

**Dobrodružství
bez hranic**

PŘEDMLUVA

Psal se rok 1880. Velkou touhou mladého Kanadčana George Kinga bylo stát se kazatelem a evangelistou. Žel, jeho touha veřejně kázat evangelium se nikdy neuskutečnila. Všechny jeho pokusy skončily fiaskem. Soucitní přátelé ho povzbudili, aby zkusil práci s literaturou dům od domu. Dal na jejich slovo a od samého počátku se mu dařilo. Lidé byli ochotni literaturu spíše koupit, než ji přijmout zdarma. A tak se nadšený George stal prvním „oficiálním“ knižním evangelistou. Na základě jeho zkušenosti vytisklo nakladatelství Review and Herald první velkou knihu od Uriáše Smitha - Daniel a Zjevení. George King inspiroval další bratry a sestry k účasti na tomto odvětví Božího díla. Sortiment nabízené literatury se začal rozšiřovat. Zdravotní, dětské a výchovné knihy se staly důležitou součástí uceleného programu nabízeného lidem pro jejich ozdravění, zušlechtění a záchranu.

Uběhlo již téměř 120 let od doby, kdy z velkého zklamání mladého George Kinga začal Bůh budovat humanitární, zdravotní a misijní dílo knižní evangelizace, které dle slov E. G. Whiteové „velkou měrou přispěje k dokončení Božího díla na této zemi“. Publikace mají být „rozšířeny jako podzimní listí“. Obětavá práce knižních evangelistů, jejichž počet každým rokem stoupá a dnes se blíží 30 tisícům, připravila pro Boží dílo většinu zemí.

Život není pouze černý nebo bílý a podobně je tomu i se zážitky knižních evangelistů. Některé jsou napínavé, jiné neuvěřitelné, další veselé či přímo humorné. V každém z nich můžeme vidět předivné Boží vedení a působení Ducha svatého. Vydáváme knihu, která sestává ze dvou částí. První část je volný překlad knihy Adventure Unlimited (Dobrodružství bez hranic), jejímž autorem je Russell C. Thomas. Bratr Thomas pracoval jako knižní evangelista a vedoucí oddělení knižní evangelizace v mnoha zemích světa. V této knize se prostým, někdy hovorovým jazykem dělí o vlastní zkušenosti i o zkušenosti těch knižních evangelistů, se kterými měl možnost během své dlouholeté služby spolupracovat.

Tím však tato kniha nekončí. Pokračuje druhou částí, která začíná na straně 77. Po sametové revoluci a pádu železné opony se znovu otevřely dveře knižní evangelizaci v Česko-Slovenské unii i v zemích bývalého východního bloku. Jsem Bohu nesmírně vděčný, že jsem spolu s ostatními pracovníky v publikační službě mohl také malou měrou přispět k růstu knižní evangelizace u nás, v Rumunsku a Bulharsku. Druhá část knihy pojednává především o zkušenostech knižních evangelistů v České republice a na Slovensku. Některé zkušenosti ze

Slovenska jsou ponechány ve slovenštině tak, jak byly vyprávěny. A na konci knihy najdete několik zajímavých příběhů z Rumunska a Bulharska. Druhá část knihy má tedy více autorů.

Ve většině příběhů z východní Evropy jsou použita pouze křestní jména. Má to své důvody. A navíc, účelem této knihy není oslavit člověka, ale Boha a povzbudit čtenáře k účasti na Božím díle. Tak se splní výzva Pána Ježíše vyjádřená v kázání na hoře: „**Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích**“ ^{Mt 5,16} „**Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil**“ ^{Ef 2,10} Celá kniha nese výstižný název Dobrodružství bez hranic. Jejím záměrem je inspirovat čtenáře k prožívání podobných dobrodružství.

Děkuji všem, kteří se nějakou měrou podíleli na překladech, úpravách a prepisech této knihy jak do českého, tak do slovenského jazyka. Mezi ně patří především Lubor Barták, Daniel a Ivanka Marfoldiovi, Dagmar Dolinská, Karel Špinar, Vladimír Kohút, Mojmír Voráč, Marie Dvořáková a Lenka Šimečková. Též díky bratru Ronovi Appenzellerovi, který navrhl první část knihy pro naše potřeby a vyjednal otázku autorských práv. Děkuji i všem kolportérům, kteří byli ochotni sepsat a zaslat „svá dobrodružství“ a omlouvám se těm, jejichž příspěvky se již do formátu knihy nevešly. A především Pánu děkuji za trpělivost sesbírat a napsat druhou část Dobrodružství bez hranic.

Za oddělení knižní evangelizace v Česko-Slovenské unii
Karel Samek

1. KAPITOLA

Již samotný začátek může být úsměvný

1. Když knižní evangelista Kenneth Jenkins chodil dům od domu, nedělal si starosti, co a jak říci. Ani tentokrát. Vjel svým vozem do dvora statku, zaparkoval a vydal se k farmě. Vtom si všiml, že se na dvoře pase obrovský holštýnský býk. Ten Kennetha zvěřil a splasil se. Odfrknul, zabučel a rozběhl se k tomuto 187 cm vysokému a něco přes 130 kg vážícímu muži. Kenneth pevně stiskl svou aktovku a vzal nohy na ramena. Zamířil k autu, ale pak zjistil, že se už nestihne dostat dovnitř. I když od dob, kdy hrával fotbal, toho moc nenaběhal, utíkal teď rychle k domu. Doufal, že když dům oběhne, podaří se mu skočit na verandu. Býk se přibližoval stále víc. Při druhém okruhu se mu skutečně podařilo vyskočit na verandu, ale dřevěná podlaha ho neunesla a propadla se s ním. V tu chvíli se ve dveřích objevila paní domu. Kenneth se schoulil a čekal, že býk zaútočí, ale ten se před verandou klidně zastavil.

Paní řekla své malé dcerce: „Miláčku, zaveď, prosím, toho býka zpět do ohrady.“ Dítě vyběhlo, vzalo proutek, zahnal obrovského býka do ohrady a zavřelo za ním branku. Neobvyklý Kennethův příchod zřejmě na paní domu příznivě zapůsobil, neboť pro svou dcerku koupila celou sadu knížek.

Knižnímu evangelistovi může otevřít dveře nejen útočící býk, ale také zlý pes. Jednomu bojácnému a nesmělému knižnímu evangelistovi se stalo, že se najednou ocitl před zuřivě štěkajícím psem. Duchapřítomně mu vrazil knížku do tlamy. Pes si myslel, že si s ním chce hrát, a donesl knížku své majitelce. Ta psa přivázala a pozvala knižního evangelistu dál. Řekla mu: „Určitě stál při vás Bůh, ten pes je totiž strašně zlý.“ Prohlédla si celou nabídku a pak si koupila právě tu knihu, kterou jí pes přinesl.

Jinému knižnímu evangelistovi zase přišla otevřít velmi krásná dívka a kouzelně se na něj usmála. V přípravném kursu ho učili, že je někdy vhodné začít rozhovor slovy: „Jsem zapojen do křesťanského díla...“ (V angličtině slovo „engaged“, tj. „zapojen“, znamená také „zasnouben“ - pozn. překl.) Pohled do překrásné dívčiny tváře však tohoto knižního evangelistu natolik znejistil, že se zmohl jen na to, aby řekl: „Jsem zapojen...“ Po počátečních potížích se znovu odvážil začít, ale řekl zase jen: „Jsem zapojen... Jsem zapojen...“ Dívka pak

situaci vyřešila slovy: „Blahopřeji vám!“ Oba se upřímně zasmáli. Díky tomu se uvolnilo napětí a dívka ho pozvala dál.

Někdy je třeba udělat i něco neobvyklého

2. Pokaždé, když přijde knižní evangelista ke dveřím, prosí Boha o jeho vedení. Na takové modlitby Pán vždy láskyplně odpovídá, i když způsob jeho odpovědi se nemusí nutně shodovat s představami knižního evangelisty. Pán jej někdy vede tak, že si zvolí poněkud nevšední metodu, aby se mu podařilo dostat se do „obtížné“ domácnosti. Kisii, která leží ve východní Africe, pracovali společně Wilson a John. Přišli k bráně jednoho domu. Už na první pohled jim bylo jasné, že dům patří bohatým lidem. Navíc ho hlídala stráž se psem. Strážný je hrubě odmítl a také pes nenávistně vrčel.

Africe jsou knižní evangelisté vedeni k tomu, aby navštívili každou domácnost. „Budeme muset přijít později,“ řekl Wilson. Když obcházel pozemek, všimli si, že na jednom místě je pod zdí díra. John navrhl, že by tou dírou mohli prolézt; budou důvěřovat Bohu, že pošle anděla, který odvrátí pozornost psa. Prolezli tedy dovnitř. Když vstali, aby se očistili, zahlédla je paní domu a vyzvala je, aby vešli zadními dveřmi. Byla to manželka místního soudce. Knihy si ochotně koupila, prostudovala a po čase byla pokřtěna.

této oblasti žila také jedna muslimka, která se dost urážlivě a neslušně zachovala k jednomu z dalších knižních evangelistů. Vylila na něj totiž obsah nočníku. Zdálo by se, že u průměrného knižního evangelisty taková reakce zchladí jakékoliv další úsilí. Jenže tento bratr udělal něco úplně jiného. Obešel dům k zadním dveřím, aby to zkusil znovu. Předstíral, že má za to, že je u dalšího domu.

Samozřejmě že se objevila tatáž paní. Knižní evangelista jí nebojácně řekl: „Doufám, že se mnou nebudete jednat stejně jako ta paní z vedlejšího vchodu.“ Po chvíli trapného mlčení se paní zasmála a také knižní evangelista našel odvalu k úsměvu. Paní mu přinesla široký turecký ručník a pomohla mu dát se, pokud možno, do pořádku. Pak si od něj koupila knížku se zdravotní tematikou. O několik týdnů později se zde knižní evangelista opět stavil a spřátelil se i s jejím manželem. Oba si tehdy koupili i náboženskou literaturu a dnes je dvanáct členů této rodiny křesťany a adventisty sedmého dne.

Vaše modlitby jsou vyslyšeny dřív, než je vyslovíte

3.

Tento příběh se odehrál v Koreji. Sue Young jela do vesnice, kde měla prodávat knihy. V autobuse, který se zanedlouho naplnil, cestovala také babička s dítětem na zádech. Sue jí bylo líto. Byla dobře vychovaná, a tak jí uvolnila místo a celou cestu pak zůstala stát. Když konečně přijela k cíli, byla už dost unavená na to, aby mohla začít pracovat.

Hned druhý den byla Sue při práci zatčena a předvedena na policejní stanici. Celou ustrašenou ji přivedli přímo do kanceláře náčelníka, který se jí hned začal vyptávat.

Pak jí řekl: „Asi za půl hodiny se bude konat shromáždění místních představitelů. Přeji si, abyste tu zůstala a pohovořila s nimi.“ Vystrašená Sue ho prosila, aby ji propustil, ale on odmítl.

Brzy nato se v místnosti začali scházet vedoucí představitelé vesnice. Dívka se pokoušela odejít, ale policejní náčelník trval na tom, aby zůstala a sedla si blízko jeho stolu. Když se místnost zaplnila, náčelník povstal a představil mladou Sue jako členku Církve adventistů sedmého dne. „A nyní vám o své víře poví ona sama,“ dodal. Sue později přiznala: „Velmi mě to dojalo; andělé i Duch svatý určitě převzali vládu nad situací a mluvili mým prostřednictvím.“ Sue shromážděným lidem pověděla nejen o své víře, ale také o svých knihách. První, kdo si chtěl knihy koupit, byl policejní náčelník. Neměl však u sebe peníze, a tak se obrátil na ředitele pivovaru: „Tu Hane, půjč mi peníze,“ řekl. Ředitel pivovaru mu dal několik bankovek ze svého velkého balíčku. Pak se ke koupi rozhodl školní inspektor a také požádal o půjčku ředitele pivovaru. S podobnou žádostí - jako by to snad byl bankéř - se na něj obrátilo i několik dalších přítomných. V tváři Tu Hana se zračila stále větší nervozita. Jak se jeho balíček peněz tenčil, vyprazdňovala se i Suina aktovka. A úředníci jí řekli: „Nezapomeňte ani na ostatní naše úřady. Budeme se na vás těšit a rádi vás znovu přivítáme.“

Pak jí policejní náčelník vysvětlil: „Včera v autobusu, když jste uvolnila své místo té babičce, jsem seděl přímo za vámi, ale bez uniformy. Vy jste k ní byla laskavá, proto jsem i já byl laskavý k vám.“

4.

Jeden opilý muž, bylo to ve Rwandě, řekl knižnímu evangelistovi: „Vypadni z mého domu!“ Chytil židli a jako zbavený rozumu křičel: „Vypadni, nebo ti ji rozmlátím o hlavu!“

Knižní evangelista rychle zamířil ke dveřím a zavřel za sebou. Vzápětí na to se židle o dveře roztříštila. Knižní evangelista pode dveřmi nenápadně podsunul menší knížku a odešel. Druhý den se oba potkali na trhu. Muž se knižnímu evangelistovi omluvil a knížku mu zaplatil.

Ne všechna přivítání bývají takto vzrušující. Věřící knižní evangelista by se však měl spolehnout, že Pán nikdy nezapomíná na ty, které posílá do domovů jako své posly. Vždyť zaslíbil: „Jděte, já jsem stále s vámi.“

„Nic nebude odmítnuto těm, kteří se dají cele k dispozici pro Boží službu, ale obdrží sílu k dosažení nepředstavitelných výsledků.“ ^{7T 30}

2. KAPITOLA

Ani ve snu by tě nenapadlo, co se může stát

5. Fermin Quiliche z Peru chodil poctivě dům od domu a nabízel knihu Velké drama věků. První den neprodal ani jednu. Když šel kolem domu, ve kterém bydlel kněz, napadlo ho: „Okusím ho také navštívit. Teď už tím nemohu nic pokazit.“ Kněz mu otevřel a řekl: „Jestli se nemýlím, jste adventista a knižní evangelista. Je to tak?“ Pak pozval Fermina dovnitř a začal mu vysvětlovat, jak scestná je církev adventistů. Fermin pozorně poslouchal a k ničemu se nevyjadřoval. Nato se kněz odmlčel. Knižní evangelista mu ukázal Velké drama věků a vysvětlil mu, o čem pojednává. Kniha na kněze udělala příznivý dojem. Obzvláště ho zaujala kapitola o soudu a jeden výtisk si objednal. Knižnímu evangelistovi to trochu dodalo odvahy a tak se zeptal: „Mohl byste mi dát doporučení pro představitele města?“ Kněz chvíli váhal a nakonec řekl: „Ne, uděláme to jinak. Přijďte sem zítra v osm hodin a půjdeme za nimi společně.“

Druhý den ráno mohli lidé vidět kněze, jak jde s knižním evangelistou na městský úřad. Tam začal Fermin knihu představovat, ale kněz mu ji hned sebral a začal vše vysvětlovat sám. Zvláštní důraz kladl na kapitolu o soudu. Další prodej!

Celé dopoledne pracoval kněz spolu s knižním evangelistou. Kněz hovořil o knize a knižní evangelista vypisoval objednávky či potvrzení o zaplacení. Kněz mu pomohl prodat celkem dvacet dva výtisků knihy Velké drama věků.

6. V Kalifornii zase místo knižního evangelisty naše knihy prodávali charizmatičtí katolíci. Olimpo Lozano se od

jedné dívky dověděl, že její matka vede padesátičlennou modlitební skupinu, kam chodí také kněz a jeptiška. Ačkoliv se zde snažil vícekrát něco prodat, bylo mu nakonec dovoleno jen promítnout film o Panně Marii. Udivilo ho však, že některé děti s sebou měly opotřebované výtisky Biblických příběhů, které také prodával. Později se dověděl, že je používaly jako učebnice pro vyučování z Bible.

Po promítnutí filmu matka této dívky zorganizovala skupinu zájemců o studium Bible, kteří by se setkávali každý čtvrtek večer. Tato shromáždění byla ohlášena v katolickém církevním bulletinu a v okolí bylo rozdáno tisíc letáků.

Olimpo navštěvoval tyto lidi také doma a mnozí z nich si koupili jeho knížky. Říkal: „Tito charizmatičtí katolíci žíznilo po duchovním poznání jako vyprahlá zem po vodě. Vyprávěli mi, že jejich dřívější učitelé byli plní prázdných slov a opravdové činy jim chyběly.“

Prostými a upřímnými modlitbami si Olimpo získal srdce těchto lidí. Bůh sám působil skrze jeho upřímnost a pokorné jednání a toho roku bylo pokřtěno dvacet pět jeho zákazníků.

Kristus nám skutečně zaslíbil: „**Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte...**“ ^{Mt 28,18.19} Knižní evangelista často žasne nad nečekaným úspěchem, který mu Pán dal prožít v plné míře.

Když promluví telefonní sloupy

Duch svatý vnukl jedné malé japonské dívce docela nový způsob, jak by mohla šířit dobrou zprávu. Tato dívka byla jedinou adventistkou v okolí a dobře věděla, co je to pronásledování. Jak jen by mohla seznámit ostatní s evangeliem?

Šla do svého pokojíku a nakousky papíru napsala texty z Bible. V noci tiše vyklouzla ven a připevnila je na telefonní sloupy kolem vesnice, stejně jako se tam dávají reklamní letáky nebo plakáty. Každou noc vyměnila texty za další pravdy z Bible. Tak mohli vesničané - buddhisté - každý den číst ona zvláštní slova. Necháпали, jak se tam mohla dostat. Nakonec však hlídkující policista přistihl dívku při činu a poručil jí: „Přijď zítra ráno, setkáme se tu.“ Druhý den ráno se zde sešel celý zástup lidí. Policista lidem dívku představil a řekl jí, ať toho lidem poví víc. Tak tato malá dívka a poselství na telefonních sloupech pomohly založit malý sbor na jednom japonském ostrově.

Na základě některých regionálních zákonů o podomním prodeji se v Americe knižním evangelistům někdy brání v jejich činnosti. Jednomu bratřovi se také

stalo, že byl předveden před městskou správní radu. Když jim vysvětlil, jak jeho knihy a časopisy kladně působí na mladé lidi, jak u nich rozvíjejí lepší hodnoty, odvádějí je od kriminality a užívání drog, jeden z těchto radních řekl: „Lidi, jako jste vy, naše město potřebuje. Policie vás bude chránit. Kdybychom měli víc takových lidí, nemuseli bychom mít tolik policistů. Pro toto město máte stejnou cenu jako šest policistů.“

Když se nedaří prodej, je možné získávat lidi

Zastavil jsem se u prostého venkovského domku. Na první pohled se zdálo, že není nikdo doma. Určitě na mě působil můj anděl, a tak jsem šel až k zadnímu vchodu. Obcházel jsem zrovna malou kůlnu a tu jsem si všiml, že za oknem je bělovlasý muž a sklání se při modlitbě. Nikdy na ten pohled nezapomenu. Slabě jsem zaklepal na dveře. Hned mi bylo jasné, že tento pán si nebude chtít nic koupit. Proto jsem se krátce pomodlil: „Pane, pomoz mi, abych mu mohl být nějak prospěšný, než odejdu.“

Tento muž mi pak řekl: „Mladíku, doufám, že se neurazíte, když vám povím něco důležitého. Chcete-li se věnovat této práci, měl byste si nejprve prostudovat Bibli a říkat lidem pravdu. Víte o tom, že učíte lidi světit nesprávný den? Den Páně není neděle, ale sobota!“ Zeptal jsem se, jak na to přišel. „Četl jsem Bibli a mám také knihu Velké drama věků,“ odpověděl.

Pak jsem ho ujistil: „I já patřím k těm, kteří světí sobotu. Dočetl jsem se o tom v Bibli. A Velké drama věků je moje oblíbená kniha.“ Vypadal překvapeně, ale pak dodal: „Dovolte mi, mladý muži, říct ještě něco. Až přijde Ježíš, najde na zemi jen malou skupinku - tedy ne mnoho těch, kteří budou mít jeho víru a budou žít podle jeho přikázání.“ Opět jsem ho přerušil: „Já také patřím k lidem, kteří tomu věří. V sobotu se s nimi nedaleko odtud setkávám. Nechtěl byste jít se mnou?“ Oči se mu hned rozjasnily. „Ale ano, samozřejmě! To snad není pravda, asi se mi to jen zdá! Opravdu se zde nedaleko schází takoví lidé a já o nich nic nevím?“

V sobotu jsem seděl vedle tohoto milého člověka v malé skupince v Ironwoodu ve státě Michigan. Zanedlouho poté - už po několika sobotách - byl pokřtěn. Když vyšel z vody - a ještě z něho kapala - zamířil přímo ke mně, potřásl mi rukou a řekl: „Teď jsem opravdu šťastný.“

Za patnáct let jsem se sem vrátil z misijní služby v zámoří. Zjistil jsem, že už ulehl k poslednímu odpočinku. Svou víru si však nenechal jen pro sebe.

Procházel údolími svého kraje, roznášel literaturu a dělil se s lidmi o Boží poselství. Dnes je v Ironwoodu sbor.

Člověka by nenapadlo, koho mu Bůh pošle na pomoc

9. Dostali jsme dopis od učitelky luteránské nedělní školy. Psala, jak jí i dětem pomáhají naše knihy, a naléhavě nás žádala, zda by je mohla také prodávat.

Odpověděli jsme jí způsobem, jaký je u podobných žádostí obvyklý. Zaslali jsme jí přihlášku do korespondenčního kurzu Bible s návrhem, že až jej absolvuje a ztotožní se s tím, co učí, může požádat o práci knižní evangelistky. Po čase odepsala: „Jsem ochotná žít podle toho, co poznávám, jeli to biblicky podložené. Teď mě ale už přestaňte odbývat. Chci se o tyto knihy dělit i se svými přáteli a sousedy.“

Prodej bez dlouhého vysvětlování

10. Hulda z Tanzanie došla k závěru, že nádherná kniha Touha věků, na jejíž obálce je tak působivě vyobrazen Ježíš, je natolik vzácná, že by neměla zůstat zastrčená tašce spolu s ostatními obyčejnějšími knihami. A proto, když šla po ulici, nesla v jedné ruce kufřík a v druhé Touhu věků tak, aby byl vidět obrázek Ježíše. Tu ji zastavila žena asijského původu, nekřesťanka, a zeptala se jí: „Prodáváte tu knihu?“ „Ano,“ odpověděla Hulda. Žena šiji zběžně prohlédla, koupila ji a zaplatila v hotovosti.

Z celého světa dostáváme různé zkušenosti, které vypovídají o podobném „hladu“ po pravdách těchto krásných knih. Katolické jeptišky v Irsku i v jiných zemích čtou například svým žákům před spaním Příběhy na dobrou noc od strýčka Artura. Jednoho léta navštívili dva studenti v Mexiku dvacet pět katolických farářů a z nich dvaceti třem prodali celé sady našich knih. I katoličtí kněží touží po poznání Božího slova.

11. S prodejem knih jsou nám ochotni pomoci nejen katolíci a luteráni, ale i věřící z letničního hnutí. Lance O'Neill z Nového Zélandu se s takovouto rodinou setkal a prodal jim několik sérií knih. Získal od nich adresu dalšího letničního věřícího, který prý má také zájem o tyto knihy. Laňce j ej navštívil a prodal mu celou sadu knih. Tento muž teď bere tyto knihy do nedělní školy a nabízí je dalším zájemcům.

12.

Pán působí na mnohé kazatele neadventistických církví a oni spolupracují s našimi posly evangelia. Raul Perez z Portorika vypráví, jak naše knihy nabízel protestantské skupině známé jako Obhájci víry. Kazatel sám představil Raula jako adventistu a doporučil členům svého sboru Biblické příběhy pro děti. Později začal Raula doprovázet na návštěvách členů svého sboru a vybízel je, aby si knihy zakoupili.

Samozřejmě že ne všichni na výzvu knižních evangelistů odpovídají kladně. Někteří náboženští představitelé se snaží těm, kteří věrně nesou poselství, klást do cesty překážky. Musíme si však uvědomit, že Kristovo zaslíbení o tom, že s námi bude vždy, platí bez ohledu na to, zda nás lidé přijímají, nebo ne. U dveří totiž ve skutečnosti nejsme odmítnuti my, ale sám Kristus, který je s námi. Knižní evangelista, který si toho je vědom, nepropadá malomyslnosti a s jistotou pospíchá k dalším dveřím. Z vlastní zkušenosti totiž ví, že na něj čekají úžasné zážitky, když nalezne ztracené ovce - lidi, kteří budou ochotní jej přijmout a které dobrý Pastýř také touží nalézt.

3. KAPITOLA

Jak získat přístup k elitě společnosti

13.

Generál se čtyřmi hvězdičkami na nárameníku a současně vrchní velitel všech armád v Jižní Koreji, ke kterému jsme také přišli s nabídkou našich knih, nás vlídně přijal. Když si koupil, co chtěl, a zaplatil, odvážili jsme se ho zeptat: „Pane generále, všimli jsme si, že některé knihy jste si koupil ve větším počtu, ale knihu Výchova jen jednou. Proč?“ On odpověděl: „Tyto knihy pošlu svým generálům, víte? Ale nejvyšší představený by měl mít také něco, co jeho podřízení nemají. Tato kniha zůstane jen v mé kanceláři.“ Zasmáli jsme se jeho chytrosti a poděkovali, že nás přijal. Když jsme odcházeli, ani jsme netušili, že se sem zanedlouho vrátíme.

V armádě tohoto generála sloužili také mladí adventisté. Měli potíže, protože odmítali nosit zbraň. Jelikož jsme se ale osobně znali s generálem, byli jsme požádáni, abychom se u něj za tyto mladé lidi přimluvili.

Generál nám odpověděl: „Rád bych vám sám pomohl, ale jak sami vidíte, mám svázané ruce. V naší armádě platí, že kdo nenosí zbraň, není voják. Jsem sice generál, ale tyto vojenské zásady měnit nemohu.“ Potom se však pousmál,

aby nás uklidnil, a řekl: „Víte, co udělám? Doporučím velícím důstojníkům, aby tuto zásadu nevynucovali.“

Hlásání pokoje na rozbouřeném Středním východě

14.

Hlavním důvodem naší cesty na Střední východ bylo setkání s králem Saúdské Arábie. Jeho osobní tajemník však naši žádost o setkání odmítl. Zeptal jsem se ho: „Kde jste se naučil tak krásně mluvit anglicky?“

Oči mu zajiskřily radostí: „Absolvoval jsem univerzitu v Nebrasce.“ „Tak to si můžeme podat ruce,“ odpověděl jsem, Jedu právě odtamtud. Posledních pět let jsem žil v Lincolnu v Nebrasce.“ Za okamžik jsme viděli blížít se policejní vozy a motorky. Zůstali jsme vzrušeně stát. Přijížděl sám král. Jeho tajemník šel přímo k nám a řekl: „Pojďte se mnou!“

Král měl zrovna návštěvní den. Hosté k němu přicházeli do velké místnosti, kde s ním mohli krátce pohovořit. K našemu údivu i radosti však nás (Youssifa, misijního vedoucího knižní evangelizace pro Střední východ, a mě) tajemník posadil každého po jednom královu boku. Pak nám přinesli šálek bylinkového čaje. V tamější kultuře tento symbol znamená: „Jste vítáni. Pokoj s vámi, máte možnost pít čaj s králem.“

Opětoval jsem králův úsměv a společně jsme se napili. Pak jsem se ujal slova: „Vaše Výsosti, králi Chálide, středisko zdravotní a výchovné služby vydává jedny z nejdůležitějších knih na světě. Byli bychom rádi, kdybychom je mohli nabídnout i lidem ve vaší zemi.“

Po několika vtipných konverzačních poznámkách řekl: „Vaše knihy velmi rádi uvítáme.“ K našemu překvapení povstal ze svého čestného místa a potřásl mi rukou. Tím byl rozhovor ukončen. Než jsme opustili palác, dostali jsme ještě královu fotografii s jeho vlastnoručním podpisem.

Pak jsme knihy přinesli ke schválení na ministerstvo informací a sdělili jim, jak nás král přijal a jaký postoj zaujal k našim knihám. Věděli jsme, že knihy musí projít důkladnou kontrolou ministerstva informací, což může být spojeno s dlouhodobým schvalovacím řízením.

Pozvání k jednání bylo jen začátkem, další už záleželo na byrokratickém postupu ministerstva zahraničí a obchodu. Nakonec bylo třeba najít ještě knihkupectví nebo nějakého zprostředkovatele. Musím však, žel, říci, že dosud jsme nenašli nikoho, kdo by byl ochoten naše knihy legálně dovážet.

„Zadní vrátka“ pro dovoz některých knih do Saúdské Arábie jsou však stále otevřená. Mnozí bohatší lidé navštěvují o dovolené Alexandrii nebo Káhiru. Knižní evangelisté v Egyptě prodávají naše knihy cizincům a v době školních prázdnin jim pomáhají i studenti. Zakoupené knihy si pak turisté odvážejí domů. Jednou se pochodeň poznání naplno rozzáří i v těchto zemích.

Ježíšův charakter fascinuje mnohé prominentní muslimy ze Středního východu. Jednou, bylo to v Káhiře, jsme se ocitli v přepychovém obývacím pokoji ženy, která nás ochotně přijala a koupila si naše knihy. Před odchodem mě napadlo se jí zeptat: „Paní, vím, že jste muslimka. Nechtěl bych vás uvést do rozpaků, ale přesto bych vám rád nabídl nejkrásněji zpracovaný životopis Ježíše Krista. Zajímalo by vás to?“

„Nepůsobíte mi žádné rozpaky, vaši nabídku přijímám.“

Když jsme vyšli ven, knižní evangelista mi řekl: „Víš, kdo to je? Nejslavnější egyptská herečka a zpěvačka!“

Jindy jsme zase navštívili obrovský byt v nejvyšším poschodí budovy, kterou hlídala bezpečnostní služba. Bydlela zde rodina, která měla spoustu knih. Když jsme představovali své knihy, byla u toho i dcera pozdějšího egyptského prezidenta

Sádata. Koupila si všechny knihy, které jsme měli v kufříku, a před odchodem nám řekla: „Přijďte zas a přineste další knihy.“

Knižní evangelisté se setkávají i s prezidenty

15.

Odvážný Norman Hepner jednou věnoval knihu prezidentovi Spojených států. Přistoupil k jeho poradci a řekl mu: „Mám tady malý dárek pro pana prezidenta“, a ukázal mu krásnou knihu. Dostal povolení, a když ho prezident míjel, dal mu tuto knihu. Prezident poděkoval. Další semínko pravdy bylo zaseto.

Dostat se ke korejskému prezidentovi Pakovi bylo snadnější. Jeli jsme vozem, který řídil americký řidič, a seděli jsme na zadním sedadle jako nějaké významné osobnosti. Korejský kazatel v důchodu vypadal docela jako velvyslanec. Projeli jsme mezi strážemi u vrat a nikdo se nás ani nezeptal, zda s ním vůbec máme domluvenou schůzku.

Prezidentův tajemník nás vřele přivítal. Naše návštěva u pana prezidenta trvala jen několik minut, ale i ty stačily na to, aby se během nich prezident stal spokojeným vlastníkem několika našich vzácných knih. Děkovali jsme Pánu, že nám umožnil dostat se přes bezpečnostní opatření a setkat se s čelným

představitelem státu. Jak je možné, že právě knižní evangelisté mají takovou přednost? „**Viděls muže, který je zběhlý v svém díle? Před králi bude stávat; nebude stávat před bezvýznamnými.**“ Př 22,29

Někdy prožijí i kousek nebe na zemi

16.

Anja Lakaniemi z Finska zakusila předchuť radosti, kterou knižní evangelisté prožijí při Ježíšově příchodu. V roce 1945 si soudce finského nejvyššího soudu Oivas Heikkila zakoupil Maxwellovu knihu Naše úžasná Bible, ale léta ji vůbec neotevřel, ačkoliv byl jinak velice aktivním členem své církve. Jednoho dne ji však konečně vyňal z knihovny. Pak se setkal s Anjou, koupil si Biblické příběhy pro děti a později i všech pět svazků série Drama věků. Přečetl je všechny, Velké drama věků dokonce třikrát. Navštívil rovněž evangelizační přednášky, které se konaly v jeho čtvrti. Bojoval s Božím voláním, ale nakonec se jeho srdce dotklo hluboké přesvědčení o Boží lásce. Poddal se Duchu svatému a jeho nitro naplnil pocit pokoje a vyrovnanosti. V den, kdy byl pokřtěn, dal každému ze svých dětí knihu Velké drama věků.

17.

Jeden horlivý knižní evangelista ze Rwandy doslova zářil radostí, když na své svatbě vítal vlivné osoby a vládní představitele. Ostatní se samozřejmě divili, jak je to možné, že mu tak významní lidé přišli na svatbu, a tak jim to vysvětlil: „Jsem díky Bohu velmi důležitý člověk a dělám tu nejvznešenější práci na světě. Je-li možné říci, že je nějaká práce důležitější než jiná, pak je to práce, kdy jsou naše publikace rozšiřovány mezi širokou veřejností, která je tímto způsobem přiváděna ke zkoumání Písma.“ (4T 390) Jak vidíte, tito lidé, kterým jsem prodal knihy, se stali mými osobními přáteli.“

18.

I jiní svědomití knižní evangelisté žijící ve východní Africe šíří dobrou zprávu v nejvyšší společenské třídě. Jeden z nich hluboce zapůsobil na tanzanského prezidenta Julia Nyerera, který na zahájení nového vládního projektu při velkém shromáždění řekl: „Mezi námi žije skupina lidí, kteří pečují o své zdraví. Nekouří, nepijí alkoholické nápoje, dodržují naše zákony, poctivě pracují a světí sobotu jako den odpočinku. Kdyby se všichni v Tanzanii řídili jejich příkladem, byla by tato země soběstačná.“

Naše knihy zapůsobily i na keňského prezidenta Daniela Arapa Moiho. Když se setkal s delegací, v jejímž čele stál kazatel Východoafrické divize Bekele Heye, řekl: „Čtete spisy té malé paní Ellen Whiteové? Kniha Výchova, kterou kdysi dávno napsala, je modernější než dnešní školské systémy a náš systém bychom chtěli vytvořit podle jejích rad.“ Právě tyto knihy zřejmě ovlivnily tohoto afrického představitele natolik, že vyslovil a také často opakoval své přesvědčení: „Vláda nemůže poskytnout náboženskou svobodu, taje už základním lidským právem.“

Pán nám přikázal, abychom šli i k lidem, kteří zastávají důležitá společenská postavení, a předali jim poselství evangelia. Někteří knižní evangelisté však z toho mají strach. Tento úkol totiž vyžaduje skutečně hodně odvahy. Ti, kterým víra tuto odvahu dává, pak často prožívají neuvěřitelné zkušenosti.

Zatím můžeme prožívat jen chabý náznak nekonečné radosti, kterou poznáme v den, kdy se Pán usměje na své věrné služebníky a vyzve je: „Vejděte a radujte se u svého Pána.“ Prožívat život v jeho službě. Dovede vůbec někdo docenit tuto nesmírnou přednost?

„Naše vydavatelství jsou Bohem ustanovená střediska a jejich prostřednictvím bude vykonáno dílo takového rozsahu, jaký si zatím nedokážeme představit. Dosud je řada oblastí, které jejich úsilí a vliv téměř nezasáhly. A právě zde je Bůh vybízí ke spolupráci.“ ^{7T 144}

4. KAPITOLA

V doprovodu andělů

Lillian Ngaruiyovou, knižní evangelistku žijící v Nairobi, probudil o půlnoci záhadný telefonát. Příjemný melodický hlas ji požádal: „Doručte, prosím, knihu Vítězství lásky Boží panu Kamau ve třetím poschodí budovy Kencom. Je to naléhavé.“ Po těchto slovech se telefon odmlčel.

Druhý den se Lillian vypravila do této velké budovy, ale tam jí řekli, že na uvedeném poschodí žádný pan Kamau není. Začala tedy pátrat v celé budově. Pomáhaly jí při tom i sekretářky. Až konečně jedna z nich poslala pro Lillian a důvěrněji sdělila tajemství: „Můj šéf se jmenuje Kamau, ale pracuje pod jiným jménem.“

Byl to náměstek ředitele Státní obchodní společnosti a Lillian byla uvedena do jeho prostorné kanceláře.

„Pane Kamau...”

On ji však okamžitě zarazil: „Nejmenuji se Kamau!”

Lillian pokračovala: „Dnes v noci jsem byla telefonicky požádána, abych vás navštívila ve vaší kanceláři.”

„V žádném případě se váš telefonát nemohl týkat mě, protože se nejmenuji Kamau. Nikdo mě pod tímto jménem nezná.”

Lillian otevřela kufřík a vyndala z něj knihu Vítězství lásky Boží. Pohlédla mu do očí a laskavým hlasem řekla: „Bůh ví, že se jmenujete Kamau. Možná, že mi volal anděl z nebe, ten jistě zná vaše jméno.”

„Žádní andělé neexistují.”

„Pane Kamau,” řekla Lillian, „dovolte mi vyprávět zkušenost mé přítelkyně a pak uvěříte, že jsou andělé. Moje přítelkyně měla stejné zaměstnání jako já, ale na rozdíl ode mne pracovala mezi chudými lidmi. Jedna paní jí řekla: ‚Ta kniha se mi líbí, ale mám na ni jen polovinu peněz.‘ V té chvíli zaklepal na dveře nějaký cizí člověk. Paní ho pozvala dál a on mé přítelkyni řekl: ‚Vypište účet, já tu druhou polovinu zaplatím.‘

Přítelkyně pak šla navštívit další rodinu. Cizinec šel s ní, a tak se ho zeptala: ‚Kdo jste a jak se jmenujete?‘ Odpověděl jí: ‚To přece není důležité, nebo snad ano?‘

V další rodině se odehrálo totéž. Paní si přála mít tuto knihu, ale neměla dost peněz. Cizinec jí opět dobrovolně nabídl, že zbytek doplatí. Situace se opakovala i ve třetím domě. Když oba vycházeli ven, přítelkyně se zastavila a znovu se zeptala: ‚Povězte mi, kdo jste?‘

Cizinec ji požádal o kousek papíru a napsal na něj:

Moje jméno: Daniel na Siku Zetu (Daniel a dnešní doba).

Moje adresa: Sabato ya Kweli (Pravá sobota).

Vesnice, kde bydlím: Vita Kuu (Velké drama věků).

(Ve svahilštině jsou to jména tří knih, které prodávala.) Když zvedla hlavu, neznámý tam již nebyl. Pane Kamau, ona věří - a já také - že to byl anděl.”

Pan Kamau seděl jako u vytržení, ale Lillian pokračovala: „Povím vám ještě jednu zkušenost. Jeden ze zástupců naší společnosti nabízel tyto nádherné knihy milé rodině, která ho pak pozvala na oběd. Připravili pro něj dvě místa, a když si umyli ruce, otázali se: ‚Kde je váš přítel?‘

‚Můj přítel? Jsem zde sám.‘

‚Ale ne, viděli jsme s vámi ještě někoho.‘

‚Musel to tedy být anděl, který mě doprovází.‘

Pane Kamau, my věříme, že to byl anděl v lidské podobě.”

Ředitel se tiše zeptal: „Co mám tedy dělat?“

„Kupte si tuto překrásnou knihu a pečlivě šiji prostudujte. V Božích očích jste jistě zvláštním člověkem.“ A pan Kamau udělal, co mu bylo řečeno.

Kdysi temný kontinent začíná zářit

20.

Kristova radost, která vyzařuje z tváří afrických knižních evangelistů, je znamením, že s nimi skutečně spolupracují andělé. Salome a Naomi z Keni přišly k prostému obydlí a byly překvapeny, když je paní domu přivítala s rozzářeným obličejem jako staré dobré známé. Poté, co se představily, jim paní řekla: „Dovolte mi, abych vám vyprávěla o svém včerejším vidění. Viděla jsem, jak k mému domu přichází dva andělé v ženské podobě a v ruce mají kufřík. Bylo mi řečeno, že je mám vyslechnout a přijmout jejich poselství. Vyprávěla jsem o tom i svým přátelům, spolupracovníkům na farmě. V tom vidění jsem viděla vás.“

21.

Ne vždy však je takové vřelé přijetí důkazem působení nebeských andělů. V jižním Súdánu působil knižní evangelista ve vesnici, která byla proti našemu poselství značně zaujatá. Velice ho tedy překvapilo, když ho v jednom domku uvítali nezvykle vřele a dokonce mu nabídli pohoštění. „Určitě jste unavený a máte hlad," říkali.

„Posadte se, prosím, já vám zatím přinesu něco k jídlu," vybídla jej hostitelka zvláště milým hlasem. Zatímco čekal, všiml si určitého napětí, přestože se hostitel snažil pokračovat v hovoru. Z kuchyně bylo slyšet šepot. Konečně přinesli na podnosu jídlo a položili ho na nízký stůl u otevřených dveří. Knižní evangelista pocítil silné nutkání požádat hostitele, aby spolu poklekli k modlitbě. Modlil se nezvykle dlouze. Prosil Pána o požehnání pro tuto rodinu, pro celou vesnici a nakonec připojil prosbu, aby Bůh požehnal nabízený pokrm.

Když otevřeli oči, viděli, jak připravené jídlo hladově hltá jakýsi malý pes. Hostitel zvíře vyhnal a zdvořile se knižnímu evangelistovi omluvil. Pes si však venku lehl, začal se svíjet a žalostně kňučet. Knižní evangelista se rychle omluvil, odešel a děkoval Pánu, že ho zachránil před mučivou smrtí.

Ten nebohý pes zemřel místo knižního evangelisty. Jiného psa však poslal anděl na pomoc kolportérce žijící v Tanzanii. Měla nové kolo, které pro ni mělo velkou cenu. Jednou v noci se k ní vloupal zloděj a ukradl vše, co měla. Ihned to oznámila sousedům. Brzy nato kdosi přiběhl a volal: „Všechny tvé věci jsme našli na kraji cesty." Hlídal je pes - který zřejmě zloděje vylekal - dokud si je

jejich majitelka neodnesla. Nikdo toho psa neznal a později ho tam také nikdo neviděl.

Opět případ záhadného cizince

22. Zmatení kupující často hovoří o tom, že kromě knižního evangelisty viděli ještě další osobu, která ho doprovázela. Tu Han Kim z Koreje kolportoval na rýžových polích. Potkal důstojně vyhlížejícího dědečka, který si koupil nějakou literaturu. Pomodlil se s ním a pak šel dál svou cestou.

Starý pán se vydal přes pole za kazatelem tamějšího sboru církve adventistů a oznámil mu: „Něco není v pořádku, asi se tu pohybuje nějaký špion! Viděl jsem, jak ke mně jdou dva muži, ale najednou tam byl jen jeden. Koupil jsem si knihy a najednou jsem zase viděl dva!“ Kazatel mu odpověděl: „Znám člověka, o kterém mluvíš. Ten druhý byl určitě jeho strážný anděl.“

23. Pedro Rodriguez a Clemente Benites z východní Venezuely spolu prodávali knihy na karibském ostrově Margarita. Prošli celý ostrov, navštívili každou rodinu a prodali literaturu dokonce i třem katolickým kněžím.

Jednou navštívili Petru Anesovou, ředitelku základní školy, a poprosili ji o doušek vody. Jak byli překvapeni, když přinesla čtyři sklenice místo dvou! Petra o tom později vyprávěla své přítelkyni - adventistce:

„Skutečně jsem viděla přicházet k domu čtyři lidi, viděla je i moje služebná. Dva měli bílý oblek a dva normální šaty. Když služebná přinesla vodu, divila se, kde jsou ti další dva pánové.“

Paulien Wurarah pracoval spolu se čtyřmi dalšími knižními evangelisty ve východní Indonésii, což je oblast, ve které žijí muslimové. Lidé měli vůči kolportérům předsudky a vůbec je nepouštěli do domu. Brzy se však mezi vesničany začala šířit zpráva, že viděli celkem šest mužů a že ten šestý, který spolupracuje s pěti evangelisty, je Boží anděl. A tak netrvalo dlouho a lidé sami začali žádat naše knihy.

24. Knižní evangelista ze Zimbabwe vypráví, jakou hrůzyplnou zkušenost zažil v této zemi zmítané násilím. Byl přepaden gangem vzbouřenců, který ho varoval: „Pustíme tě, když nám slíbíš, že budeš prodávat jen lékařské knihy a ne ty prokleté náboženské.“

Knižní evangelista odpověděl: „Přičí se mi nečestné jednání a neslíbím něco, co nemohu dodržet. Bůh mě k této práci povolal a mou povinností je šířit evangelium.“

Vzbouřenci vytrhli z jeho knih několik stránek, rozdělali oheň a všechny jeho knihy, časopisy a brožury do něj naházeli. Nakonec i jeho kufřík. Knižního evangelistu zbili, a když už měli za to, že je mrtev, nechali ho být.

Když se probрал z bezvědomí, našel místo svých knih už jen hromádku popela. Jak teď začne znovu? Klopýtal křovím a tu si všiml člověka, který na něj zavolal a ptal se: „Co se ti stalo?“ V první chvíli si pomyslel, že je to další vzbouřenec, a dostal strach. Ten člověk ale vypadal přátelsky, a tak se nakonec rozhodl povědět mu svůj příběh. Neznámý mu dal bankovku, která měla v Zimbabwe hodnotu asi sto dolarů, a řekl: „Jdi a kup si nové knihy.“ A byl pryč. Knižní evangelista poklekl a děkoval Bohu za požehnání.

Došel na mýtinu. Tu uviděl dalšího cizince, který mu položil stejnou otázku, dal mu bankovku stejné hodnoty a řekl: „Kup si ještě víc knih.“ A odešel.

Boží andělé jistě vědí, kde leží Zimbabwe - museli zde totiž často zasahovat. Jistý knižní evangelista uvízl v oblasti mezi dvěma bojujícími jednotkami, ale i přesto se dál snažil prodávat knížky. Narazil přitom na člověka, který si zrovna čistil zbraň a který, jak se ukázalo, patřil k armádě povstalců.

„Počkej chvíli, pomohu ti,“ řekl. Vrátil se s pistolí v ruce a povídá: „Zabiju tě.“

Knižní evangelista byl tak šokován, že se nezmohl ani na slovo. Jen tiše seděl a modlil se.

„Dobrá tedy, nezastřelím tě,“ řekl muž po chvíli a po další odmlce opět promluvil: „Vidím, že ti přichází na pomoc velký, silný člověk. Přece zde nezačneme válku. Můžeš jít.“

Andělé pomáhají africkým knižním evangelistům, kteří jsou často tak chudí, že žijí doslova z ruky do úst. Mnozí z nich musí nejprve prodat několik knížek, aby se vůbec mohli najíst, a pak jdou prodávat další. Jeden kolportér byl již týden nemocný a nemohl pracovat. Tehdy mu vítr přinesl dvacetišilinkovou bankovku. On však byl přesvědčen, že mu ji přinesl anděl a to právě ve chvíli, kdy ji nejvíc potřeboval.

Nebesa mají zvláštní zájem o knižní evangelizaci

25.

Partyzáni a političtí rebelové v mnoha zemích třetího světa přidávají andělům práci, protože knižní evangelisté se nedají odradit od svého úsilí šířit dobrou zprávu o Kristově lásce. Jednoho

večera za soumraku se mladý kolportér z jižní části Filipín vracel domů z práce. Nedaleko vesnice ho přepadli vzbouřenci, srazili ho k zemi a několikrát bodli. Jeden z nich - byl to nepochybně katolík - zapálil svíčku a zapíchl ji do země vedle jeho těla jako znamení smrti. Všichni čtyři pak zmizeli v džungli.

Jeden náhodný kolemjdoucí však zpozoroval světlo svíčky a šel se podívat, co se stalo. Knižního evangelistu znal, a proto se rychle vydal k jeho rodičům, kteří ho převezli do nejbližší nemocnice.

Lékaři a zdravotní sestry ho obětavě ošetřovali, až se konečně probрал z bezvědomí. Řekl jim: „Nebojte se, nezemřu. Pracuji pro Pána a moje práce ještě neskončila." Pak opět upadl do bezvědomí. Když se probíral podruhé, zaslechl lékařova slova: „Synu, jsem lékař - adventista a budu u tebe ve dne v noci, dokud se neuzdravíš." Zatímco lékař hovořil, slyšel evangelista zpívat píseň „Povstaň za Ježíše".

26.

Po mnoha týdnech domácí rekonvalescence přišel knižní evangelista do nemocnice, aby personálu poděkoval za péči. Chtěl se také setkat s oním lékařem - adventistou, ale bylo mu řečeno, že v nemocnici nikdy žádný adventista nebyl a není.

V jedné zemi na východě uzavřela vláda naše nakladatelství. Někteří naši věřící soukromě v menších nákladech tiskli a tajně vydávali čtvrtletní úkony sobotní školy či jinou zakázanou literaturu.

Samuel Yung měl ve sklepě svého domu také takovou tiskárnu. Jednou k němu přišli policejní vyšetřovatelé vykonat prohlídku. Najednou však z domu vyběhl urostlý muž. Policisté se za ním rozběhli a volali: „Stůjte, nebo strelíme!" On však stále zrychloval. Vzdálenost mezi ním a policisty se zvětšovala, až jim nakonec zmizel z dohledu. Cizinec tak na dostatečně dlouhou dobu odvedl pozornost policistů a bratru Yungovi se podařilo zařízení tiskárny ukrýt.

Boží služebníci si často vůbec neuvědomují přítomnost Božích andělů. Přesto však se na každém z nich naplňuje Boží zaslíbení: **„On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil.“** ^{Ž 91,11.12}

5. KAPITOLA

Posvěcená odvaha přináší úspěch

27

Většina zemí Středního východu je pro křesťanství uzavřená. Výjimka se připouští pouze u křesťanů, kteří tam jsou již dávno usazeni. Zákony zakazují přestoupit na jinou víru, a jestliže to některý muslim udělá, musí být ukamenován. Z toho důvodu mohou knižní evangelisté jen stěží získat povolení pro vstup do těchto zemí.

Youssif Farag, velmi schopný knižní evangelista, žádal o vízum, aby mohl pracovat v jisté zemi. Dostal se k tajemníkovi konzula, který se ovšem obvyklým způsobem vymlouval. Bratr Youssif se usmál a řekl: „Příteli, zajděte si na záchod.“ „Proč?“ zeptal se tajemník. „Abyste mě neviděl, až půjdu za konzulem.“

Tajemník se ohradil: „Ach ne, ne, ne! To vám nedovolím. To nesmíte.“

Youssif se zasmál a řekl: „Pane, pokud nechcete odejít, tak se třeba skloňte pod stůl nebo zavřete oči. Nechci vám působit těžkosti, ale potřebuji s ním mluvit a pro vás by bylo nej lepší, kdybyste mě neviděl.“

Tajemník mu v tom chtěl zabránit, ale Youssif mu laskavě řekl: „Naposledy vás varuji, zavřete oči.“ Otočil se, zaklepal potichu na dveře a vstoupil.

Konzul byl velmi překvapen, zvláště když slyšel bratra Youssifa mluvit arabsky: „Ahalin, wa sahalin.“ Youssif se posadil a rychle navázal přátelský rozhovor. „Konám zvláštní práci prostřednictvím literatury a potřebuji vízum, abych mohl pracovat i mezi vašimi lidmi.“ Stručně konzula seznámil s literaturou. Když viděl, že je jeho reakce záporná, řekl: „Dříve než odpovíte ano nebo ne, zavolejte velvyslance.“

Youssifa nikdo jen tak snadno neodradí. Konzul tedy zavolal velvyslance a bratr Youssif od něj dostal vízum. Pak se konzulovi omluvil, že obešel jeho autoritu; velvyslance totiž navštívil už předtím a prodal mu zdravotní knihu.

Dvacetsedmkrát ve vězení

28

K uzavření malého či velkého prodeje stačí Youssifovi přibližně tři až čtyři minuty. Se svými zákazníky často hovoří asi takto: „Kdybychom vám měli účtovat hodnotu vědomostí obsažených v této knize nebo platit těm, kteří ji napsali, byla by velmi drahá a pro vás prakticky nedostupná. Jak vidíte, za tuto cenu vám ji téměř darujeme. Chcete raději anglické, nebo arabské vydání?“

Málokterý obyvatel Egypta čte v angličtině, a tak se tomu zákazník i Youssif zasmějí. Youssif pak vytáhne blok se stvrzenkami a rychlostí blesku vypíše název knihy, počet a cenu, předá účet zákazníkovi a s nakažlivým, jistotou čišícím úsměvem poděkuje.

čínžáku často zvoní u dvou bytů současně. Jestliže se mu otevřou oba, pak jednomu ze zákazníků řekne: „Promiňte, prosím. Když počkáte pět minut, budu se vám plně věnovat.“

Jedna paní Youssifa při odchodu z bytu zastavila a prosila ho: „Prosím vás, vraťte se na chvíli a pomodlete se s námi ještě jednou.“ O několik dní později navštívil další rodinu a také tam ho prosili, aby přišel a znovu se s nimi pomodlil. „Od té doby, co jste se s námi modlil, se nám všechno daří,“ říkali. Další zase prosil: „Vaše modlitba byla tak krásná. Mohl byste mi ji napsat?“

Celkem dvacetsedmkrát skončil Youssif ve vězení. Prodal však knihy manželce egyptského prezidenta Násira, získal si její přátelství a to ho v této muslimské zemi často zachránilo.

Arabští knižní evangelisté nás učí неотřesitelné víře

29

V jednom činžovním domě v Káhiře pracoval arabský knižní evangelista. Spřátelil se s vrátným a prošel tento dům odshora až dolů. Navštívil zde celkem dvanáct rodin a prodal dvanáct velkých knih. Protože se u některých bytů nedozvonil, přišel svou práci dokončit druhý den.

U vrátného seděl arabský šejk v bílém hávu a s bílou pokrývkou na hlavě. Měl vzezření anděla, ale přesto nevypadal šťastně. Před sebou měl dvanáct knih, které v tomto domě knižní evangelista prodal předchozího dne.

„Vezměte si ty knihy nazpět, jsou křesťanské. A vraťte nám peníze,“ řekl třesoucím se hlasem. Knižní evangelista se mu pokoušel vysvětlit, že tyto knihy jsou určeny pro každého, ale tento muslim nakonec prohlásil: „Můžete si vybrat ze dvou možností. Buď šije vezmete zpět, nebo vás odvedu na policii.“

Když je křesťán v muslimské zemi předveden na policii a obviněn z pokusu získat mohamedány na jinou víru, může se dostat do vážných potíží. Může se stát prostě všelicos.

Náš knižní evangelista se však jen tak nevzdal a snažil se šejka přesvědčit o hodnotě svých knih. Když poznal, že bitva je prohraná už předem, řekl: „Dobrá, vrátím vám tedy peníze za jednu knihu, protože vy jste si koupil jen jednu.“ „V tom případě jdeme na policii,“ řekl rozzlobeně šejk.

Když tam přišli, knižní evangelista se dověděl, že je přítomen i policejní náčelník. Jeho obavy ještě vzrostly. Nemohl však dlouho přemýšlet a ztrácet čas. Musel jednat. Převzal tedy iniciativu a lehce zaklepal na dveře. Vstoupil, slušně pozdravil a zdvořile policejnímu náčelníkovi poděkoval za přijetí. Představil sebe i svého muslimského společníka a prohodil s náčelníkem několik přátelských slov. Chvíli počkal, až bude vyzván, aby se posadil, a pak přešel přímo k prodejnímu rozhovoru.

Poukázal náčelníkovi na to, v čem spočívají problémy současného světa a jaké jsou skutečné potřeby lidí. Ukázal na prospěšnost své knihy a zdůraznil, v čem je její přínos. Pak se ho zeptal: „Přejete si anglické nebo arabské vydání?“ Policejní náčelník si knihu ochotně koupil. Knižní evangelista mu poděkoval. Pak se obrátil k šejkovi a zeptal se ho: „Chcete ještě něco říct, než odejdeme?“

Po chvíli ticha, která se zdála být věčností, šejk potřásl hlavou a řekl: „Ne, myslím, že ne.“ Oba si podali ruce s policejním náčelníkem, uklonili se a vyšli ven. Knižní evangelista vyšel z policejní stanice a zamířil k místu, kde pracoval. A tak spolu po ulici mlčky kráčely dvě vážené osobnosti. Jedna z nich, bíle oblečená, nesla dvanáct knih a kousek před ní šel pokorný Boží služebník se svým kufříkem. Všem kolemjdoucím bylo jistě jasné, že pracují na něčem velice důležitém.

Než vešli do činžáku, přerušil šejk mlčení. V jedné ruce držel dvanáct knih a druhou položil na rameno knižního evangelisty. „Jste dobrý člověk. Zvu vás dnes k sobě na večeři,“ řekl s dojetím. A tam se také setkali. „... **spravedliví žijí v bezpečí jako lvíče.**“ ^{Př 28,1}

6. KAPITOLA

Neodolatelný vliv literatury

30. Jednoho pozdního večera jsem navštívil katolickou rodinu. Rodiče chtěli, abych jim prodal jen dětské Biblické příběhy. Řekl jsem, že je to proti mému náboženskému přesvědčení.

Všichni jsme se tomu zasmáli a oni odpověděli: „Proti našemu náboženskému přesvědčení je zase kupování velkých knih.“ (Jednalo se o sérii Drama věků.) Dlouho jsme si pak povídali a já jsem dětem vyprávěl několik příběhů. Nakonec mi řekli: „Už o tom není nutné dál mluvit. Buď jen Biblické příběhy, nebo nic.“ Nezbylo mi, než souhlasit. Prodal jsem jim tedy dětské příběhy a s jejich svolením je přihlásil do korespondenčního kurzu Bible.

O Vánocích jsem dostal pozdrav: „Milý strýčku Tomáši, přejeme Ti hezké Vánoce. Děkujeme za knížky, pro celou naši rodinu jsou velkým požehnáním.“

Za několik měsíců mi napsal kazatel sboru ve Fargu: „Z Boží milosti jsem minulou sobotu, tj. 26. července, pokřtil paní James (Paulette) Wilmovou. Manžel jí vyhrožoval, že od ní odejde. Zatím se to sice nestalo, ale působí jí velké problémy. Modlíme se a děláme vše pro to, aby ho Boží milost získala pro Krista.“

Pamatuješ si možná, že jsi této paní prodal nějaké knížky a přihlásil ji do korespondenčního kurzu Bible. Kurz s nadšením absolvovala a já jsem z oddělení korespondenčních kurzů dostal její adresu. Souhlasila také s osobním studiem doma. Ráda studuje Bibli a hluboce miluje Pána. Věřím, že Tě tato zpráva potěší.“

Později, když jsem měl kázání ve Fargu, jsem se s touto ženou setkal. Z očí jí zářila radost a vyprávěla mi o mnoha osobních vítězstvích.

Děti svolávají poradu

31.

Dětem bylo jasné, že knižní evangelista udělal co mohl, aby jejich maminku přesvědčil o koupi knih. Už byl na odchodu a ony stále ještě nebyly šťastnými majiteli Biblických příběhů. Svolaly tedy poradu.

Starší chlapec poprosil knižního evangelistu o chvíli strpení. Děti se rychle odebraly do ložnice ke krátké poradě, a když se vrátily, oznámily mamince: „Rozhodly jsme se, že si knížky koupíme.“

„Když jste se rozhodly, tak mi povězte, jak je chcete zaplatit?“ opáčila maminka.

„Nebudeme chtít žádné sladkosti, dokud knížky nesplatíme. Ušetřené peníze můžeš použít na splátky.“

Maminka byla v šoku. „A dohodly jste se také, jak složíte nezbytnou zálohu?“

„Ano, vezmeme si peníze z našich pokladniček.“ Zavládlo ticho. Jen modlitba knižního evangelisty se tiše nesla k výšinám.

Matka si všimla slz v jeho očích a konečně řekla: „Dobrá, děti, koupíme je.“

O šest měsíců později zazvonil u knižního evangelisty telefon. „Tady je Morelandová. Chci vám říct, že knížky jsou splaceny. Pořádáme malou slavnost se zvláštním pohoštěním. Mohl byste přijít a oslavit to s dětmi?“ „Samozřejmě, že mohl.“ Jistě se s nimi radovali i andělé.

Modlitba na schodech fary

32.

Tento příběh vyprávěl knižnímu evangelistovi jeden z jeho zákazníků. „Ještě před třemi týdny jsem byl docela jiný člověk, určitě byste mě nepoznal. Ubohá, nervózní troska; stále jsem si okusoval nehty, hodně jsem kouřil a byl jsem na nejlepší cestě upít se k smrti. Mé nitro bylo plné nenávisti a podle toho jsem se choval i k manželce a svým čtyřem dětem. Nechápal jsem své jednání, které se den ode dne zhoršovalo, a tak jsem se rozhodl navštívit lékaře. Než na mě došla řada, všiml jsem si v čekárně barevné dětské knížky Biblické příběhy a začal ji číst. Dosud jsem nečetl nic, co by mě tak zaujalo. Díky této knize jsem si uvědomil, že Bůh měl od prvopočátku pro člověka plán záchrany. Těžko mohu vylíčit svou radost z poznání, že Bůh má o mne zájem.

Tato kniha mě tak nadchla, že jsem šiji půjčil a přečetl ji od začátku až do konce. Je to úžasné poselství! Byl jsem přesvědčen o Boží lásce ke mně a cítil jsem, že musím změnit svůj život. Báł jsem se však přijít k Bohu, připadal jsem si příliš hříšný. Nevěděl jsem, kam se obrátit o pomoc. To mě dohánělo k zoufalství.

Můj největší problém byl v tom, že jsem nevěděl, jak mluvit s Bohem. Byl jsem vychován jako katolík a nikdo mě nevedl k tomu, abych se k Bohu modlil přímo. Rozhodl jsem se požádat o pomoc svého kněze. Ten však odmítl se mnou mluvit, protože právě večeřel. Moje zoufalství se tím ještě prohloubilo.

Jak jsem tak stál na schodech fary, vzpomněl jsem si, že v Biblických příbězích se píše o lidech, kteří mluvili s Bohem přímo. Když mohli oni, proč bych nemohl já? Ještě na schodech jsem tedy poklekl a prosil Boha, aby změnil můj život. Pověděl jsem mu, jak moc si přeji přestat kouřit a pít a jak bych chtěl rodinu zahrnout láskou a ne nenávistí. V té chvíli - už jsou tomu tři týdny - jsem svůj život vložil do Božích rukou a dnes jsem novým člověkem. Jen se mi podívejte na prsty. Nekoušu si nehty a nekouřím. Celý svůj život chci zasvětit Bohu. Chci, aby mě vedl a použil ve svém díle."

I neústupný manžel se dá obměkčit

33.

Duch svatý si použil odvalu knižního evangelisty Johna De Cenza, aby obměkčil nepřístupné srdce. John vypráví svůj příběh: „Na předávací kartě byly uvedeny následující pokyny: ‚Na konci prašné uličky, za posledním velkým domem.‘ Bydlel tam muž, majitel

firmy dodávající oleje. Jeho manželka mě pozvala dál. Měla o knihy opravdový zájem, ale chtěla se ještě poradit s manželem.

Po několika neúspěšných pokusech jsem tohoto muže konečně zastihl doma. Právě večeřel. Přišla mi otevřít jeho manželka a hned mi oznamovala, že si to rozmyslela. Bylo mi hned jasné, že to nemyslí vážně. Z vedlejší místnosti se ozvalo: „Nemáme zájem. A jestli hned nevypadnete, tak vás odtud rychle vyprovodím kulkou z pušky. Mám ji po ruce.“ Dál jsem se nerozmýšlel a odešel jsem.

Za nějaký čas jsem pro sebe potřeboval sehnat dodavatele topného oleje. Vzpomněl jsem si na tohoto člověka a rozhodl se jít přímo za ním. Zdalipak si na mě pamatuje? Ale samozřejmě, nejen že si vzpomněl, ale dokonce se mi i omluvil. Navrhl mi, že bych je mohl navštívit, aby si mohl knihy prohlédnout.

Když jsem k němu přišel, byl ve své malé kanceláři. Představil jsem mu tedy knihy. Přišla také jeho dcera, která se zrovna vrátila ze školy. Otec se jí zeptal, zda se jí knížky líbí. Odpověděla, že ano. Pak zavolal manželku a ona se přiznala, že po nich touží již delší dobu. A tak tento muž koupil celou sadu Domácí knihovny (obvykle 10 - 20 dětských knih a série Drama věků) a řekl, že má zájem o studium Bible, protože jeho matka pracovala jako kazatelka.

Přihlásil jsem ho tedy do korespondenčního kurzu Bible. Když se zmínil, že mu jeho účetní navrhl dát větší peněžní dar církvi, aby se mu snížil daňový základ, navrhl jsem mu možnost dát dar Adře. Slíbil, že to udělá. Nakonec se sám nabídl, že poštou rozešle reklamní katalogy s našimi knihami všem svým 900 zákazníkům!

Díky Boží milosti se tento tvrdý muž, který mě kdysi vyhnal puškou, stal mým přítelem, odběratelem i propagačním pracovníkem našich překrásných knih."

Knihy mění životy

34.

Rockoví hudebníci obvykle nebývají přístupní pravdám evangelia. Zde však jeden z nich, Australan, vypráví, co knihy způsobily v jeho životě plném zmatků.

„Ještě před rokem jsem bral drogy, miloval rozkoš a rockovou hudbu. Byl jsem zajatcem nekonečného cyklu vstávání a spánku. Nic mi nepůsobilo radost, jen má kytara a život v drogovém opojení. Můj život mi připadal docela normální - ale jen do doby, než mi můj kamarád, adventista, začal vyprávět o tom, co říká Bible. Prosil jsem, ať mi toho poví víc. Jednou večer nás tedy navštívil v mém obytném přívěsu a přivezl tři Bible a knihy Velké drama věků,

Kniha Zjevení odhalena a Cesta ke Kristu. Pak nás seznámil s proroctvími knih Daniel a Zjevení a vysvětlil, jak se v naší době naplňují.

Já i má přítelkyně jsme byli úplně ohromeni. Začali jsme svítit sobotu jako den odpočinku, ačkoliv jsme stále ještě kouřili. Jakmile jsem dočetl Velké drama věků, přestal jsem kouřit. Tato kniha mi otevřela oči. Od 31. července chodíme do shromáždění, 14. září jsme měli svatbu a v listopadu jsme byli pokřtěni. Touto cestou chceme poděkovat za radost, kterou do našich životů vnesly vaše knihy a časopisy. Skrze tištěné slovo jsme poznali nekonečnou Ježíšovu lásku a pokoj. Teď bych si přál, abych mohl jako knižní evangelista také rozšiřovat vaše úžasné knihy."

35.

Gakwerere Kimenyi z Gomy v Zairu cestoval téměř celý den do malého městečka Bunyakili. Zde prodal kazateli letniční církve dvě knihy - Pravá sobota a Daniel a dnešní doba. Kazatel si obě knihy přečetl a pak je začal půjčovat členům své církve. Brzy však mezi nimi nastal pořádný rozruch. Když je později náš bratr navštívil, prodal zde větší množství knih a musel také odpovídat na spoustu otázek. Naše církve pak do městečka vyslala laického kazatele, který měl těmto lidem pomoci při studiu Bible. Za poměrně krátkou dobu se kazatel spolu s dalšími 33 členy letniční církve rozhodl pro křest. Dnes je na tomto bývalém „bílém místě" více než stočlenný sbor. A to vše je výsledkem působení Ducha svatého skrze jednoho věrného knižního evangelistu.

Vytahaná kravata a rána do obličeje

36.

V městečku Aida v Nebrasce pracoval kolportér Chuck Smutzer. Navštívil také jednu paní, jejíž manžel nebyl křesťanem a velmi těžce by prý nesl, kdyby si koupila nabízené knihy. Potom však tato žena na Chucka pohlédla a rozhodla se: „Naše děti tyto knihy potřebují, koupím je." Chuck se s ní před odchodem pomodlil, přihlásil ji do korespondenčního kurzu Bible a daroval jí nějakou literaturu.

Paní ho požádala, aby se zastavil také u jejich přátel, kteří bydlí na konci ulice. Chuck si tedy zapsal jejich jméno a vydal se tam. Tak si i její přítelkyně mohla zakoupit knihy, které Chuck nabízel.

Mezitím se vrátil domů nevěřící manžel té první paní a strašně se rozzlobil. Podal oznámení na městskou policii, že v jejich ulici, na adrese, kterou mu dala manželka, je jakýsi „podomní prodejce knih". Když bratr Smutzer vycházel z

druhého domu a radoval se z úspěšného prodeje, zastavila za jeho autem policie a oznámila mu, že podle obecní vyhlášky je v jejich městě podomní prodej zakázán. V té chvíli za policejním autem zastavil i onen nevěřící manžel. Přistoupil k Chuckovi a začal mu vyhrožovat, že ho zabije. Policista se mezi ně postavil a rozzuřeného muže vyzval, aby nasedl do auta a vrátil se domů. Výzva však vyzněla naprázdno.

Policista hovořil s Chuckem o městské vyhlášce a požádal ho, aby nastoupil k němu do auta. Jenže když nastupoval, napadl ho rozzuřený manžel. Chytil ho za kravatu a udeřil ho do obličeje. Chuck necítil sebemenší bolest, přestože měl obličej zalitý krví.

Policie nakonec Chucka propustila na kauci 150 dolarů. Bylo stanoveno datum, kdy se bude celý případ projednávat před soudem. S bratrem Smutzerem, Johnem Masonem a Georgem Dronem jsme situaci objasnili místnímu prokurátorovi a současně jsme mu vysvětlili, jakým způsobem nabízíme tuto literaturu, která je pro rodiny takovým přínosem. Na prokurátora to příznivě zapůsobilo. Když se dověděl, že nabízíme také kurz studia Bible, bezplatnou literaturu či společnou modlitbu, pochopil naši činnost jako snahu pomáhat lidem. Pak nás požádal, abychom se svou prací v Aidě posečkali do doby, kdy celou záležitost projedná s představiteli města.

Případ byl brzy vyřešen, kauce 150 dolarů vrácena a my jsme získali povolení navštěvovat lidi v jejich domácnostech. A protože manželka onoho zuřivého, nevěřícího muže byla rozhodná a trvala na tom, že děti knihy potřebují, tak ani tento prodej nepřišel nazmar.

Ty jsi to věděl a neřekl jsi mi to!

37

Jeden mladý knižní evangelista prodal brožuru Prává sobota panu Lupambovi ze Zambie. Pan Lupambo si knížku přečetl a ta na něj natolik zapůsobila, že nemohl v noci spát. „Jsi snad nemocný?“ ptala se ho manželka.

„Ne, to ta knížka. Pochopil jsem, že sobota je pravým dnem odpočinku.“

„Ty jsi to nevěděl? Já to vím už dávno. Vždyť i adventisté chodí do kostela v sobotu. Také jsem chodila do jejich školy a nějakou dobu jsem byla adventistkou.“ Pak mu začala sáhodlouze vysvětlovat, že vlastně nezáleží na tom, který den světíme, ale že je důležité některý den světit a věřit v Boha. „Doufám, že to teď pustíš z hlavy,“ řekla nakonec.

Pan Lupambo se snažil její rady uposlechnout. Přečetl si však tuto knihu ještě jednou a jeho svědomí začalo pracovat nanovo. Obrátil se tedy na manželku s otázkou: „Víš, kde se scházejí lidé, kteří světí sobotu?“

„Ano, jsou všude. Chceš jít k nim do shromáždění? Ukážu ti, kde to je.“

V sobotu se tedy společně vydali do adventní modlitebny v Lusace. Pan Lupambo byl velmi překvapen, když se tam setkal s lidmi, které znal z práce. Obrátil se na jednoho z nich a zeptal se: „Co tady děláte?“

„Chodím sem každý týden, jsem členem této církve.“

„Vy jste mi ale nikdy nic takového neřekli!“

„Ale vždyť jste se mě na to nikdy neptal!“

Pak začal pan Lupambo navštěvovat kurzy Bible. Když byl pokřtěn, řekl: „Představte si, že mi spolupracovníci ani podřízení o své víře nic neřekli. Jak mohou další lidé dospět k poznání, když se nic nedozví ani ode mne?“

Brzy nato pan Lupambo opustil své výnosné zaměstnání a stal se Ježíšovým svědkem - knižním evangelistou.

7. KAPITOLA

Povolán „od pluhu“

38.

Během 2. světové války žil Kenneth Holland svou víru tichým, skromným a nevtíravým způsobem uprostřed svých kolegů, vojáků v armádě. Jeden z jeho přátel, Lou Ramirez, ho sledoval a také obdivoval. Přesto si však neodpustil Kena dráždit právě ve chvílích, kdy poklekal k modlitbě.

O několik let později se Ken stal redaktorem časopisů Naše doba a Znamení doby a Lou úspěšným podnikatelem.

Když se jednoho dne setkali, povídá Lou Kenovi: „Teď mi už můžeš podat ruku jako svému bratrovi. Poznal jsem Spasitele, před kterým jsi bez zábran poklekal k modlitbě, a stal jsem se adventistou sedmého dne.“ Pak ho Lou upřímně objal. Jen si představte, jakou měli radost, když si vyprávěli, jak je Pán vedl!

Jednou jsem navštívil sbor Shadyside v Pittsburghu v Pensylvánii, kam chodil i Lou. Hovořil jsem tehdy o tom, jak Bůh povolává své dělníky: „Mezi námi je dnes také člověk - neznám ani jeho jméno, ani odkud pochází, ale vím, že se sám sebe ptá: ‚Jak poznám, že mě Bůh povolává do své služby?‘“ Pak jsem uvedl několik možností, jak dojít k tomuto poznání.

Po bohoslužbě za mnou přišel Lou: „Vím, že jste mluvil o mně. Sice mě neznáte, ale já vám o sobě povím. Jsem podnikatel z Kalifornie a kladu si právě otázku: Jak nabýt jistotu, že mě Bůh povolává?“

Poté jsem Loua navštívil v hotelu. Podle jeho obleku, připraveného pohoštění i celkového vystupování jsem poznal, že to není obyčejný člověk. Dlouho jsme spolu hovořili. Když odjížděl z Pittsburghu, vezl si v kufříku písemnou žádost o odstoupení z funkce viceprezidenta jeho společnosti. Rozhodl se totiž být knižním evangelistou.

A byl úspěšný. Měl samozřejmě velké zkušenosti z obchodních jednání a hovořil plynně španělsky i anglicky. Později se tento bývalý katolík stal vedoucím knižní evangelizace pro Středoamerickou divizi a v roce 1980 dokonce vedoucím knižní evangelizace při Generální konferenci.

Pán však na svou vinici nevolá jen muže a ženy z římskokatolické církve. Jsou i další církve, o nichž se tak často nemluví, protože nenabízí tak úspěšné misijní pole. Například amité. Právě v této víře byl u svého dědečka a babičky vychován Paul Cordray. Později jako voják u amerického letectva poznal poselství naší církve a stal se i jejím členem.

Po několika letech se Paul stal knižním evangelistou v Missouri. Tehdy se dostal, jak říkáme, „až na dno“. Hned na počátku jeho práce se ho satan snažil utopit, když se pokoušel autem přejet rozvodněnou řeku. Jeho auto, knihy, prospekty a další materiály sice odnesla voda, ale on, díky Bohu, zůstal naživu. Za několik let se za podpory své manželky Judy stal vedoucím oddělení knižní evangelizace při unii v Zambezi, pak při Trans-Africké divizi, Východoafrické divizi a poté při Kanadské unii.

Dnes pracuje jako vedoucí oddělení knižní evangelizace v nakladatelství Pacific Press Publishing Association v Boise v Idahu, kde dohlíží na práci knižních evangelistů ve čtyřech severoamerických uniích.

Když ceny příliš stoupají

39

Ken O'Guin pracoval v Tennessee jako výškový opravář kostelních věží a komínů. Vlastnil zbraň, ale půjčil ji svému příteli, který ji použil při loupeži. Policie brzy vypátrala majitele pistole a Ken byl obviněn jako spolupachatel vraždy.

Za mřížemi vězení pohlédl tento nevěřící mladík k nebi a řekl: „Bože, pokud jsi tam nahoře a máš mě rád, dej mi poznat svou lásku a já se podle toho zachovám.“ Bůh mu dal svou lásku najevo a Ken na ni odpověděl. Byl zproštěn viny a propuštěn z vězení.

Jednou přinesl domů vepřové maso. Fran, jeho manželka, mu řekla: „Bible doporučuje nejíst vepřové.“ Ken se zarazil. „Proč jsi mi to neřekla dřív?“ Otevřel ledničku, všechno nečisté maso z ní vyndal a vyhodil do popelnice.

Za nějaký čas Ken slyšel ve shromáždění pontiackého sboru v Michiganu výzvu, aby se přihlásili ti, kteří by se chtěli stát knižními evangelisty. Ken se rozhodl a s prací začal - nejprve na částečný, ale později na plný úvazek. Byl to muž činu. Také jeho manželce imponovala jeho ochota a schopnost rozhodovat se.

Avšak i těm nejstatečnějším lidem se občas stává, že ztratí odvahu. Jednoho rána mi Ken volal: „Russe, končím. Ceny knih se neúměrně zvedly a za takovou cenu je nemohu prodávat.“

Věděl jsem, že zvýšení cen mělo své opodstatnění a že Pán kvůli tomu své služebníky neopouští. Proto jsem Kenovi odpověděl: „Počkej, za chvíli jsem u tebe.“ Jak jsem řekl, Ken byl mužem činu, a tak když jsem k němu přišel, byl již oblečen a připraven jít pracovat.

Zeptal jsem se ho, zda má plný kufřík. „Vždy jej mám plný knih,“ odpověděl.

Kene,“ povídám, „dnes budu prodávat pouze já. Pokud prodáme takové a takové množství, tak pro nás oba koupíš jako zvláštní odměnu meloun.“

„To беру!“ zvolal.

Ten den jsme prodali víc, než Ken kdy zažil. Druhý den jsme si tedy stanovili mnohem vyšší cíl. „Pokud jej dosáhneme,“ řekl jsem, „koupím dnes meloun já.“ Bylo jedenáct hodin v noci a Fran stále ještě čekala, kdy se konečně v zatáčce jejich ulice objeví světla auta. Konečně přijelo. Vystoupili z něj dva navýsost šťastní přátelé. Jeden nesl prázdný kufřík a druhý velký meloun.

Omluv se hřebíku dřív, než ho uhodíš na hlavičku

40.

Mnohokrát a při různých příležitostech jsme přesvědčovali jistého Claira Pettita, tesaře z Lincolnu v Nebrasce, aby se stal knižním evangelistou. Byl to sice nesmělý, ale přitom rozhodný člověk. Když vyplňoval dotazník, dlouze se zamyslel nad otázkou: „Myslíte si, že byste se touto prací dokázal uživit?“ Nakonec s rozhodným výrazem ve tváři napsal velkými písmeny „ANO“, obrátil dotazník a energicky ho podepsal.

Když jsem jeho přihlášku předložil výběrovému řízení jednatelské rady, zeptal se její předseda Floyd Sanders: „Clair Pettit a knižní evangelista?“ A pak s úsměvem dodal: „Vůbec bych se nedivil, kdyby se ten nesmělý človíček omluvil i hřebíku, než ho uhodí na hlavičku.“

Díky své oddanosti a píli však měl Clair od samého počátku úspěch. Podařilo se mu prodat nějaké knihy kazateli Křesťanských sborů. Kazatel Fred Morgan s manželkou pak systematicky pročítali sérii knih Drama věků a svým dětem každý večer četli příběhy ze zakoupené dětské literatury. Zanedlouho nám Fred napsal: „Dovolte mi, prosím, stát se distributorem vašich překrásných knih.“

Přihlásili jsme ho do kurzu Bible a vybrali zkušeného biblického pracovníka, který s ním začal Bibli studovat.

Studovali dlouho a usilovně. Byl to tvrdý boj, ale nakonec byl jedné soboty zakončen Fredovým křtem. Hned v neděli Fred složil svůj kazatelský úřad a v pondělí ráno začal pracovat jako knižní evangelista na plný úvazek ve městě, kde bydlel.

Jednou Fred prodal knihy známému místnímu výtržníkovi. Když se pak v novinách dočetl, že tento člověk leží v nemocnici s těžkým pohmožděním v důsledku jedné ze svých rvaček v opilosti, navštívil ho. A tento vyvrhel společnosti - tam na nemocničním lůžku - odevzdal své srdce Ježíši. V nemocnici byla zrovna na návštěvě i jeho babička, a tak ji Fred ihned oslovil. Také ona se odevzdala Ježíši. To je nádherná řetězová reakce!

Knihy jdou na dračku stejně jako palačinky

V Deveru v Coloradu žil Dan Gilbert. Vlastnil restauraci a prodával tam palačinky. Neměl dost servírek, proto během poledního návalu obyčejně pomáhal uvádět hosty na místa ke stolům. Jednou, právě když vedl ke stolu pár, jasně slyšel hlas, který mu říkal: „Dane, Bůh potřebuje i tebe.“ Velmi ho to překvapilo, ale současně i trochu vylekalo.

Danova manželka začínala v té době studovat Bibli a světit sobotu, ale Dan jí vyhrožoval, že všechny kazatele vyhodí z domu. Bojoval však se svým svědomím.

Od chvíle, kdy slyšel ten hlas, se nemohl na nic soustředit. Předal tedy restauraci svému zástupci, nasedl do auta a jel domů. Kdo jiný však zrovna seděl v obývacím pokoji a studoval Bibli s jeho manželkou než kazatel? Ten se postavil, zdvořile Dana pozdravil a zeptal se: „Mohu vám také nějak pomoci?“

„Ano,“ odpověděl Dan. Kazatel byl připraven na nejhorší a teď tohle! Danova odpověď ho opravdu šokovala. Mnohem víc ho však překvapilo, když Dan pokračoval: „Můžete mou ženu pokřtít a mě také.“ Uběhlo jen pár dní a Dan už lidem vyprávěl: „Dříve mi šly na dračku palačinky, teď to jsou knihy.“

Jistě existuje mnoho knižních evangelistů, kteří by mohli napsat knihu o své práci. Tím, co dělají, dnes vlastně pomáhají psát novodobou knihu Skutky apoštolů.

Poslechněte si, co říkají někteří z nich: „Jako farmář jsem sel zrno do půdy, teď zasévám seménka evangelia do srdcí lidí.“ „Jako zdravotní sestra jsem se snažila lidem léčit bolesti těla, dnes jim pomáhám léčit jejich duchovní nemoci.“ „Pracoval jsem jako automechanik a pomáhal při opravách aut. Teď jsem ‚opravářem‘ lidských životů.“ Lanny De Ver říká: „Jako zpěvák jsem bavil lidi. Teď zpívám v jejich rodinách a knihy, které tam nechávám, je vedou k věčné radosti a chvalozpěvům oslavujícím našeho Boha.“ Můj bratr Dick říká:

„Byl jsem stavař a stavěl jsem domy, které budou jednou zničeny. Teď lidi připravuji na to, aby se mohli radovat ve věčných příbytcích.“ Jihoamerický právník říká: „Byl jsem obhájcem a pomáhal jsem svým klientům obstát u soudu. Teď však vedu lidi k tomu, aby poznali největšího obhájce a kněze v nebeské svatyni.“ Bratr Un z Koreje obvykle říká: „Byl jsem policistou a dbal jsem na to, aby se nepřestupovaly zákony. Teď však lidi učím, jak mohou dodržovat Boží zákon.“ Profesionální knižní evangelista by asi řekl: „Přál jsem si být učitelem, ale svůj čas bych mohl věnovat jen několika žákům. Teď však mohu pomáhat tisícům dětí.“

42.

Jeden skromný korejský knižní evangelista zazvonil u presbyteriánského kazatele Paka, který si koupil jednu z jeho knih. Jakmile ji přečetl, bez problémů přijal poselství o sobotě. „Je to pravda. Bůh to řekl a já tomu věřím.“

O čem dále diskutovat?"

Odešel z kazatelského úřadu a stal se z něj dobrý knižní evangelista. Oddán tomuto povolání, vychoval syna. Když z Koreje během 2. světové války odešli misionáři, byl jeho syn C. U. Pak jmenován hospodářem Korejské unie. Protože však spravoval finance „americké“ církve, byl uvězněn.

C. U. Pak zůstal církvi věrný, ale jeho jméno bylo po válce vyškrtáno z církevního seznamu - protože byl ve vězení a způsobil tím prý církvi ostudu. Marně bratrům vysvětloval, že to bylo v důsledku jeho postavení v církvi. A tak sobotu co sobotu sedával v zadní lavici sboru soulské nemocnice s pocitem, že je pro něj „nebeská brána z perel“ uzavřená kvůli tomu, že není členem pozemské církve.

Byly to neradostné dny. Během nich nakonec bratr Pak dospěl k názoru: „Bůh toho pro mě udělal tolik, že i kdybych se nikdy do nebe nedostal, budu mu nadále důvěřovat, dál dávat desátky, plnit Boží vůli, sloužit Bohu a chodit v sobotu do sboru až do smrti.“ Později se v jeho případě zjednala náprava a bratru Pákoví bylo vráceno plné členství - dokonce čestné členství.

Mezi mnohé „pluhy“, od kterých Pán své dělníky povolává, patří i taková zaměstnání, na která bychom ani nepomysleli. Příkladem je pytlák, který nelegálně lovil divokou zvěř v afrických národních parcích.

43.

Zakaria Fondo z východní Afriky říká: „Jsem vděčný Bohu, že jsem ho poznal již v mládí. Nikdy na mě nezapomněl a povolal mě v době, kdy jsem se od něho již velice vzdálil. Bylo to 5. září 1976 ve 13 hodin. Lovil jsem v džungli divokou zvěř a najednou slyším hlas: ‚Pro křesťana se tato práce nehodí. Je to krádež a nedůstojné jednání.‘ Dvě hodiny jsem pak proplakal. Uvědomil jsem si, že bych měl přestat s lovem Božích tvorů.“

Byl jsem dost daleko od domova, ale okamžitě jsem se vrátil a slíbil Bohu, že budu pracovat v knižní evangelizaci. Proto prosím vás, milí přátelé, kteří chcete spolupracovat s Bohem: Pojdte a přidejte se k rostoucí skupině knižních evangelistů. To je to nejlepší zaměstnání."

Rozhodli jste se správně?

44.

V zambijské Lusace je velký sbor, kde se schází až 4 000 lidí. Dale Thomas se na bratry a sestry obrátil s výzvou k rozhodnutí být mezi těmi, které Kristus za jejich činy pochválí. Pak dodal: „Až se vás Pán zeptá, co jste udělali, co mu řeknete? Snad to, že jste byli věrnými členy a žili jste dobrým životem? Co jste však udělali před příchodem Krista? Varovali jste lidi před Božím soudem? Řekli jste jim o Prostředníku, který se za ně obětoval?"

Když bohoslužba skončila, přišel za Dalem vážený muž - jmenoval se J. B. Mwinga - a žádal ho o rozhovor. „Vaše dnešní kázání bylo o mně," povídá.

„Od mládí jsem si dělal, co jsem chtěl. Chtěl jsem pohodlně žít, mít dost peněz, pěkný dům a nakonec ještě druhou ženu. Pak mě ale začalo hryzat svědomí a rozhodl jsem se, že se vrátím do církve. Teď jsem starším sboru. Ale vím, že jsem ve skutečnosti pro Pána nic neudělal. Všechna má dosavadní práce sloužila k mému vlastnímu prospěchu. Proto chci teď dělat něco pro něj. Rád bych se stal knižním evangelistou, chodil mezi lidi, hovořil s nimi a zval je na společnou cestu do Božího království."

Dny, které bratr Mwinga strávil prodejem knih a získáváním lidí pro Krista, ho naplňovaly radostí a štěstím. Podařilo se mu na jedinou objednávku prodat největší množství knih v historii knižní evangelizace v Zambii.

Vy tomu věříte?

45.

Glenn Howell vypráví o své touze stát se kazatelem. Vada řeči mu však bránila tuto touhu uskutečnit. Rozhodl se vyřešit svůj problém tím, že bude osobně navštěvovat lidi a pracovat jako knižní evangelista, dokud se mu vada úplně nespraví.

Jednou při prodeji probudil jistého muže ze spánku. Zdvořile se mu omluvil. Muž ho pozval dál a Glenn mu začal představovat své knihy. „Vy tomu věříte?" zeptal se ho muž. Glenn ho okamžitě ujistil: „Ano, nemohl bych ty knihy nabízet, kdybych nevěřil tomu, co se v nich píše." Muž však cynicky odpověděl: „Už dávno, když jsem ještě studoval na univerzitě, jsem poznal, že Bible je snůška pohádek. Zbytečně tu ztrácíte čas, nemáme zájem." Pak dodal: „Ale kdybyste k nám chtěl někdy večer přijít a popovídat si s manželkou, budete

vítán a můžeme společně povečeřet. Pěkně si posedíme, ale o knihy zájem nemáme."

Glenn nabídku přijal a jednoho večera přišel. Jídlo mu chutnalo a také se těšil z nového přátelství. Začal tento manželský pár navštěvovat častěji a pokaždé u nich nechal nějakou knihu. Jak předpokládal - doufal - a modlil se - začala se o ně manželka tohoto muže zajímat.

Oba manželé brzy začali chodit s bratrem Howellem do shromáždění. Četli knihy, studovali Bibli a nakonec byli pokřtěni. Dokonce - k překvapení ostatních - odešli ze svého zaměstnání a stali se knižními evangelisty.

Když se Glennova řeč postupně zlepšovala, šel studovat teologii. A nebyl sám. Na seminář s ním šli i jeho dva noví přátelé a společníci z knižní evangelizace. Dnes všichni tři pracují na Božím díle.

Od Krišny ke Kristu

46.

William Deynes z Kalifornie popisuje svou duchovní cestu od hinduismu ke křesťanství: „Vyrůstal jsem v katolické rodině, ale pak jsem z církve odešel a stal se hippie. Snažil jsem se nějak vyplnit duchovní prázdnotu, a tak jsem začal vyznávat Hare Krišnu. Ale vždy, když jsem se klaněl jejich ohavné modle, jako by mi nějaký můj vnitřní hlas říkal: **„Nebudeš mít jiného boha mimo mne.”** ^{Ex 20,3} Hledal jsem tedy dále u rosenkruciánů (sekta rozšířená zvláště na souostroví Velkých Antil a v Severní Americe; muži si nestříhají vlasy a skupina vyznává habešského císaře Haila Selassieho), buddhistů, pohanských vyznavačů slunce a nakonec i u satanistů. Všechny tyto náboženské směry slibují spasení na základě skutků. Měl jsem strach. Můj život nestál za nic. Začal jsem všechny nenávidět.

Někdy mě napadla myšlenka, zda bych byl připraven setkat se s Bohem, kdybych dnes zemřel. Rozhodl jsem se tedy znovu zkusit křesťanství a stali jsme se i s manželkou a dcerou katolíky. Ten slabounký hlas v mém nitru však ke mně nepřestával promlouvat: „Nebudeš se klanět modlám ani obrazům, ani je nebudeš uctívat!”

Jednou odjela manželka s dcerou na dovolenou a já zůstal doma sám. Cítil jsem vnitřní prázdnotu. Modlil jsem se k Panně Marii o pomoc. Ta ale nepřicházela. Zašel jsem tedy za svou matkou. „Synu, jedenáct let se za tebe modlím,” řekla mi. „Jdi do svého pokoje, tam poklekni a pros Boha o odpuštění.” Udělal jsem, co mi radila, a v mém nitru se rozhostila radost a pokoj. Tíživé pocity zmizely a modlitba marnotratného syna se stala i mojí modlitbou. Toho dne jsem našel opravdové štěstí, pokoj mysli a také jedinou cestu ke spasení - Ježíše.

Můj život se úplně změnil. Manželka zpočátku nechtěla o církvi ani slyšet, ale po dvou letech se nechala pokřtít a časem naši víru přijala i dcera.

Odešel jsem ze svého zaměstnání a stal se knižním evangelistou, protože jsem chtěl všem vyprávět o kráse Ježíšova charakteru. Za čtyři roky svého působení jsem ke Kristu přivedl téměř šedesát nových učedníků."

Od hippie ke kazateli evangelia

Duch svatý může nalézt ztracené ovce i mezi hippies. Stalo se to roku 1971. Skupina hippie si chtěla udělat legraci z reklamního letáku na Biblické příběhy. Max, který leták našel, se obrátil na ostatní a posměšně řekl: „Vyplním to tak, aby jim dalo pořádnou práci nás najít. Aspoň si z těch kazatelů trochu vystřelíme!"

O několik dní později se knižní evangelistka Eva Morelandová modlila, aby jí Bůh pomohl rozluštit toto podivné jméno a adresu. Procházela ulicí shora dolů po jedné i po druhé straně, až konečně našla zchátralou budovu, která by mohla této adrese odpovídat. Už tušila, že leták vyplnil zřejmě nějaký hippie.

Hledala v tmavých chodbách. Otřesná rocková hudba, hrozný zápach a nepěkná podívaná - to vše v ní vzbuzovalo odpor. Co tu vlastně dělá? Hned si však uvědomila, že Kristus zemřel i za tyto lidi. Konečně našla byt č. 8 a zaklepala. Pozvali ji dál, a tak se pustila do představování svých knih. Mladý muž ji však přerušil: „Počkejte, ne tak rychle. Chtěl bych si prohlédnout každou stránku." Eva se tedy musela vrátit na začátek k příběhu o stvoření a pak pomalu, stránku za stránkou, listovala knihou. Když se dostala až ke druhému příchodu Ježíše a zničení bezbožných, zahlédla na odvrácených tvářích slzy.

„Vás k nám poslal Bůh," řekl Max. „Já jsem kartičku vyplnil jen proto, abych vás zesmšnil. Myslel jsem si, že mě nikdo nemůže najít. Ale vám se to podařilo."

Tito hippies si od ní knihy koupili a začali je číst. Když se sem Eva později vrátila, stál u dveří docela jiný Max. Čistý, usměvavý, plný nadšení a elánu.

„Prosím, pojdte dál a posadte se. Musím vám říct něco úžasného. Když jste posledně odešla, rozhodl jsem se, že se vrátím k rodičům do lowy a představím jim svou manželku, kterou dosud neznali. Ani netušíte, jak byli rádi, že nás vidí. Snad nikdy jsem je neviděl tak šťastné!" K rozhovoru se přidala i Maxova manželka: „Nikdy jsem netušila, že mohou být na světě tak skvělí rodiče. Víte, o mě nikdy nikdo nestál, jedině Max." Max pak nadšeně pokračoval: „Vyprávěl jsem jim o vás a také o tom, že se chci podílet na dokončení díla, aby se Ježíš mohl vrátit. Otec zařídil, že mohu studovat na Moodyho biblickém institutu a stát se kazatelem."

Tito dva mladí lidé prožili znovuzrození a zapojili se do díla evangelia. Věřím, že přijde čas, kdy poznají celé evangelium pro poslední dny.

Pilot tryskového bombardéru knižním evangelistou

49.

Elias Nyagi dokončil dva ročníky univerzity a chtěl ve studiu pokračovat ve Švédsku. Tanzanské armádní velení ho však vyslalo do Ruska, kde měl absolvovat pilotní výcvik. Strávil zde čtyři roky a stal se pilotem tryskového letadla.

Potom se vrátil do Tanzanie. Při zkušebním parašutistickém seskoku se mu neotevřel padák. Uvědomil si, že za pár vteřin jeho život skončí.

Krátce před dopadem se mu padák přece jen otevřel, on však přesto utrpěl mnohá těžká zranění, včetně zlomenin. Ruku už nikdy nebude mít úplně v pořádku a navíc si škaredě rozdrásal obličej, který se mu při dopadu zaryl do země. Byl přepraven zpět do Ruska. Tam se podrobil léčbě a plastické operaci obličeje.

Tehdy jeho nitro naplnila úzkost, o které byl Elias přesvědčen, že je od Pána. Velitelé se ho snažili přesvědčit, aby se stal inženýrem, ale on jim odpověděl: „Ne, chci jen jedno -jet zpátky domů.“ Když se vrátil do Tanzanie, stal se adventistou. Začal navštěvovat institut pro knižní evangelisty a od roku 1984 se této práci věnuje naplno. „Jsem přesvědčen o důležitosti tohoto díla,“ prohlašuje. „Mnozí přátelé mi říkají: Jsi vzdělaný člověk, mohl bys to dotáhnout daleko.“ Oni však nechápou, jak důležitá je má práce v knižní evangelizaci. Bůh to ví a pochopil jsem to i já. Jsem mu vděčný za tuto přednost.“

8. KAPITOLA

Co dokáže jedna kniha či časopis

48.

Mervyn G. Hardinge říká: „Můj otec - Angličan - pracoval zamlada pro britskou vládu v Kalkatě jako stavební inženýr. Jednoho dne, právě když cestoval vlakem, se rozhodl přestat kouřit. Otevřel okno a vyhodil ven všechny cigarety, zapalovač, dýmku i pytlík na tabák.“

Za rok či za dva přestali oba moji rodiče pít alkoholické nápoje. Když byl v novinách odhalen skandál s masem, položili si otázku: „Proč bychom se nemohli stát vegetariány?“ Matka se pak všemožně snažila sehnat vegetariánskou kuchařku, ale marně. Otec se jen divil, jak mohl přežít další dva roky.

Jednoho dne se u našeho domu objevila Američanka, která prodávala náboženské knihy. Maminka je rozhodně odmítla, ale když paní zavírala

branku, ještě na ni zavolala: ‚Kdybyste náhodou měla vegetariánskou kuchařku, tak tu bych si koupila.‘

Za čtrnáct dní ji tato žena přinesla. Maminka neskrývala svou radost. Zaplatila a ještě ve dveřích si v ní začala listovat. Knižní evangelistka se jí zeptala: ‚Víte, jak připravovat vegetariánskou stravu?‘ ‚Ne,‘ řekla matka, ‚vy ano?‘ ‚Ano. Chcete, abych vám s tím pomohla?‘

Tato Američanka k nám pak docházela pravidelně a učila maminku připravovat vegetariánské pokrmy. Obě ženy se spřátelily a naše návštěvnice začala s maminkou při vaření pomalu hovořit o Bibli. Matka a pak i otec projevíli o tyto věci zájem. Po čase se oba přesvědčili o pravdivosti biblického poselství a byli pokřtěni."

Tento příběh vypráví o tom, jak se manželé Hardingovi stali adventisty. Tři z jejich dětí zasvětily svůj život službě v církvi. Jak by to ale dopadlo, kdyby ona knižní evangelistka jen prodala knihu a nevyvinula úsilí uzavřít přátelství? Nebo kdyby se nezajímala o zdravý způsob vaření? A co kdyby si neudělala čas a neučila maminku vařit?

50.

Před mnoha lety předplatil neznámý přítel Nathanovi a Mary Laneovým misijní časopis. Nathan byl laickým metodistickým kazatelem a měl za to, že zná dobře Bibli. Obzvlášť byl zaujatý proti adventistům.

Mary používala časopis na zatopení v kamnech. Jednoho rána ji však napadlo: „Někdo nám z vlastních prostředků předplácí časopis. Co kdyby se mě zeptal, jestli jej dostáváme? Nerada bych se ho nějak dotkla. Aspoň dnes si přečtu jednu stránku, než ho spálím."

Článek pojednával o sobotě a natolik ji zaujal, že ho přečetla celý. Co tak stála u kamen, okamžitě se rozhodla, že bude světit sobotu. Ale jak to řekne Nathanovi? Další tři týdny uklízela a pekla již v pátek a tajně světila sobotu.

Jednoho rána si Nathan všiml, že před domem leží ústřížek z nějakého časopisu. Vzal si ho domů a začal jej číst. Zaujaly ho určité odkazy na Bibli. Prostudoval si je a uvedené texty porovnával s Bibli. Jaký byl výsledek? Poklekl na kolena a rozhodl se světit sobotu. Jenže jak to řekne Mary? Určitě si pomyslí, že se zbláznil. A co řekne ve sboru?

Šel do kuchyně, vzal Mary do náručí a řekl, že jí musí povědět něco velmi důležitého, ale že ji prosí, aby se mu nesmála. „Budeš si možná myslet, že jsem ztratil rozum, ale není tomu tak." Mary se lekla a přemýšlela, co se mohlo stát. Že by nějaké vážné onemocnění? Neboje ohroženo jejich manželství?

Když jí to pověděl, hlasitě se rozesmála. Nathana se to hluboce dotklo. Měl strach, že se vysmívá jeho novému poznání.

„Milý Nathane, já se ti nevysmívám. Mám jen úžasnou radost. Nezapomínal jsi během posledních týdnů žádnou změnu? I já jsem se ti bála o tom říct. Četla jsem o sobotě v časopisech, které nám posílá ten neznámý člověk, a rozhodla jsem se ji světit.“

Nathan Lane se stal kazatelem církve adventistů a přivedl stovky lidí k poznání adventního poselství. Jeho pravnuci jsou již pátou generací pracovníků evangelia a to z jediného důvodu - že kdosi neznámý předplatil misijní časopis jedné rodině!

51.

Charles Reep zase vypráví o knize, která až po pětadvaceti letech přinesla ovoce: „Každý týden, když jsem navštívil Doris Gayleovou, měla poctivě prostudované lekce kurzu Bible. Když jsme probírali lekci o sobotě, zeptal jsem se jí, zda to všechno správně pochopila., Věřím, že sobota je sedmý den, protože je to napsáno v Bibli,' odpověděla. Pak vzala do ruky starý výtisk Biblického čtení pro rodinu a dodala: ‚Mluví se o tom i v této knize.' Dočetla se o tom v kapitole, která hovoří o znameních odpadnutí v křesťanství.

„Kde jste tu knihu sehnala, paní Gayleová?“ zeptal jsem se. Na jméno člověka, který jí knihu před pětadvaceti lety prodal, si nemohla vzpomenout, ale věděla, že to bylo v Portsmouthu ve Virginii, kde tehdy bydlela, v městské čtvrti, které se říkalo Williams Court. Srdce mi poskočilo radostí a řekl jsem: „Paní Gayleová, ten rok jsem v této čtvrti navštívil snad každý dům a prodával jsem právě tuto knihu. Je tedy docela dobře možné, že jsem vám tu knihu prodal já.“

Pak jsem ji pozval do sboru. Dnes tato žena prožívá radost z poznání pravdy, která je pro ni požehnáním. Častokrát říká: „Bratře Reepe, každý den děkuji Bohu za to, že tě ke mně poslal.“

Od poslední pence k novému bohatství

52.

Frank Henderson z Nového Zélandu navštívil starou vdovu, která si díky svému chatrnému zdraví ani nemohla vydělávat na živobytí. Ukázal jí sérii knih Věrní přátelé a poradil jí, že by to mohl být pěkný dárek pro její vnuky. Nato mu vdova začala vyprávět svůj příběh...

Má jediného syna a ten se dostal do špatné společnosti. Vzal jí všechny peníze a odešel z domova. Ví, že se oženil a narodily se mu dvě děti, ale ona je nikdy neviděla. Teď je nemocná a velmi chudá.

Frank jí potom ukázal knihu Tvoje Bible a ty. Ráda by si ji koupila, ale měla pouhých pět dolarů. Dala je tedy Frankovi jako zálohu a on jí měl knihu za šest týdnů doručit.

Už za čtrnáct dnů však Frankovi telefonovala a prosila ho, aby s knihou brzy přišel, že už má peníze. Byla téměř hladem, jen aby knihu co nejdřív získala. „Pane Hendersone, já tu knihu moc potřebuji, a nemohu čekat šest týdnů,“ řekla, přestože její špižírna zela prázdnotou. Bůh této ženě požehnal. Zdraví se jí zlepšilo, a navíc nečekaně získala značnou částku peněz.

53.

Jistý lékař poznal, že Biblické příběhy pro děti mají nejen větší hodnotu než peníze, ale mohou být dokonce i cennější než léky, které může předepsat. Ustaraná paní Holdenová se rozhodla přivést k němu svého osmiletého syna Davida. Důkladně ho vyšetřil a vysvětlil matce, že příčinou chlapcova utrpení je nervové zhroucení. Podle něj k tomuto stavu přispěla nedávná nemoc a nakonec i smrt otce, ke kterému měl chlapec velmi důvěrný citový vztah.

Lékař paní Holdenové řekl, že David je ještě příliš malý na to, aby mu předepsal léky, které se při takové léčbě běžně používají. Místo nich jí tedy doporučil účinnější léčebný postup. „Přineste mi sem z čekárny knížku Biblické příběhy pro děti,“ řekl. Chlapcova maminka ji přinesla do ordinace a lékař pokračoval: „Vyplňte tento leták a odešlete jej na adresu nakladatelství. Doporučoval bych vám, abyste tuto sérii knih koupila a každý večer z ní Davidovi přečetla jeden příběh.“

Paní Holdenová poděkovala lékaři za radu. Hned druhý den ráno volala do nakladatelství a žádala, aby jí knihy co nejdřív doručili. Zanedlouho je obdržela - a s nimi i knihu Tvoje Bible a ty. Všechny knihy ji velmi nadchly. Každý večer četla Davidovi některý z příběhů. Za šest měsíců se chlapec úplně zotavil a mohl opět začít chodit do školy.

Jak „spiritistické“ knihy získaly sto lidí

54.

Tento příběh nám vyprávěla jedna starší žena - sestra Manuela z Brazilské unie.

Kdysi, než se stala adventistkou, byla velmi nemocná. Manžel ji přivedl k léčiteli. Poté, co ji léčitel prohlédl, dospěl k závěru, že je nemocná nejen tělesně, ale že prožívá také duševní depresi. Potřebuje prý sice léky, ale ty začnou účinkovat, až se zbaví deprese. Nabídl jí tedy dvě knížky. „Ty vám pomohou," řekl a podal jí knihy Život Ježíše a Světlo proroctví pro naši dobu. Koupil šije totiž v domnění, že jsou to spiritistické knihy.

Paní Manuela velice toužila po uzdravení, proto si knížky přečetla. Jejich obsah na ni tak zapůsobil, že se fyzicky i duševně úplně uzdravila. Stala se adventistkou - a s ní i její manžel a jedenáct dětí.

Díky těmto „spiritistickým" knihám a svědectví Manueliny rodiny bylo pro adventní poselství získáno dalších sto lidí.

Knihy mohou z člověka udělat kazatele - nebo také vraha

55.

Bratři George a Jim Sherbondyovi byli svěřeni do pěstounské péče dvěma rodinám. Jim propadl četbě laciných románů a jeho idolem se stal Jesse James. Rozhodl se, že bude jako on. V sedmnácti letech se dostal do vězení za vraždu rodinného přítele - šerifa, který ho přišel zatknout za menší přestupek.

George se dostal, na rozdíl od Jima, do rodiny, ve které se naučil milovat a dávat. Četl knihu Patriarchové a proroci a ta způsobila změnu v jeho životě. Poznal v ní Spasitele a stal se kazatelem církve adventistů.

Po létech se oba bratři, Jim i George, setkali v Coloradu. Jim byl v samovazbě, protože se pokusil o útěk z vězení, a George zde působil jako kazatel evangelia. George žádal guvernéra v Coloradu, aby Jima propustil na svobodu, zatímco on by přijal jeho trest a odseděl ho ve vězení místo něj. Jeho žádost však byla zamítnuta. Jim byl nakonec při pokusu o útěk zastřelen.

George zasvětil svůj užitečný život záchraně druhých. Dnes nabízí lidem literaturu, která změnila jeho život.

I po 45 letech nese ovoce

56.

Je tomu už více než 45 let, co prodával jistý knižní evangelista v západní Nebrasce knihu Velké drama věků. Možná, že se tehdy sám sebe ptal, kolik dobrého asi tyto knihy vykonají. Pracoval však s vírou, že „výsledky rozšiřování této knihy nemůžeme posuzovat podle nynějšího úspěchu". (S evangeliem dům od domu, str. 66)

Kazatel John Fowler z Denveru v Coloradu jednoho dne objevil značně poničenou knihu Velké drama věků, kterou kdysi prodával onen knižní evangelista z Nebrasky. Paní, která chodila na jeho přednášky, mu o ní vyprávěla zajímavé podrobnosti:

Před více než čtyřiceti lety si knihu koupila její teta, která přijala její poselství a byla pokřtěna. Přestože s tím její manžel nesouhlasil, nedala se zviklat a přivedla do církve i svých šest dětí. Není pochyb, že mnozí z jejích potomků zůstali věrní Božímu poselství a pomohli i dalším lidem ho přijmout. Až v nebesích se dozvíme, jak velký vliv měla tato jediná kniha.

57

Bylo to jednoho bouřlivého večera. Padal těžký mokrý sníh a cesty byly zledovatělé. Bratr Lyle DeReamer přišel k domu Davida Schumana v Albert Lea v Minnesotě. Tato katolická rodina si zakoupila sadu Biblických příběhů pro děti a přihlásila se do korespondenčního kurzu Bible.

V druhém svazku Biblických příběhů se paní Schumanová dočetla, jak se Bůh postaral o svůj lid šestý den týdne, když mu dal dvojnásobné množství many, a že sedmý den mu nedal žádnou. Tehdy začala chápat pravdu o sobotním odpočinku. Porovnávání tohoto příběhu s tím, co učí korespondenční kurz a Bible, Schumanovy přesvědčilo. Požádali o další studijní materiály a nakonec byli pokřtěni. Takových rodin je však na světě mnohem víc. Čekají jen, až u nich někdo zaklepe na dveře a seznámí je s úžasným poselstvím evangelia.

9. KAPITOLA

Příjemná překvapení - „serendipity“

58

V angličtině existuje slovo „serendipity“ vyjadřující dar nacházet hodnotné věci tam, kde by je člověk neočekával. Sir Horace Walpole vytvořil toto slovo na základě perské legendy o třech princích z města Serendip, kterým jejich cesty - ať už díky jejich chytrosti nebo štěstí - přinášely vždy nečekané požehnání.

Když se Kolumbus pokusil najít jinou cestu na východ, dostal se do Ameriky. Edison při svém pokusu vyrobit elektrickou žárovku vynalezl fonograf. Alexander Fleming objevil penicilin díky plísni, kterou vítr zavál do okna, až se dostala do jeho kultivačních misek, kde usmrtila bakterie. Ježíš řekl: **„Hleďte především jeho (Boží) království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude**

přidáno." Mt 6,33 O těch největších překvapeních - „serendipitách" - hovoří Kristus!

Knižní evangelista Wendell Springer si šel pro peníze k zákaznici, která dosud nezaplatila za objednané knihy. Návštěva skončila studiem Bible a celá rodina byla později pokřtěna. To je „serendipita"!

Studentka a knižní evangelistka Darlene Simmonsová se rozhodla, že dá všem lidem příležitost koupit si naši literaturu. Jednu rodinu zastihla doma až při sedmé návštěvě. Koupili si od ní nějaké knihy a časem byli pokřtěni. To byla také „serendipita".

Knižní evangelista Paul Grave měl problémy s autem. Dal ho tedy opravit a při té příležitosti prodal mechanikovi celou řadu knih. Ten den to byl jeho jediný prodej. I to je „serendipita".

Korejská dívka, která uvolnila v autobusu své místo neznámé babičce, byla odměněna tím, že prodala plný kufřík knih. Navíc získala oficiální pozvání i doporučení policie, a mohla tak ve městě dál nabízet své knihy. Byla to pro ni radostná „serendipita".

Nechodte k nám, když je doma manžel

59.

L. Russell Thomas pracoval s jedním knižním evangelistou v Arkansasko-Louisianském sdružení.

Navštívili velice světsky založenou paní, bývalou adventistku, která projevila zájem o jejich knihy. Řekla jim však, ať přijdou jindy, až manžel odcestuje. „Budte velice opatrní a nechodte, dokud vám nezavolám," povídá. „Kdyby vás tu manžel našel, strašně by se rozzlobil a mohl by vás i fyzicky napadnout. Nenávidí kazatele."

Za nějaký čas se tedy domluvili a ve stanovenou dobu kolportéři přišli. Nepřivítala je však žena, ale její nebezpečný manžel. Pozval je dál. Zpočátku byl chladně odměřený, ale pak zaujal přátelštější postoj. Duch svatý na něj působil. Koupil si literaturu a přihlásil se do korespondenčního kurzu Bible. Knižní evangelisté mu nabídli i osobní studium Bible. Zanedlouho začala celá rodina navštěvovat sobotní školu a tento „nebezpečný" manžel přijal poselství dokonce snáze než jeho manželka.

Do plánů této rodiny určitě zasáhli andělé, což pro knižní evangelisty znamenalo příjemnou „serendipitu".

Jen kousek papíru

61.

Co je to?" zeptal se Daniel Zoo Zoo svého spolužáka, když při úklidu pokoje na studentských kolejích našel hromádku starých úkolů sobotní školy. Pak se rozhodl, že si je vezme, a až pojedou domů na prázdniny, vyvede něco legračního.

Za pár dní už seděl ve vlaku a jel domů do Yaoundé v Kamerunu. Měl s sebou i tyto úkoly sobotní školy. Jeden z nich vyhodil ven z okna. Lidé se venku mezi sebou začali prát o to, komu bude patřit. To se nasmál! Vyhodil tedy z okna další. To byla legrace! Pak si ovšem uvědomil, že jich nemá tolik a brzy mu dojdou. Začal tedy z úkolů vytrhávat listy a po jednom je vyhazovat z okna.

O čtyři roky později pracoval Daniel jako knižní evangelista v místě, které se nacházelo asi v půli cesty mezi jeho domovem a školou. Setkal se zde s mechanikem, který měl v obývacím pokoji na stěně pověšený list papíru s obrázkem. Daniel se ho zeptal, jak k němu přišel.

Muž mu radostně odpověděl: „Jsem adventista. Před čtyřmi lety jsem pracoval jako dělník na železnici a nějaký hoch vyhazoval z okna projíždějícího vlaku jakési papíry. Jeden mi padl přímo k nohám, tak jsem ho ze zvědavosti zvedl. Prostřednictvím tohoto papíru ke mně promluvil Bůh. Odevzdal jsem se Kristu a pak jsem vyhledal církve adventistů." Daniel se slzami v očích zvolal: „Ten chlapec jsem byl já!"

Šatníková metoda

60.

V Kamerunu zuřila občanská válka. Jeden muslim měl strach, že přijde o život. Jakýsi křesťan ho pozval k sobě domů a slíbil, že ho ochrání. A aby ho nikdo nenašel, ukryl ho v šatníku.

Čas tam však muslimovi ubíhal velice pomalu. Zeptal se tedy, zda by mu nepůjčili něco ke čtení. Dali mu křesťanské knihy a díky nim začal růst jeho zájem dovědět se více o Ježíši. Když válka skončila, zašel tento muslim do knihkupectví Svědků Jehovových. Objevil tam knihu, která tam svým obsahem nepatřila - knihu Za lepší budoucnost od Roberta J. Wielanda. To byla „serendipita"! Tento člověk poznal Krista i pravdu o sobotě. Navštívil křesťana, který ho tenkrát ukryl, a zeptal se ho: „Víte, že sobota je Hospodinovým dnem odpočinku?"

„Ano, vím. A také ji světím."

Muslim nejen přijal Ježíše jako svého Spasitele, ale i pravdu o sobotě. Nepřestal však studovat Bibli, a tak postupně poznal její další pravdy.

Pardon, spletl jsem si dveře!

63.

Gary Tracy prodával knihy v Omaze ve státě Nebraska. Jednoho rána narazil na tak chladného zákazníka, jakého dosud nepotkal. Ten člověk neprojevil sebemenší zájem. Ještě než se Gary pokusil přejít k prodeji, uvědomil si, že si zapomněl dát do tašky blok stvrzenek. Poprosil zájemce o prominutí a chtěl si pro ně zajít do auta. V domnění, že otvírá vchodové dveře, však vešel do vestavěné šatní skříň. Vycouval zpět a zůstal v rozpacích stát.

Zmaten nečekanou situací, vyhrkl: „Promiňte, spletl jsem si dveře.“ Zákazník se rozesmál, až se za břicho popadal, a tak se zasmál i Gary. Když se vrátil od auta, zákazník se stále ještě smál a díky této příhodě zcela roztál. Od Garyho si pak koupil celou řadu knih. Otevření nesprávných dveří se stalo vstupem k další „serendipitě“.

Mimořádná „serendipita“

62.

Terry Kemmerer a Victor Oberholt byli kamarádi a studovali na adventistické škole. Victor byl katolík. Studoval poselství naší církve s různými lidmi, dokonce i s Georgem Vandemanem - komentátorem adventního televizního vysílání. Pro úplné odevzdání se Kristu ani pro členství v církvi adventistů se však nerozhodl.

Terry srdcem od adventní víry odešel. Ztratil veškerý zájem o duchovní život a stal se doslova závislým na brakové literatuře. Rodiče se však za něj nepřestávali vroucně modlit. Ze všech sil se jej snažili povzbudit ke křtu, ale vše bylo marné.

Pak školu navštívili vedoucí knižní evangelizace. Vyprávěli studentům o svých zkušenostech, které ilustrovaly, jak knihy pomáhají mladým lidem přijmout skutečné hodnoty života a vyhnout se různým nebezpečím a také drogám. Na studenty to udělalo silný dojem. Terry i Victor se rozhodli takovými mladým lidem pomoci. Začali tedy o prázdninách prodávat knížky.

Dostali se do letního tábora pro mladé knižní evangelisty. Vedoucí knižní evangelizace George Dronen tehdy zjistil, že dosud nejsou pokřtěni. George byl nejen laskavý, ale také důsledný. Proto je důrazně upozornil, že než budou moci pokračovat v tomto posvěceném díle, musí se stát členy církve. „To není žádný problém,“ souhlasili oba. „Je-li jediným předpokladem pro tuto práci náš křest, tak ho pro nás, prosím, zařídte.“ A tak tito dva, kteří se rozhodli pomáhat

druhým, pomohli nejen každý sobě samému, ale i sobě navzájem. Tedy hned dvojí „serendipita“!

Jedna laskavost pomohla zaplatit tříměsíční výdaje

65. Mladý knižní evangelista, student, uvolnil v přeplněném autobusu své místo unavené paní. O tři dny později, aniž o tom věděl, zazvonil u jejího domu. Opětovné setkání oba velice překvapilo a paní si od něj koupila po jednom výtisku od každé knihy. Pak odešla do jiného pokoje a přinesla malou krabičku. „Tyto peníze jsem si šetřila na něco mimořádného, ale vidím, že nadešla pravá chvíle, kdy je mohu použít,“ řekla a s radostí je dala studentovi, kterému tato částka stačila na pokrytí tříměsíčních prázdninových výdajů, tedy na celou dobu strávenou prodejem knih.

Do školy se vrátil s výdělkem na školné, což pro něj byla dostatečná odměna za jednu malou prokázanou laskavost.

Vyplatí se pracovat i za bouřky

64. Knižní evangelistka Bernice Goetzová byla snad přímo předurčena k tomu, aby ve své práci byla úspěšná. Měla ráda lidi, věřila, že mají o její knihy zájem, a nebála se vyzvat je ke koupi. Jednou jsme pracovali společně. Byl to velice namáhavý den, a tak jsem se jí zeptal: „Není ti horko? Nejsi unavená?“

„Ne, vždyť jde o záchranu lidí. Pokud to nevydržím, budou jednou trpět v mnohem větším horku než já teď,“ odpověděla.

Bernice chodila dům od domu v jedné chudinské čtvrti v Detroitu. Mohu říct, že to často vypadá, jako by chudí lidé měli na náboženskou literaturu víc peněz než bohatí. Bernice nakonec zamířila k velkému domu, kde jí laskavě, ale s typickou výmluvou odpověděli: „Přijďte tehdy a tehdy, pak si popovídáme.“

Když ten den nadešel, byla Bernice vážně nemocná. A k tomu všemu byla večer bouřka. „Bylo mi zle,“ vypráví, „a měla jsem pocit, že se mi hlava bolestí rozskočí.“

Byla to ale schůzka od Boha, a tak jsem přece jen s kalnýma očima vyklopýtala z domu. Ti lidé byli velmi překvapení, že jsem dodržela termín schůzky i za tak špatného počasí. Laskavě mě přijali a s nadšením si koupili mé knihy. Na mou otázku, zda by chtěli studovat Bibli, odpověděli kladně. Domluvili jsme se, že se budeme setkávat každé úterý večer.“

Celá rodina přijala Boží poselství a byla pokřtěna. Matka, příjemná paní z cihlového domku na kopci, se rozhodla být knižní evangelistkou na částečný úvazek a začala navštěvovat chudé lidi žijící v okolí. Klepala na dveře jejich domovů a vyprávěla jim o své lásce k Ježíši.

Jak nádherné ovoce přináší život obětavé služby takového člověka, jakým je Bernice Goetzová!

Otec, který pronásleduje dceru, je polapen v „serendipitě“

66.

V Keni se konaly evangelizační přednášky. Úzkostlivý otec sedmi dětí své rodině zakázal tato - jak řekl - „židovská“ shromáždění navštěvovat. Dvanáctiletá Yumbora však zaslechla hudbu, která se ze shromáždění linula, a šla se tam ze zvědavosti podívat. Druhý den u nich doma nastal pořádný rozruch. Z otce se stal doslova policajt, který se svou dceru snažil za každou cenu uhlídat, aby se do shromáždění víckrát nedostala.

Yumbora však jen čekala na vhodnou příležitost, a když se jí zdálo, že ji nikdo nehlídá, rozběhla se směrem k místu, kde se shromáždění konalo. Otec ji nespustil z očí. Rozběhl se za ní a chtěl ji přivést zpátky. Tu Yumbora ztropila strašný povyk. Kolem nich se začali sbíhat lidé. Z davu překřikujících se lidí se Yumboře podařilo znovu utéct. Rychle vběhla do shromáždění. Otec jí byl v patách, ale protože už přednáška začala, posadil se vzadu s tím, že si pro Yumboru zajde, jakmile to bude jen trochu možné. Přednášející se však najednou zeptal: „Kdo dnes večer přivedl nějakého hosta?“

„Yumbora, Yumbora!“ křičely děti.

„Prosím hosta Yumbory, aby se postavil.“

Teď byl Yumbořin otec v pěkné kaši. Trochu se styděl, ale zároveň byl hrdý na to, že děti znají jméno jeho dcery a že se mu dostalo takové pocty. Postavil se. Jenže... teď tu bude muset zůstat až do konce!

Byl v pasti. Byla to však práce Ducha svatého. Další večer už Yumbořin otec o své dceři tolik neuvažoval. Spíš přemýšlel o tom, jak by se dostal do shromáždění, aniž by ho zahlédla manželka. Podařilo se mu to a přednáška ho znovu nadchla. Zanedlouho začala shromáždění navštěvovat i jeho manželka a ostatní děti. Oba rodiče i Yumbora byli pokřtěni. Otec se stal knižním evangelistou a později šel studovat do Bugema College v Ugandě. Dnes je James Mwangi kazatelem v Nairobi.

Bratr Kim z Koreje byl schopný mladý muž, ale měl chromou nohu. Mohl by najít spoustu důvodů, proč nemůže pracovat jako knižní evangelista, přesto však byl rozhodnut pomáhat při šíření evangelia.

Jednou navštívil ředitele velkého soukromého gymnázia, který projevil zájem o jeho knihy a také o něj samotného. „Odkud jste? Jste křesťan? Co učí vaše církev?“ vyptával se. Začali společně studovat Bibli. Bratr Kim navštěvoval ředitele v jeho bytě a seznamoval ho s celým adventním poselstvím.

Tento ředitel začal téměř okamžitě svěřit sobotu a neváhal o tom povědět svým studentům při shromáždění celé školy. Změnil rozvrh hodin tak, že začínal v neděli a končil v pátek. V sobotu se konala sobotní škola a pobožnost a o půl jedné mohli jít studenti domů. Bratr Kim na této škole sloužil jako vedoucí sobotní školy a kazatel, dokud se studenti nenaučili sami vést shromáždění.

Další nečekané „serendipity“

67.

Jeden knižní evangelista z východní Afriky chtěl založit skupinku sobotní školy na „bílém místě“. Zorganizoval tedy evangelizační shromáždění, která se měla konat nedaleko místního baru. Večer, právě když probíhala přednáška, přišel do svého baru majitel a našel ho prázdný. „Kde jsou hosté?“ ptal se.

„Vedle ve shromáždění,“ zněla stručná odpověď.

„Půjdu tam a přivedu je zpět,“ odpověděl majitel baru. Poselství evangelia ho však zaujalo a ochotně je přijal. Začal studovat Bibli a stal se členem církve adventistů. Svůj bar samozřejmě zavřel.

Kazatel krade kartičky

68.

Kazatel Církve afrického vnitrozemí si všiml odloženého balíčku s letáky korespondenčního kurzu Hlas prorocství. „Kdybych je zničil, zmařil bych jejich špatný vliv,“ pomyslel si. Vzal tedy letáčky a rozhodl se je spálit. „Aspoň nebudou plést hlavy těm, kteří už mají své náboženství.“ Zvědavost mu však nedala a do kurzu se přihlásil. Pravdu o sobotě přijal okamžitě, ale poněkud déle mu trvalo, než se ztotožnil s biblickým učením o stavu člověka po smrti a o potrestání nespravedlivých. Nakonec se přece jen rozhodl připojit se k Božímu lidu a po mnoha hodinách studia Bible byl pokřtěn. Stal se knižním evangelistou a nabízí teď lidem tentýž korespondenční kurz, který chtěl tenkrát spálit.

Jedním z nejúžasnejších příkladů „serendipity“ v kolportérské práci je příběh, který se stal v rodině Sharpových. Knižní evangelista Campbell cestoval na Aljašku a cestou navštívil Yellowstonský národní park. Potkal tam pana Sharpa, farmáře z Nebrasky, který cestoval na dovolenou do Kalifornie.

Oba muži nakonec změnili své původní plány a celý týden strávili společným studiem Bible. Pan Sharp pochopil, že podle Bible je sobota skutečně sedmý den, ale seznámil se i s dalšími, pro něj novými věcmi. Jeho výlet do Kalifornie se tak pro něj stal tím, čím se pro apoštola Pavla stala cesta do Damašku. Když se pan Sharp vrátil domů do východní Nebrasky, založil tam sbor. Jeho tři synové Norman, George a John - místo aby šli studovat na seminář metodistické církve - jak měli v plánu - se stali kazateli církve adventistů.

Jak dosáhnout vznešených cílů

Dr. Israel Recio z církevní školy Antillian College pracoval s mnoha mladými lidmi a vždy se jim snažil vštěpovat onu nedocenitelnou součást vzdělání, kterou nelze získat pouhou teoretickou znalostí z knih. „Osobní zkušenost mě přesvědčila o tom, co může s člověkem, který má vznešený životní cíl, udělat práce knižního evangelisty,“ říká. „Sám jsem tři roky pracoval jako kolportér na plný úvazek a po osm prázdninových období jsem zastával funkci asistenta vedoucího studentů. Díky Bohu jsem mohl vidět dvanáct křtů, které byly důsledkem mé práce. Vznikl nový sbor a církevní škola. To vše způsobilo oživení v mém duchovním životě.“

Na naši školu přicházejí dva typy mladých lidí: jedni mají přesně stanovený cíl, ale druzí nevědí, co by měli dělat. Radím jim, ať sami zváží, jak by mohli prospět tomuto nešťastnému světu. Pak jim navrhnou, aby nesli potřebným lidem knihy, které připraví jejich srdce k přijetí nebeského světla.

Šestina našich studentů si prodejem knih vydělává na studium. Považujeme to za nejdůležitější pracovní náplň, protože právě tato činnost vychovává ty nejlepší pracovníky.

Když jsem hodnotil výsledky u stovek našich mladých lidí, zjistil jsem, že díky zkušenostem z práce v knižní evangelizaci je možné dosáhnout každého vznešeného cíle. Před několika měsíci jsem radil jednomu mladému chlapci, který se nezajímal absolutně o nic, aby začal hledat své místo v životě tím, že zkusí chodit s knihami dům od domu a odevzdá svůj život službě druhým. Z tohoto chlapce se stal cílevědomý mladý člověk, který touží být misionářem. Knižní evangelizace dala jeho životu smysl.“

To, co dělá život knižního evangelisty tak zajímavým, je narůstající řada nečekaných „serendipit“. „Vše napomáhá k dobrému“ - to je biblický význam „serendipity“. Nebeský Otec si všímá nejen vrabečka, který spadne na zem, ale zajímá se i o nenápadné maličkosti každodenní služby knižního evangelisty. Pán vždy posílá zvláštní, neočekávaná znamení své milosti. Někdo tomu snad může říkat štěstí, ale Boží dítě je chápe jako dotyk Boží prozřetelnosti.

10. KAPITOLA

Boží vedení v pravý čas

70.

S manželkou jsme se dohodli, že budeme nějakou dobu prodávat knihy v Colorado Springs a že s sebou vezmeme i našeho syna Kendalla a jeho kamaráda Craiga Whitea. To jsme však ještě netušili, že už za několik dnů má v tomto městě začít veřejná evangelizace.

Začali jsme pracovat v blízkosti sboru. Manželka s Kendallem navštívili ženu, která se na první pohled zdála být poněkud tvrdá a drsná, ale nakonec se ukázalo, že je velice srdečná a přátelská. Tehdy si koupila dvě knížky - Značená Bible a Cesta ke Kristu; každá stála dolar. Tato naše návštěva, modlitba, knihy i osobní pozvání - to vše přispělo k tomu, že paní přišla i na přednášky a jako první se rozhodla ke křtu.

Sen o bílém prasátku

71.

Cesta bratrů Hendersonových k poznání pravdy by se dala přirovnat k zápolení s velkou rybou. Bránili se, „mrskali sebou“ a ve chvíli, kdy už byli téměř chyceni, málem přetrhli vlasec. Ale velké ryby za to stojí. Po dlouhém a úporném boji, po dlouhém studiu byli Jack i JG pokřtěni.

Jack byl manažerem velkého obchodního domu. Když měl začít světit sobotu, vzdal se svého místa a přešel do přímého prodeje, kde ovšem brzy získal vedoucí postavení.

Později se stal knižním evangelistou v Chesapeakském sdružení. Během prvních tří týdnů své práce však neprodal jedinou knihu a navíc - příležitost k prvnímu prodeji doslova promeškal. Jak se mu to jen mohlo stát? Jacka zaskočilo, když zákazník prohlásil, že má zájem o jeho knihy a chce si je koupit. Protože Jack stále pokračoval v hovoru, změnil tento muž názor. „Nikdy na to

nezapomenu," říká Jack. „Pochopil jsem, že v určitou chvíli je třeba skončit s řečmi a uzavřít prodej." Rychle se však učil, a tak ve své práci brzy dosáhl úspěchu.

Jednou měl jeho bratr JG sen. Zdálo se mu o kravách, které couvaly z nádrže naplněné dezinfekčním roztokem. (Bylo to trochu zvláštní, protože obvykle je třeba krávy hnát, aby se ponořily do lázně, která je má ošetřit proti nemocem a klíšťatům.) Kromě těchto krav bylo na farmě i malé bílé prasátko, které stálo u koryta a žralo. Ráno vyprávěl JG o svém snu manželce, ale ona mu odpověděla: „JG, vždyť je tajen bláznivý sen."

„Ne, to určitě není jen obyčejný sen," povídá JG. „Bůh mi tím chtěl něco říct." A tak JG sice dál chodil dům od domu a prodával knihy, ale přitom se neustále rozhlížel, zda snad někde přece jen neuvidí farmu, o které se mu zdálo. A opravdu - jednoho dne ji našel. Satan se ho snažil zastrašit. Mezi několika ženami, které JG potkal, byla jedna - bydlela právě na této farmě - která se chovala jako posedlá ďáblem. Její manžel právě nebyl doma a ona začala na JG křičet: „Jděte pryč, nebo vás zastřelím!"

JG se ji snažil uklidnit. Chtěl ji nějak přesvědčit, a proto povídá: „Mám pro vás zvláštní zprávu. Bůh mi tuto farmu zjevil ve snu." A vyprávěl jí svůj sen o malém bílém prasátku.

Ona ho však nenechala domluvit a stále křičela: „Říkám vám, vypadněte odtud, nebo vás zastřelím!"

„Rád bych se trochu napil," změnil téma JG.

„Jděte se napít ke studni a pak zmizte. Varuji vás. Jestli nezmizíte, začnu střílet."

„Můžete mi říct, kdy bude váš manžel doma?" zeptal se ještě.

„Vrací se domů večer, ale vy sem už nechodte, nebo vás zastřelím."

JG sem však i přesto za několik dní zase přišel. Modlil se: „Pane, prosím tě, dej, ať je u žlabu to malé bílé prasátko. Bude to pro mě důkaz, že jsem na správném místě a že mě sem posíláš. Prosím tě, chraň mě."

Sešel z kopce a přešel přes potok. Žena ho už zpozorovala a rozzlobeně křičela na svého manžela: „Je tu zas ten člověk, co viděl ve snu naši farmu. Asi je to Mojžíš nebo nějaký prorok."

Vše ale proběhlo pod vedením Božího Ducha. Oba manželé knižního evangelistu pozorně vyslechli a rozhodli se, že si koupí Touhu věků a Velké drama věků..., ale vtom si to zase rozmysleli.

JG se začal modlit: „Můj drahý Pane, dej, ať se u koryta objeví to malé bílé prasátko." V tom okamžiku Bůh jeho prosbu vyslyšel. A pod vlivem Božího Du-

cha, který byl v tomto domě přítomen, oba manželé uvěřili. Jeden z nich přinesl pokladničku a obě knihy v hotovosti zaplatil.

73. Davoví Sandavolovi se zdálo o řidiči nákladního automobilu. Když ve snu spatřil jeho tvář, nabyl silný dojem, že tento člověk touží poznat pravdu. Krajina, kterou viděl ve snu, se mu vryla do paměti a šel se tedy po ní hned druhý den poohlédnout.

Vedl ho anděl, o tom není pochyb, protože když přijel na místo, které viděl ve snu, bylo tam jak nákladní auto, tak i řidič.

Řidič nákladního auta se zřejmě poněkud vylekal, když na něho Dave v rozrušení zavolal: „Stůjte! Viděl jsem vás ve snu!“ Přímo u silnice mu pak vysvětlil, jakou práci koná a prodal mu sadu knih.

74. Stalo se také, že jistý věrný knižní evangelista přišel k jednomu domu - ve zlomku vteřiny, který jistě Bůh přesně naplánoval - a zabránil člověku, který ztratil chuť žít, v pokusu o sebevraždu. Andělé nás přivádějí ve správný čas na správné místo. Tento muž si totiž právě ve chvíli, kdy knižní evangelista zaklepal na dveře, podřezal zápěstí. I když se nedá říct, že by tato návštěva byla pro knižního evangelistu zvlášť příjemná, byl zachráněn život člověka.

75. Dokonce i zemětřesení může přijít v pravý okamžik. Knižnímu evangelistovi se přes veškerou snahu stále nedařilo zaujmout své zákazníky. Ale stalo se, že ve chvíli, když říkal: „V posledních dnech budou zemětřesení...“, se celý dům silně otřásl. To na zákazníky tak zapůsobilo, že si hned jednu knihu koupili a pak ve společné modlitbě děkovali Pánu za ochranu.

72. Jednou zase Duch svatý oddálil přípravu na smrt. Jeanette Scholesová vypráví: „Povídala jsem si s jednou paní o knize Tvoje Bible a ty. Minuty ubíhaly jedna za druhou a ona zřejmě stále ještě nenabyla přesvědčení, že by si měla tuto knihu koupit. ‚Nemám na ni,‘ řekla nakonec. Když už jsem byla na odchodu, zavolala mě ještě zpět. Prohodily jsme spolu pár slov a ona se rozhodla, že si knihu vezme. ‚Zaplatím hned,‘ řekla, když jsem vypisovala účet. Přinesla si z vedlejšího pokoje peněženku a pokračovala: ‚Zaplatím knihu z peněz, které si šetřím na pohřeb.‘

Myslím, že vzala peníze ze správného fondu. Jen ať hrobník počká, dokud tato žena nenalezne cestu k věčnému životu."

76.

Glenn Yurth doporučoval jedné babičce, aby koupila pro každého svého vnuka desetisvazkovou sérii Biblických příběhů pro děti. „Kolik jich budete potřebovat?" ptal se. „Čtrnáct," zněla ochotná a pohotová odpověď.

Glenn si vůbec nepamatuje, jak vypsál objednávku, zda se s touto babičkou modlil či zda ji přihlásil do korespondenčního kurzu Bible. Neví ani, jak se s ní rozloučil... tak byl rozrušený. Jediné, na co myslel, bylo: rychle se dostat domů a povědět o tom své manželce Shirley.

Velice dobře si však vzpomíná na den, kdy měl babičce knihy doručit. Když někomu nesete jednu knihu, může se stát všelicos. Přinášíte-li celou sérii, může se toho stát mnohem víc. A když je těch sérií čtrnáct, máte čtrnáctkrát tísnivější pocit.

Se staženým hrdlem a poněkud třesoucím se hlasem Glenn řekl: „Paní, nesu vám ty knihy, jak jste si přála." Ještě že má Glenn zdravé srdce a silné nervy, protože za krátkou chvíli prožil šok. „Pane Yurth," řekla žena, „s těmi knihami jsem si to rozmyslela... Zjistila jsem, že potřebuji jednu sérii i pro sebe. Nemáte náhodou jednu navíc?"

Glenn ji s sebou měl, a tak si toho dne ona laskavá paní odebrala patnáct sérií překrásných Biblických příběhů pro děti - tedy celkem 150 knih.

11. KAPITOLA

Ted' má slovo zákazník

77.

Milka Wangari Wanjohi skončila s prací knižní evangelistky a našla si jiné zaměstnání. Potkala však jednu z bývalých zákaznic, která nevěděla, že už knihy neprodává, a ta žena jí řekla: „Paní, děkuji vám, že jste mě tenkrát navštívila a prodala mi tu knihu. Práce, kterou děláte, je úžasná. Prosím vás, nikdy s ní nepřestávejte. Lidé to tolik potřebují."

Po tomto zážitku Milka řekla: „Začalo mě trápit svědomí. Bylo to, jakoby ke mně promluvil anděl a já jsem se vrátila ke knižní evangelizaci."

78.

Když své zákazníky navštívíme podruhé, často se jich ptáme: „A co vazba, drží? Čtete tyto knihy? Máte pocit,

že jste za ně zaplatili příliš?" Když nám odpoví, že je nečtou, mrzí nás to, ale opravdu jen málokdo si stěžuje, že knihy byly příliš drahé.

Jeden člověk řekl: „Ani za tisíc dolarů bych tu knihu neprodal, kdybych věděl, že už ji nikde neseženu.“

Další zase: „Dal bych za ty knihy celou svou farmu, kdyby uchránily mé děti před problémy.“

80.

Mezi mnoha dopisy od našich odběratelů je jeden, ve kterém jsou překrásným způsobem vyjádřeny pocity zákazníka vůči knižnímu evangelistovi: „Určitě jste vzácný člověk. Jsem si jist, že i andělé se těší, až budete s nimi v nebi; také já se na to těším.“ Není vůbec nic zvláštního na tom, že zákazníci považují knižní evangelisty za „anděly“.

Grace Huffacreová a její sestra, studentky Andrewsovy univerzity, si v létě přivydělávaly prodejem knih. „Nejlepší jsou deštivé dny,“ tvrdí. „Maminky jsou doma a jsou rády, když jejich dětem přečteme nějaký příběh.“

Jeden z pracovníků nakladatelství Review and Herald se rozhodl uskutečnit malý průzkum a zjistit, jak lidé hodnotí naši literaturu. Navštívil také lidi, u kterých byly prodávat ony dívky. Jedna paní, která si od nich koupila knihy, byla přístupem dívek nadšená. „Víte, jak se tito mladí ‚andělé‘ chovali?“ řekla. „Jedna z nich vzala mé dítě na klín a četla mu z vašich krásných knížek. Byli to nejmilejší hosté, jaké jsem kdy měla.“

Zákazníci uvažují po svém

81.

Někteří zákazníci dokážou vrátit do reality kolportéry, kteří se nechají nadměru unést. Vznést námitku vůči přesprášenému kazateli během kázání - to dokáže jen málokdo, ale knižní evangelista se každý den učí na „univerzitě tvrdých úderů“. A jestli se příliš vznáší v oblacích, může díky zákazníkovi velice rychle dopadnout zpátky na zem.

Stalo se to během tzv. „velkého týdne“. (Jednou v roce může každý zaměstnanec církve, kazatel či administrativní pracovník v Severoamerické divizi vyjít do terénu a týden pracovat jako knižní evangelista. Sám rozhodne, zda si výdělek ponechá, nebo ho věnuje na misijní účely. Během tohoto týdne se také všichni knižní evangelisté snaží dosáhnout co nejlepších výsledků.) Měl jsem úžasný úspěch. Kam jsem přišel, všude se mi prodej dařil, ale to trvalo jen tři dny. Byl jsem plný nadšení až do chvíle, kdy jedna paní neočekávaně zvedla

ruku a zastavila mě slovy: „Pane, když vás tak poslouchám, mám dojem, že si od vás kupuje knihy každý.“

Podíval jsem se na ni, sebevědomě se usmál a odpověděl dost pošetile. Okamžitě jsem za to trpce zaplatil a dodnes toho lituji. Místo abych se krátce, tiše a pokorně pomodlil a řekl: „Děkuji vám, paní. Jsem touto prací nadšený, protože vidím, co přinesla mé rodině, jak pozitivně o ní hovoří jiní lidé - protože tyto knihy pomohly jejich rodinám“, řekl jsem: „V naší organizaci máme takzvaný velký prodejní týden a já se ho také účastním. Pokud si nic nekoupíte, budete první, kdo mě tento týden odmítl.“ Bez sebemenšího pousmání tato paní odpověděla: „Pak tedy já budu ta první.“

82.

Zákazník může někdy převzít „otěže“ do svých rukou a vykonat dokonce i víc práce než samotný knižní evangelista. Jeden takový nadšený zákazník ze západní Tanzanie si koupil knihu Bůh odpovídá a svolal věřící svého sboru, aby jim ji doporučil. „Je to vynikající kniha,“ říkal.

Knižní evangelista se do této oblasti vrátil o několik týdnů později a dověděl se, že v onom sboru mají zájem o další výtisk. Za nějaký čas sem opět přišel a navštívil členy této církve. Říká o tom: „Zbývalo mi jediné: dodávat lidem knihy, které byly už předem prodané.“

83.

Byla to milá katolická rodina. Bydleli v krásném domě a měli devět dětí. Otec pracoval jako prodavač. Říká se, že se těžko prodává tomu, kdo sám prodává, ale v tomto případě asi výjimka potvrzovala pravidlo. Avšak matka - na rozdíl od svého manžela - byla chladná a nepřístupná. Měla plno výmluv, proč nemohou nic koupit. „Jsou to pěkné knihy, v kostele by se mi hodily, protože vedu třídu katechizmu,“ říkala, „ale investice se nevyplatí. Naše děti je stejně nebudou číst.“ Její manžel i já jsme seji snažili přesvědčit o jejich prospěšnosti, ale čím víc jsme mluvili, tím negativnější postoj zaujímal. Nakonec manžel vstal, přinesl šekovou knížku, vypsál šek a povídá: „Platíme hned.“

Zákazníci jsou právě tak Božími dětmi jako knižní evangelisté

84.

Díky Bohu za laskavé a ohleduplné zákazníky, kteří se modlí za knižní evangelisty! Když Beverly Kinseyová z Oregonu začínala pracovat jako kolportérka, byla ostýchavá a bázlivá. Navštívila tehdy jednu paní, která ji pozvala dál. Povídal si o své lásce k Ježíši a

tato paní si pak koupila sérii Biblických příběhů pro děti a velkou knihu Biblické příběhy pro rodinu. Nakonec se přihlásila i do korespondenčního kurzu Bible.

Beverly se tehdy této paní svěřila, že prodává poprvé. Vyjádřila, jak je šťastná, že byla tak mile přijata a navrhla, aby se spolu pomodlily. Paní hned odpověděla: „Samozřejmě, ráda. A pomodlím se i za vás a za vaši novou práci.“ Prosily tedy společně o Boží požehnání a vedení v životě každé z nich. Dovedete si představit jejich dojetí, když se po dvou letech setkaly na okresní výstavě knih u našeho prodejního stánku? Paní přistoupila k Beverly a zeptala se: „Nejste vy Beverly? Ano, určitě, vzpomínám si na vás. Povězte mi, prodáváte ještě ty krásné knihy?“

Beverly přikývla, že je to skutečně ona, a paní pokračovala: „To je skvělé! Bůh vyslyšel naše modlitby. Byla jste tehdy tak vystrašená. Často jsem na vás myslela. Modlili jsme se za vás.“ Pak si ženy ještě chvíli povídaly, vzájemně se ujistily o brzkém příchodu Pána Ježíše a rozešly se v naději na další setkání, možná, že tentokrát již v Božím království.

„Její vroucí modlitby,“ říká Beverly, „a také prosby bratrů a sester v našem krásném společenství mi dodávají odvahu plnit úkol, který mi Pán dal.“

85.

Na Filipínách žije knižní evangelista poněkud malého vzrůstu. Navíc je ostýchavý, někdy dokonce přímo vystrašený. Tento malý člověk prodal jednomu velkému a statnému muži knihu Velké drama věků. Když mu ji pak nesl a statný zákazník zahlédl, jak přichází, přistoupil ke zdi, na níž viselo pouzdro na velkou dýku. Když to knižní evangelista uviděl, velice se vylekal. Myslel si, že si jeho zákazník jde pro mačetu, a proto se v panické hrůze otočil a vzal nohy na ramena. Statnému chlapíkovi to došlo a rozběhl se za ním. Byla to honička, jaká se jen tak nevidí. Človíček nakonec pochopil, že nemá šanci utéct. Zastavil se. Statný muž sotva popadal dech. „Nejste vy náhodou ten člověk, co prodává knihy?“, zeptal se. „Ano,“ odpověděl knižní evangelista vystrašeně. „Nemusíte se bát. Chci si tu knihu koupit. V pouzdře na mačetu si schovávám peníze.“

86.

Knižní evangelista prodal jedné rodině žijící v západním New Yorku sérii dětských knih a Velké drama věků. Zanedlouho jej tito lidé požádali, aby je navštívil - chtěli studovat Bibli.

Knižní evangelista k nim přišel jednoho sobotního odpoledne i se svou rodinou. Děti z obou rodin se spřátelily a hrály si společně u silnice. Najednou bylo slyšet pláč. Rodiče rychle vyběhli z domu podívat se, co se stalo. Jedno z

děti srazilo auto. Knižní evangelista poklekl k dítěti a obrátil je na záda... byl to syn přátel, u kterých byli právě na návštěvě. Obával se, že tato tragédie rodinu odradí od dalšího studia a bude překážkou jejich víry v Boha a v evangelium.

Chlapec nedýchal. Knižní evangelista mu dával umělé dýchání z úst do úst dokud nepřijela sanitka, ale marně. Ani přes veškerou snahu lékařů se nepodařilo zachránit chlapci život; ještě téhož odpoledne zemřel.

Zarmoucení rodiče seděli v malé nemocniční kapli. Knižní evangelista se je snažil nějak potěšit. „Jsem rád, že jsme ty knížky koupili," řekl chlapcův otec. „Mému synovi se velice líbily Biblické příběhy." Za nějaký čas po nehodě byli členové této rodiny pokřtěni. Teď se těší z požehnané naděje na Kristův příchod, kdy se celá rodina opět setká.

Knižní evangelisté patří obvykle k nejnadšenějším a nejradostnějším pracovníkům ze všech možných odvětví lidské činnosti. Jsou v přímém kontaktu s lidmi.

Když je navštíví, společně se s nimi modlí. Prodávají ty nejlepší křesťanské knihy a časopisy na světě. Rozdávají bezplatnou literaturu a nabízejí korespondenční kurzy Bible. Ale tím jejich snaha nekončí. Své zákazníky vedou až ke křtu.

Zákazníci doporučují naše knihy

Dostali jsme dopis od člena církve baptistů:

„Je mi ctí, že mohu lidem doporučovat Biblické příběhy, Příběhy na dobrou noc i Věrné přátele. Čítávali jsme je s manželkou našim dětem, které dnes už sice patří mezi dospívající, ale jsou z nich oddaní křesťané. Já osobně tyto knihy vysoce hodnotím a připadá mi velmi nespravedlivé, když je rodiče dětem upírají. Brání tím Duchu svatému ovlivňovat prostřednictvím takovéto literatury život budoucí generace. Myslím, že neexistuje důvod, proč by rodiče nemohli dětem tyto knihy koupit - snad s výjimkou těch případů, kdy přisuzují větší hodnotu věcem materiálními než věcem věčným. S pozdravem..."

Lewis Dininy dostal dopis od své zákaznice, která si koupila knihy za čtyři sta dolarů. „Velice se mi líbí," psala. „Chci, abyste věděl, že bych je neprodala, ani kdyby mi za ně někdo nabídl 5 000 dolarů." Jistě to myslela vážně, protože si hned objednala další knihy v hodnotě 200 dolarů. Pak nadšeně pokračovala: „Kéž bych měla dost času, abych mohla jít ke všem rodičům a říct jim, jak úžasné jsou to knihy."

Pro nás je však zvlášť povzbudivé, jsouli mezi takovými šťastnými zákazníky i děti.

Když jeden chlapec slyšel knižního evangelistu, jak představuje své knihy, povídá svému otci: „Jestli mi ty knížky koupíš, nebudu pořád mluvit o slíbeném kolu.“ Další chlapec svému otci řekl: „Prodám svého psa a přispěji ti na tyto knihy.“ Jiné děti zase své rodiče ujišťovaly: „Nebudeme mlsat, nechceme praženou kukuřici ani zmrzlinu, dokud knihy nezaplatíme.“

Jedna maminka jen litovala, že knihy nekoupila už dřív. Když u ní byl knižní evangelista, vyslechla jej, ale rozhodla se, že nic nechce. Už za několik měsíců mu však telefonovala a prosila ho: „Přineste mi co nejdřív ty dětské knihy, ty, které pomáhají formovat charakter. Myslím, že jsem příliš dlouho otálela. Syn mě dnes ráno ve vzteku kopl.“

Jiní rodiče knižnímu evangelistovi napsali: „Naše dcerka se dnes večer za vás modlila: „Nebeský Otče, prosím tě, požehnej tomu pánovi, co nám přinesl ty knihy.““

12. KAPITOLA

Zasmát se je nutné

Nemusíš být považován za blázna, ale někdy to pomůže

Kdyby se knižní evangelisté neuměli zasmát, dávno by již tuto práci nedělali. Proto používají následující pořekadlo: „Když chceš být kolportérem, nemusíš být považován za blázna, ale někdy to pomáhá.“

Jeden knižní evangelista byl omylem považován za pacienta, který utekl z psychiatrické léčebny. Robert J. Wieland chodil dům od domu v Chattahoochee na Floridě a toho parného dne se zastavil před otevřenými dveřmi. Bylo to vedle Floridské státní nemocnice pro duševně choré.

Zaklepal a vešel do chodby, která vedla do kuchyně. Najednou odtud vykoukla jakási tvář a upřela na něj zrak. Byla to paní domu. Téměř bez dechu k němu přiskočila, a když Bob ze sebe vyhrknul, proč přichází, málem omdlela úlevou. „Ach, už jsem myslela, že jste jeden z těch z psychiatrie,“ řekla. A tak kdykoliv má Bob pokušení být pyšný, vzpomene si na tento zážitek.

Neobvyklá setkání

90.

Frances Fraserová byla jednou z neobyčejných knižních evangelistek, ačkoli už nepatřila k nejmladším, když poznala pravdu. Žila se svým manželem - lékařem - na poměrně vysoké úrovni, ale když zemřel, byla připravena konat prostou práci a chodit dům od domu s naší literaturou. Navíc měla smysl pro humor, který se skrýval za její jinak docela vážnou tvář.

Paní Fraserová se uměla pohybovat mezi bohatými lidmi a věděla, jak k nim přistupovat. Svého potencionálního zákazníka pozdravila francouzsky, čímž upoutala jeho pozornost, a hned začala vysvětlovat: „Ve francouzštině to znamená: ‚Jak se mají vaše játra?‘. Víte, paní XY, ono je to velice důležité. To, jak jsou na tom vaše játra, má vliv na vaše zdraví a dokonce i na délku života.“ To zákazníka obyčejně zaujalo, a tak mu pak Frances představila knihy se zdravotní a nakonec i duchovní tematikou.

Kdyby se knižní evangelisté nezasmáli, i když je jim někdy do pláče, úplně by ztratili odvalu konat svou práci. Henrymu Fitznerovi z Detroitu otevřela rozzlobená paní se smetákem v ruce.

Když se jí představil a vysvětlil, co dělá, zareagovala velice neurvale - slovy i jednáním: přibouchla mu dveře před nosem tak, že ho málem porazila.

Zřejmě se pak ale cítila trapně. Vykoukla zpoza záclon a všimla si smutného pohledu knižního evangelisty. Henry však rychle vyšel na chodník, ohlédl se zpět ke dveřím a začal se smát. Dveře se rozletěly a v nich stála tato žena. „Člověče, čemu se smějete?“ ptala se.

Henry zdvořile odpověděl: „Jen mě tak napadlo, jak je dobře, že jste mě tím smetákem nepraštila.“

Chvíli bylo ticho. Paní to zřejmě pobavilo a rozesmála se také. „Je mi to líto,“ omlouvala se. „Pojďte dál a povězte mi, proč jste přišel.“ A koupila si knihy, které knižní evangelista nabízel.

I andělé se musí někdy smát

89.

Někdy nejde ani tak o žert na účet knižního evangelisty, ale týká se spíš někoho jiného. Stalo se to daleko v jedné španělsky mluvící zemi. Jistý knižní evangelista chodil dům od domu a vyřizoval objednávky na knihy. Byl však stále neklidnější, protože jeho balíček peněz se zvětšoval.

Samozřejmě, sledoval ho zloděj, který věděl, že dnes doručuje knihy, a přepadl ho. Evangelista měl sice strach především o svůj život, ale lupič chtěl jen peníze. Jist, že dostal všechny, strčil je hluboko do kapsy. Už už chtěl utéct. Ale tu ho napadlo, že bude mnohem těžší ho vypátrat, bude-li mít na sobě šaty někoho jiného. Obrátil se tedy a poručil knižnímu evangelistovi: „Máš moc pěkný oblek. Dej mi ho!“

Evangelista mu ho, ač nerad, dal. Lupič si jej rychle oblékl a zmizel. Nechal tu jen své špinavé hadry.

Se zkroušeným srdcem se náš kolportér nasoukal do těch starých hadrů a vydal se na cestu. Smutný strčil ruce do potrhaných kapes, a tu se mu oči rozzářily. Zrychlil krok. Nahmatal totiž velkou hromádku peněz. Byly to jeho peníze! Lupič je zapomněl v kapse svých starých, obnošených šatů. Knižní evangelista zajásal a začal chválit Pána!

13 KAPITOLA

Neobyčejné modlitby knižních evangelistů

91. Knižnímu evangelistovi jednoho dne otevřel muž, který k němu vztáhl ruce a zvolal: „Kde jsou mé knihy? Pojdte dál!“ Evangelistu to velice překvapilo, ale prosil přece Boha o vedení a požehnání. „Zdalo se mi,“ vysvětloval pak ten muž, „že sem přijde nějaký člověk a přinese mi knihy.“

Knižní evangelista vyndal z kufříku Velké drama věků a Touhu věků. Když je muž uviděl, vykřikl: „To jsou ony! Přesně tyto knihy jsem viděl ve snu! Bůh vám požehnej! To jistě on vás sem poslal!“

92. Každý den prosí věrní knižní evangelisté na celém světě Boha, aby jim připravil cestu, po které mají jít. Marius Pelser prodával knihy v okolí Johannesburgu v Jihoafrické republice a jednoho rána měl jasné vnuknutí: „Jeď až k poslednímu domu v ulici.“ Poslechl a setkal se zde s panem Oosthuizenem, který seděl na invalidním vozíčku.

Byl to velice laskavý muž, stejně jako jeho manželka, a vyprávěl knižnímu evangelistovi následující příběh: „Před více než čtyřmi lety jsem slyšel poselství Církve adventistů sedmého dne. Byl jsem přesvědčen, že je to poselství od Boha a že je pravdivé, ale bránil jsem se mu a snažil se na to zapomenout. Za několik měsíců jsem ochrnl a od té doby jsem na invalidním vozíku. Ani nejlepší lékaři a léčitelé z různých církví mi nepomohli.“

Marius těmto manželům řekl, že měl vnuknutí, aby je navštívil. Povzbudil je, ať cele důvěřují Pánu, a pak se společně sklonili k upřímné modlitbě. Za pár minut pan Oosthuizen vstal z vozíku a před zraky své užaslé ženy poprvé po čtyřech letech normálně chodil!

Oba manželé se nyní těší z naší literatury a studují Bibli, protože se chtějí stát členy církve adventistů. Díky uzdravení tohoto muže teď přijímají nabízené knihy i lidé v okolí, ačkoli dříve měli vůči nim předsudky.

Tu aktovku ti roztrhám na kousky!

93.

Jeden korejský knižní evangelista, student, ukazoval svému zákazníkovi knihu Touha věků. Seděl přitom na zemi, jak je u nich zvykem.

Knih tohoto dobrosrdečného člověka zaujala. Zavolal tedy do kuchyňky na svou manželku a požádal ji, aby přinesla peníze. Místo ní však přišel jejich vysoký dospívající syn, nepřičetný vzteky, a začal řvát: „Ty zloduchu, klid' se z našeho domu. My tu knihu nekoupíme.“ Vypadalo to, jakoby byl posedlý démonem. Přistoupil ke knižnímu evangelistovi, který stále ještě seděl na zemi. To mladíka dohánělo k zuřivosti. Chytil ho za krk a začal ho škrtit. „Zlomím ti vaz!“ křičel rozčileně.

Najednou však stisk povolil a mladík ustoupil. Zavládlo naprosté ticho. Matka nic neříkala, knižní evangelista nic neříkal - jen se tiše modlil o pomoc. Vtom mladík sáhl po jeho aktovce a zařval: „Roztrhám ji na kousky!“ Knižní evangelista se dál modlil. A tu, jak rychle tento mladík přišel, tak rychle zase odešel, jen si sám pro sebe cosi mumlal, jakoby byl duchem nepřítomen.

Otec, současně i majitel domu, byl stále překvapivě klidný. Znovu požádal svou ženu, aby přinesla peníze, a rychle zaplatil.

Když si knihu přečetl, přijal ochotně její poselství a brzy byl pokřtěn. Přesvědčoval také svou rodinu a k všeobecnému překvapení byl i jeho syn, který tenkrát ztropil takovou scénu, schopen pochopit pravdu. Přihlásil se na církevní školu a rozhodl se stát se kazatelem.

Když jsem byl na této škole a vyzýval studenty, aby o prázdninách pracovali jako knižní evangelisté, přihlásil se i on. Tehdy jsem měl příležitost chodit s ním dům od domu a slyšet jeho zajímavý příběh. Dnes pracuje jako kazatel a jeho otec je starším sboru.

Zabavte mu kufřík!

94.

„Vešel jsem do soudní budovy," vypráví jeden skromný knižní evangelista ze střední Afriky, „a šel nejprve k nejvyššímu úředníkovi, samotnému soudci. Když jsem tam přišel, soudce zvedl telefon a vyštěkl: ‚Pošlete mi sem důstojníka‘, a třískl sluchátkem.

Důstojník bezpečnostní služby vešel, zasalutoval a čekal na rozkaz. ‚Zabavte mu ten kufřík,‘ rozkázal soudce a obrátil se ke mně: ‚Já vím, co jste zač. Chcete nám jen dělat problémy. Už mě to nebaví.‘ A dál pokračoval ve své práci u psacího stolu.

Nemohl jsem nic dělat. Neměl jsem knížky, které bych mohl ukázat, neměl jsem co říct, tak jsem tedy odešel. Strážce u dveří se mě zeptal: ‚Kde máte kufřík?‘ Odpověděl jsem, že mi ho vzali. Přikývl. Chtěl jsem být o samotě a zamířil jsem proto hned domů.

Toho dne jsem ani nevečeřel. Šel jsem k posteli, poklekl a modlil se. Modlil jsem se celou noc. Ráno jsem nesnídal a rovnou jsem se vydal na soud. Strážce mi dovolil vejít, a tak jsem šel přímo do kanceláře soudce.

Vůbec nechápu, proč jsem to udělal, ale přistoupil jsem k jeho stolu, klekl jsem si a začal se hlasitě modlit: ‚Ó Bože, ty jsi vybral tohoto muže, aby byl naším soudcem. Pomoz mu soudit spravedlivě. Požehnej mu. Víme, že jsi ho určil...‘ Už nevím, za co všechno jsem tehdy prosil, ale modlil jsem se v Ježíšově jménu. Pak jsem vstal a řekl: ‚Pane soudce, je mi velice líto včerejšího nedorozumění. Řekl jsem si, že dnes přijdu znovu a vysvětlím vám, co vlastně dělám.‘

Soudce beze slova zvedl sluchátko a zavolal bezpečnost. ‚Přineste ten kufřík zpět do mé kanceláře.‘ Když mi jej předal, ukázal jsem mu všechny knihy, které jsem v něm měl, a řekl jsem mu, jakým přínosem jsou pro lidi i pro společnost. Tento soudce si pak - jistě pod vlivem Ducha svatého - koupil všechno, co jsem měl v kufříku. Den předtím jsem tam přišel s těžkým kufříkem a odešel bez něj, zato s těžkým srdcem. Dnes však jsem odcházel s lehkým kufříkem, lehkým srdcem a těžkou peněženkou!"

Bůh promlouvá k tříletému Jeffovi

95.

Paul Cordray zrovna prožíval to, co čas od času prožívá asi každý knižní evangelista - pokles prodeje.

Tříletý Jeff každý den slýchal svého tatínka a maminku, jak prosí Boha o úspěch. Paulova žena Judy se samozřejmě modlila také i jindy. Malý Jeff pociťoval jejich obavy.

Ráno co ráno odcházel Paul do práce a večer se vracel, aniž by cokoliv prodal. Jednoho večera, když byl Paul ještě v práci, se Jeff probudil, vstal a rozběhl se za maminkou: „Musíme se modlit za tatínka!“ Když se pomodlili, vrátil se Jeff do postýlky a usnul zdravým spánkem. Věděl, že jejich modlitby byly vyslyšeny.

Když přišel Paul domů, Judy ho už u dveří vítala slovy: „Dnes večer jsi měl úspěch, že?“

„Jak to víš?“ zeptal se Paul.

Pak mu vyprávěla, jak Ježíš probudil malého Jeffa a zapůsobil na něj, a jak si byl Jeff jistý, že andělé jeho tatínkovi pomohou.

To byl důsledek malé Jeffovy modlitby. Můžeme si však přečíst i příběh o tom, jak byla velká modlitba vyslyšena dřív, než uplynulo čtyřiaadvacet hodin. Šandy Danceková, pensylvánská knižní evangelistka, vypráví radostnou zkušenost:

„Nedávno v sobotu jsem mluvila s jednou ženou. Vybídla jsem ji, aby poslala svého vnuka do církevní školy. Ona i její manžel by si to velice přáli, ale byli už v důchodu a nemohli si dovolit takové výdaje. Řekla jsem jí, že její upřímná touha zajistit vnukovi křesťanské vzdělání je dostačující, peníze už Bůh sežene. Za celou tuto záležitost jsem se s nimi pomodlila.

Hned další den, bylo to v neděli, jsem šla se svým synem Eddiem prodávat knihy. Navštívili jsme ženu, která pracuje na noční směny, a kterou jsem v týdnu nikdy nezastihla doma. Když si knihy prohlédla, zeptala se: ‚Vy jste adventisté, že?‘ ‚Ano,‘ přisvědčili jsme. A ona řekla: ‚Také jsem byla adventistka - dokonce jsem pracovala jako knižní evangelistka. Můj manžel však zemřel a já jsem se pak vdala za katolíka. Už léta jsem nebyla ve sboru.‘

‚Asi tomu nebudete věřit,‘ pokračovala, ‚ale modlila jsem se, aby k nám Bůh poslal někoho, kdo by mi řekl, komu bych mohla věnovat nějaké peníze.‘ Zmínila jsem se jí tedy o onom chlapci, který by chtěl studovat v církevní škole, ale nemá peníze na zaplacení školného. ‚Máte je mít,‘ odpověděla. ‚Před léty, když byly moje děti malé, jsem byla příliš chudá, než abych jim platila školné. Tehdy jim celé vzdělání zaplatili jiní členové církve. Proto jsem se modlila, abych i já mohla někomu pomoci.‘

Eddie i já jsme byli ohromeni. Věděla jsem, že Bůh se postará o peníze na školné pro toho chlapce, ale nečekala jsem, že odpověď přijde tak brzy, navíc

od cizího člověka. Tato paní si pak od nás koupila pro vnoučata Biblické příběhy a Příběhy na dobrou noc."

Knižní evangelista málem prorokem

96.

Knižní evangelisté někdy pod vedením Ducha svatého vysloví i něco hodně odvážného. Jednoho večera, po namáhavém dnu plném práce, hledala mladá knižní evangelistka, která prodávala knihy v horách a vesnicích Mindanaa na Filipínách, místo, kde by mohla přenocovat. V této oblasti však bylo málo domů.

Najednou v dáli zahlédla vládní vojenskou stanici a vydala se k ní. Zeptala se vojáka, který stál u brány, zda by se u nich nenašlo místo, kde by mohla přespat. Jeho odpověď byla sice zdvořilá, ale stručná: „V žádném případě!“ Dostali totiž zprávu, že právě tuto noc mají vzbouřenci v úmyslu zaútočit na tábor a zničit ho. Knižní evangelistka se však jen tak nevzdala a se stejnou prosbou se obrátila na důstojníka. Ten jí odpověděl podobně, a tak mu řekla: „Pane, jestli mě tu necháte přes noc, slibuji vám, že žádní rebelové neprijdou.“

„Jak nám něco takového můžete zaručit?“ zeptal se.

„Jsem knižní evangelistka, křesťanka. Pracuji pro Boha a kamkoliv jdu, jde se mnou i anděl," odpověděla. Nakonec jí tedy povolili zde přenocovat.

Ráno nastoupili všichni důstojníci a vojáci před bránu, aby poděkovali tomuto „nebeskému poslovi" a slavnostně se s ním rozloučili. V noci totiž nedošlo k jedinému výstřelu, což se na této horské základně stává velice zřídka.

Jedna vdova si chtěla koupit Bibli za patnáct dolarů, ale měla jich jen pět. Proto si řekla: „Budu se modlit a Bůh mi pomůže nějak sehnat zbytek.“

Když k ní knižní evangelista opět přišel, vycházela tato žena zrovna ze zahrady za domem. Sáhla do kapsy, vytáhla šek na deset dolarů a říká: „Než vám ty peníze dám, něco vám povím. Věděla jsem, že přijdete dnes v pondělí. Ještě v sobotu večer jsem ty peníze neměla, ale byla jsem si jistá, že Bůh nezklame chudou vdovu. Zrovna jsem se modlila, když kdosi zaklepal na dveře. Šla jsem otevřít a dole stál muž, pro kterého jsem před časem pracovala.“

Řekl mi: „Teprve nedávno jsem se dověděl, že váš manžel zemřel. Tři noci jsem nemohl spát. Pořád jsem musel myslet na to, že jsem vám dost nezaplatil, když jste u mě pracovala. Tady máte deset dolarů, já už se chci konečně vyspat!“

Přestože je nevidíme, na celém světě působí a spolupracují nebeské síly, které odpovídají na modlitby obětavých knižních evangelistů i jejich zákazníků.

14. KAPITOLA

Kde vzít sílu vydržet až do konce?

V Mbarara v Ugandě žili dva bratři, Simon a James. Simon vždycky poslouchal matku, která svým dětem odmalička vštěpovala Boží slovo.

Když chlapci vyrostli, přestěhovali se do města. James zapomněl na Boha, kterému věřila jeho matka, a osvojil si špatné návyky. Simon si však v srdci uchovával to, čemu ho matka učila. Jednoho dne si od knižního evangelisty koupil Touhu věků a přečetl šiji. Jeho duchovní odevzdání sílilo.

James se připojil ke gangu, který se živil vykrádáním domů, obchodů a bank. Simon se mu snažil domluvit a ukázat mu, kam takový život vede, ale James ho odmítl poslouchat.

Jednou v noci se James se svým gangem vloupal do jakéhosi domu a zavraždil otce se synem. Policie byla hned v pohotovosti. James utíkal domů a vzbudil svého bratra. Simon rozsvítil a všiml si Jamesových šatů potřísněných krví. S hrůzou v očích prosil James Simona o pomoc. „Jamesi, sundej si ty šaty a vezmi si moje," nařídil mu Simon. Sám si oblékl šaty potřísněné krví. Zanedlouho přijeli policisté, Simona zatkli a zavřeli.

Simon psal z vězení Jamesovi a prosil ho, aby si přečetl Touhu věků, která tam po něm zůstala. Díky čtení Bible a této knihy se James nakonec obrátil a rozhodl se, že si se Simonem vymění místo a zemře za svůj zločin. Soudce se však nedal přesvědčit, že vrahem nebyl Simon, ale James, a tak byl rozsudek smrti vykonán na Simonovi.

Když nadešel den poprav, Simon neměl strach, protože věděl, že je nevinný a jeho srdce je před Bohem čisté. Ještě než zemřel, napsal Jamesovi kratičký dopis: „Jamesi, zemřu za tvůj zločin. Modlím se, aby ses stal dědicem spasení, které nám vydobyl Ježíš."

Může se nám to zdát divné, že někoho tak ovlivnila kniha Touha věků. Existuje však mnoho lidí, kteří odpoví na sebeobětavou lásku jejího velkého Původce a začnou ji hlásat svým životem.

Jeden knižní evangelista z Tanzanie měl při prodeji knih takový úspěch, až to doslova vydráždilo toho Zlého. Zcela bezdůvodně ho kdosi obvinil z krádeže a začal křičet: „Zloděj! Zloděj!" To dav Afričanů vždy přivede „k varu".

Když nastane zmatek, ovládnou lidi emoce. „Kdo mu dovolil tady prodávat?" vykřikl kdosi. Ženy a děti popadly klacky a seběhly se, jak to obvykle dělávají, když chtějí zabít zloděje nebo vyhnat někoho z města.

Byl to snad zlý anděl v podobě člověka, který zaječel: „Zabijme ho!“ Knižní evangelista jen tiše stál a modlil se: „Já teď zemřu, Pane. Ty jsi mě sem přivedl. Prosím, nezapomeň, že mám čtyři děti. Chtěl bych je vidět v nebi.“

„Zabijme ho! Zabijme ho!“ skandoval dav v ďábelském rytmu.

Ti, kteří stáli nejbliž, se knižního evangelistu snažili uhodit do hlavy. Jenže když zvedli palice, cosi jim bránilo v úderu. „Na policii s ním!“ zvolal někdo.

Dav vyrazil a knižního evangelistu s sebou na policii napůl dovlekl. Policisty překvapilo, že lidé přivedli takového člověka za nimi a nevypořádali se s ním sami. „Co se stalo?“ ptali se. „Přišel sem a nutí lidi, aby si kupovali jeho knihy,“ řekli někteří.

Policisté se je snažili uklidnit: „Mějte rozum a rozvažte ho, abychom ho mohli vyslechnout.“

Lidé přinesli i jeho kufřík. Teď, když měl knižní evangelista volné ruce a kufřík u sebe, představil knihy policistům.

„Kolik stojí?“ zeptali se policisté.

„Jen 95 šilinků,“ odpověděl knižní evangelista.

„Vypište mi účet a dejte mi jednu tu knihu. Chci ji,“ řekl jeden z policistů. Lidé zůstali v úžasu stát.

Pak si koupil knihu i jiný policista a další se hned zeptal: „Máte také Bibli?“

Dav se začal pomalu vytrácet. Knižní evangelista zde během několika minut prodal literaturu v hodnotě 800 šilinků a podepsal několik přihlášek do kurzu studia Bible. Policisté se omlouvali: „Prosím vás, promiňte těm lidem, jak se k vám chovali.“

„Ale to je v pořádku,“ odpověděl knižní evangelista. „Přivedli mě sem, abych tu mohl pracovat.“

98.

Je mnoho knižních evangelistů, kteří věnují celý život práci lásky a navštěvují lidi v jejich domovech. Svou prací opatřují živobytí svým rodinám a daří se jim. Jedním z takových je i Charles Eddy. Tento muž byl úspěšný i v jiných oblastech obchodu a roku 1952 se stal knižním evangelistou. Rozhodl se uspět a dosáhl mimořádných výsledků.

Manželka Helen a jejich tři děti s ním sdílely odevzdání se a věrnost této službě a ochotně přinášely oběti nezbytné pro zdar jeho práce. Charles často odcházel z domova už v pondělí ráno a vracel se až v pátek. Jeho rodina si přesto ani slůvkem nepostěžovala. Celých 26 let, co Charles pracoval jako knižní evangelista, stáli pevně při sobě. Odměnou jim bylo, že se mohli radovat ze křtu 120 jeho zákazníků.

Charlesovy mimořádné výsledky přirozeně zapůsobily na vedoucí knižní evangelizace, kteří si přáli, aby pracoval ve vedení jako administrativní pracovník. On se však vrátil ke své první lásce, k práci dům od domu. I když Charles před lety absolvoval vysokou školu, přijal Boží výzvu: „Převyšuje-li nějaká práce všechny ostatní v důležitosti, pak je to ta, která zpřístupňuje lidem publikace našich nakladatelství a nadchne je pro zkoumání Písma svatého." (S evangeliem dům od domu, str. 8) Bratr Eddy nikdy neuhnul od toho, co považoval za Boží povolání. A Bůh svému služebníku nikdy nepřestal žehnat.

Tak za slunečního svitu i v pochmurných dnech, ve smíchu i v slzách následuje armáda knižních evangelistů Ježíše tam, kam je on vede, a je si jistá jeho přátelstvím, které nezklame.

Chcete i vy zaujmout své místo v tomto velkém díle?

Část II.

Zpracoval Karel Samek a Daniel Marföldi

1. KAPITOLA

Ze země České

Pole neorané

1. Každý knižní evangelista ví, co to je pracovat v rajónu s "tvrdou půdou". Takto se trápil bratr Jaroslav v jedné vesnici blízko Brna. Místní sedláci, těžce pracující, aby vůbec přežili, nemají čas ani peníze na zdravotní či jinou osvětu. Pouze sem tam nějaká výjimka. „Jeden den jsem potkal mladou paní, která spěchala do školky pro dítě," vypráví Jaroslav a pokračuje: „Na otázku, zda by neměla odpoledne chvíli času, po určitém zaváhání svolila: ‚Ano, ale až bude doma manžel.' Kolem sedmnácté hodiny začalo pršet a nezbývalo, než jet domů. Prodej byl nízký, úspěchy s duchovní literaturou téměř žádné. Napadla mne sice myšlenka na tuto mladou ženu, ale z podobných zkušeností z minulosti jsem to neviděl nijak růžově. Navíc, dům byl úplně na opačném konci obce. Potom mi to však nedalo. Za chvíli už zvoním u dveří. Návštěva vypadala slibně. Manžel té paní byl velice veselý a společenský. Oběma se knihy líbily, téměř všechny jsem vyložil na stůl. Po dlouhém prohlížení jemně vyzývám ke koupi. Paní se obrací k manželovi: ‚Tak co mi dovolíš koupit?' A ten milý, přátelský muž říká: ‚No, já myslím, že tu

jednu levnější.' Přijímám tuhle sprchu resignovaně, pro tento den již smířen s neúspěchem. Navíc jsem mohl být již hodinu doma.

Najednou ten pán říká: ‚Já ještě zavolám babičku a dědu.' Nejsem moc nadšený touto myšlenkou, protože jablko nepadá daleko od stromu. Budou se v knihách další hodinu přebírat a nakonec si koupí tu nejmenší brožurku.

Nejdřív přichází babička a situace se obrací naruby. Žádné dlouhé prohlížení. Podle obálek začne knihy třídít: ‚Tak tohle vnučatům, tohle pro vás mladé, dědovi Velký spor věků. Co bych si ještě vzala?' Děda zase kupuje babičce knihu Touha věků. I mladí se ‚rozehřáli' a pozvolna propadají nákupní horečce. ‚Tak nám to všechno spočítejte...'" Ten den má Jaroslav krásnou duchovní zkušenost a navíc neobvykle vysokou tržbu. V posledním měsíci je to již potřetí. Říká: „Zdá se, že povzbuzení malomyslného kolportéra v posledním domě je Pánovou specialitou."

Milé překvapení

2. Ve dveřích se objevuje rozčepýřená hlava muže v pomačkané košili. „Určitě jsem ho probudil," říká si Jaroslav. Po omluvě a představení se muž vychází na chodbu a zavírá za sebou dveře. „Víte, mám doma psa." Štěkot a zavrčení s nízkým počtem herců tento fakt dosvědčuje. Muž stojí na chodbě jen tak v trenýrkách a košili. Na přednášku o zdravotní reformě inteligentně bliká přes brýle: „Víte, mě to vůbec nezajímá, já jsem totiž křesťan!" Dál Jarda vypráví: „Projevuji radost nad setkáním s křesťanem a přecházím na duchovní téma. Pán říká, že pro něho je podstatné Boží odpuštění. K žádné církvi nepatří, řídí se jenom Biblí. Několikrát už mluvil v rádiu Proglas atd. Vyndávám knihu Život po životě. Pán ji bere do rukou a říká: ‚Je to jasné - nic, prostě vypnuto, žádná nesmrtelná duše.' Nemohu věřit svým uším a povídám mu: Jsem adventista a vidím, že nemáme od sebe daleko.' Z jeho řeči je patrné, že chápe správně i jiné pravdy Bible. Pak vytahuji knihu Radikální změny. ‚To mám, mám to doma. Knihu Co se mi líbí na..., tu také mám.' ‚Mohu se zeptat, jak jste k nim přišel?', říkám. Zablíkal očima obzvlášť pobaveně. ‚Myslím, že to mám od vás, nebyl jste kdysi...?'

A, to je to, proč mi byl tenhle chlapík tak povědomý. Asi před dvěma lety jsem se s ním setkal na jednom staveništi, kde pracoval jako strážný (s tímto psem!), a tehdy si koupil Bibli a několik dalších knih. Měl jsem radost, že knihy splnily svůj účel. Nyní si bere další tituly s duchovní tematikou a chce celou sérii Drama věků. Zeptal jsem se na jeho názor na sobotu. ‚Je to jasné, žádná neděle, ale já pracuji hlavně v sobotu a v neděli a považuji to v mé situaci za

případ „ovce v jámě". Věřím, že tento člověk je působením Ducha svatého skrze naši literaturu připravován ‚vyjít‘, až přijde čas. Přesně tak je to napsáno v 5. díle Drama věků v závěru 38. kapitoly.

Před dvěma lety jsem ‚zasel‘, teď jsem rostoucí zájem ‚zalil‘ a zasel další semínka pravdy pro budoucí žeň."

Ach, ty pochybnosti

3. Jaroslavů pracuje v České republice celkem pět. Příběh dalšího Jaroslava se odehrál na Třebíčsku. Když v 92. roce začínal jako knižní evangelista, nebyly s touto prací v podstatě žádné zkušenosti. I když šel ve víře vpřed, měl přesto obavy, zda uživí rodinu se dvěma dětmi. Dříve, než dal Pánu možnost prokázat jeho věrnost, rozhodl se, že celé věci trochu „pomůže". Žil na venkově, a právě tehdy se naskytla jak na míru šitá možnost podnikání - pěstování kalifornských žížal pro výrobu biohumusu. Manželka by mohla „podnikat" na zahradě a být doma s dětmi. Vše, co k tomu potřeboval, byla fůra hnoje, stádo žížal, postavit bednění a počáteční investice 20 000 Kč. Po první „sklizni žížal" úplná návratnost a pak už jen čistý zisk! Navíc pracák dal 15 000 Kč pro vytvoření nového pracovního místa.

Půl roku uběhlo rychle. Kalifornské žížaly se množily. Dodavatel vysvětloval, že tyto slouží k výrobě jakéhosi oleje. Když přišel čas předat dodavateli vypěstované žížaly, „slehla se po něm zem". Ještě před zimou náš Jaroslav - podnikatel - použil takto draze získaný kvalitní biohumus (což byl původní hnůj), který prošel zaživacím traktem oněch exotických žížal, k pohnojení své zahrady. Závěrečné zhodnocení byla ztráta 7 000 Kč a spousta zmařeného času hrabáním se v hnoji. Na druhé straně ziskem byla dobře pohnojená zahrada a zkušenost výstižně vyjádřená v kralickém překladu 2 Tm 2,4: „Žádný, kdož rytěřuje, neplete se v obecné živnosti."

Jaroslav vypráví tuto příhodu s úsměvem a pokračuje: „S odstupem pěti let práce v knižní evangelizaci jsem povzbuzen, že mohu plně důvěřovat Ježíšovu zaslíbení z evangelia Matouše 6,33. Pokud mám na prvním místě hodnoty jeho království a jsem jím povolán do jeho služby, on sám přebírá zodpovědnost za uspokojení všech životních potřeb celé mé rodiny."

Bylo to někdy v roce 1996, kdy Jaroslav (tedy ten, co ho známe z pěstování kalifornských žížal) navštívil v jedné obci pana děkana. Ne, že by se mu tam příliš chtělo. S takovými situacemi neměl totiž dobré zkušenosti. Jenže ředitel

místní školy, kterému také ukázal knihu Jak k nám přišla Bible, jej za ním poslal. Co mu zbývalo?

Tentokrát byl přijat mladým, přátelským mužem. Probírali různá témata, a i když to nebylo přímo řečeno, musel pan děkan vědět, že hovoří s adventistou. Koupil si zdravotní, výchovné i duchovní knihy. Sérii Drama věků ale Jaroslav neukázal. Pan děkan jej pozval na další návštěvu. Ta se uskutečnila těsně před Vánocemi. Tehdy, po opatrném prohlížení, si pan děkan zakoupil celou sérii knih Drama věků. Obzvláště jej oslovil příběh z Touhy věků o ženě přistižené při cizoložství. Na Jaroslavovo „varování“ ohledně dobrých a nedobrych věcí v dějinách církve, popisovaných v knize Velké drama věků, mladý děkan odpověděl: „Snad něco snesu.“ Po společné modlitbě mu pan děkan udělil požehnání a srdečně se rozloučili s tím, že se opět někdy setkají.

Více než po roce přišly z nakladatelství Advent-Orion zlevněné dětské knihy Vyprávění nejen pro Teofila. Jaroslav opět navštívil pana děkana s touto speciální nabídkou a ten si jich objednal 60 kusů a ještě nějaké omalovánky. Při doručení objednávky začal mít pan děkan mnoho otázek ohledně desátkového systému, pojetí křtu a proč Jaroslav jako katolík přešel na adventní víru. Pozorně naslouchal. Celá diskuse je jakoby ještě více sblížila. Jaroslava překvapil vstřícný a otevřený duch tohoto mladého katolického hodnostáře. Říká si: „Jaký plán má asi Bůh s tímto upřímným mužem?“

Onen člověk je v každém případě důkazem toho, že Bůh nemá nástroje pro své dílo jen mezi knižními evangelisty či adventisty.

Také politici oceňují dobré knihy

4.

Náš - již třetí - Jaroslav pracuje v severovýchodních Čechách. Při návštěvě místního zástupce v senátu byl velice mile přijat jím i jeho manželkou. Vysoko hodnotili úroveň naší zdravotní osvěty. Manželka pana senátora je vášnivá čtenářka. Oba jsou věřící lidé, kterým leží na srdci osud našeho národa. Zakoupili si nejen zdravotní a výchovnou literaturu, ale také dva díly ze série Drama věků. Nakonec se společně pomodlili a domluvili se na další návštěvě, při které se budou moci vyjádřit k přečteným knihám.

Setkání, které pro Jaroslava začínalo nejistotou a obavami, skončilo velmi dobře. Navíc byl povzbuzen, že i ve vládních institucích jsou lidé upřímní a věřící, kteří usilují o dobro naší společnosti.

Znovuobjevení

6.

Když Ludka přivítal u dveří starší rozpačitý muž, zdálo se, že z této návštěvy nic moc nebude. Z bytu se ozývá pláč dítěte. Přichází mladá maminka a navrhuje, aby Luděk přišel asi tak za hodinu, že dítě potřebuje nakrmit a uložit. Pak bude klid a bude doma i její manžel.

O hodinu později jej v této rodině vítá přátelský manžel. Luděk představuje první knihu - New Start. Muž ho však přerušuje a říká: „Ukažte mi tu knihu, co máte vespod. Zhlédl jsem jméno Balcar. Já toho pána znám osobně. Chodil jsem na jeho přednášky před pěti lety. Pak mě navštěvoval váš kazatel.“ A nakonec dodává: „Ale do toho vašeho sboru jsem se nikdy nedostal.“

Rozloučení je srdečné, v duchu přátelství a probuzeného zájmu. Jsou mnohá zasetá seménka pravdy, která klíčí, rostou, dozrávají a čekají na vhodnou dobu, aby mohla být sklizena.

7.

Někdy knižní evangelisté potkávají velice neobvyklé lidi - lidi, kteří milují dobrodružství, procestovali svět, a kteří nás velice dobře znají. Ve východních Čechách takový člověk jednou žoviálně přivítal Ludka: „Pojďte dál, nemám sice moc času, víc knih napíšu, než přečtu. Ale ukažte, co máte!“ Po seznámení se s obsahem celého kufříku říká: „Víte, já znám adventisty. Chodil jsem do jejich shromáždění koncem šedesátých let. Bydlel jsem nějaký čas v Liberci a přes ulici bydlela dvě děvčata - adventistky. Jedna z nich se později stala mou manželkou.“ Pak se rozpovídal o svém zvláštním životě. Plavil se na své jachtě po mnoha mořích od Arktidy až po Jižní Ameriku. Byl jediným civilním mořeplavcem mezi válčícími Angličany a Argentinci v konfliktu o Falklandy. Vyprávěl svá mnohá dobrodružství a četl ukázky z některých knih, které napsal. Nakonec Ludkovi jednu z nich daroval s věnováním. Jmenovala se Lidé a oceán. Na oplátku mu Luděk věnoval některé „svoje“ knihy. I když tento člověk má poněkud vyhraněné názory, snad darované knihy poslouží jeho dceři nebo někomu v rodině a probudí tak něco z adventního dědictví minulosti.

5.

Zvláštní jsou cesty života, hledání a touhy po dobrodružství. Je v povaze nás lidí něco dokázat, objevit, prozkoumat, věcem lépe porozumět. Vlastně i práce knižních evangelistů je takové dobývání a plavba po neklidných vodách životů lidí v tomto světě. Když se apoštol Jan díval z ostrova Patmos na vzdutou hladinu Egejského moře,

viděl ve vidění šelmu, která zněj vystupuje (Zj 13,1). Ve Zjevení 17,15 je moře použito jako symbol národů, davů, ras a jazyků. Práce knižních evangelistů je takovým velkým dobrodružstvím - plavbou. Ne však od ostrova k ostrovu či kontinentu, ale od člověka k člověku, k novým objevům vzácných lidí, hlubšímu poznávání druhých i sebe samého. Nadto má každý knižní evangelista jistotu vedení a přítomnosti toho nejzkušenějšího Kapitána, se kterým vždy dorazí bezpečně do přístavu.

Zvláštní sen

Bůh má všude ve světě své upřímné děti, které chce přivést do svého ovčince. Nově ženatý a velice mladý Vlastík ještě netušil, že brzy poté, co se přestěhuje do Lysé nad Labem, prožije zkušenost, o které hovoří prorok Joel: **„I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít proročká vidění.”** (Joel 2,28) Vlastík sice nebyl stařec, právě naopak, ale měl třikrát tentýž sen. Jak se to stalo?

Jednou týdně, vždy ve čtvrtek, jezdil pracovat do Mladé Boleslavi. Vlastně si město rozdělili ještě s jedním mladým kolportérem na dvě části. Každý působil v té své. Když už měl svůj rajon téměř opracovaný, začal Vlastík působit v okrajové části města. V té době měl poprvé zvláštní sen. Viděl celé město z ptačí perspektivy. Jeho pozornost upoutal dům, který ležel na rozhraní jejich zón, a zůstal oběma opomenut. Příliš se tím nezabýval, ale když se sen opakoval již potřetí, a to vždy ve čtvrtek, rozhodl se dům navštívit.

Byl to domov mládeže, kde shodou okolností Vlastík bydlel před osmi lety, ještě než uvěřil. Pan ředitel rád nakoupil značné množství knih pro internát. Při odchodu na Vlastíka volaly i vrátné, prý ať je nevynechává, a také si koupily knihy. Pak jej ještě ve dveřích zastavila paní vychovatelka, zda by nemohl pozvat někoho, kdo rozumí „duchovním věcem“. Tak začaly Vlastíkovy pravidelné návštěvy u paní vychovatelky a studenta Honzy z internátu. Paní vychovatelka si zakoupila téměř všechny knihy, nevyjímaje sérii Drama věků. Ty také dodatečně doporučila panu řediteli, který je koupil pro internát. Netrvalo dlouho, a paní vychovatelka uvěřila evangeliu a přijala Pána Ježíše za svého Spasitele. Dnes je naší sestrou a v internátu požehnáním pro mladé lidi, kteří hledají smysl života.

Neobvyklá dovolená

10.

Petr má takový pěkný zvyk. Vždy, když jede s rodinou na dovolenou, „vyjde“ si na pár dní s knihami vyzkoušet rajón, kde nikdo nepracuje. Tak tomu bylo i na Jihlavsku. Ve sboru si jedna sestra posteskla: „Humpolec je téměř nedotčený, kdyby tam tak někdo chodil s knihami.“ To ještě netušila, že Petr je knižní evangelista. Slovo dalo slovo a po souhlasu místního kazatele začal Petr v Humpolci pracovat. Po třech velice požehnaných dnech se spolu s manželkou rozhodli prodloužit svůj pobyt na Vysočině o celý měsíc. Pěkných zkušeností bylo hodně, ale tyto dvě stojí za zmínku. Jeden pán dal Petrovi adresu na svého známého. Ten seděl právě na lavičce před domem. Petr jej zdraví a říká: „Vypadá to, že už na mě čekáte.“ Na to pán odpovídá: „Je to zvláštní, já už zde měsíce neseseděl a na náhody nevěřím, protože vše řídí Bůh.“

Bylo lehké navázat rozhovor na duchovní téma. Pánovi se líbí všechny knihy, ale kupuje si jen Velké drama věků, protože jej zajímá budoucnost světa. Přijímá i nabídku korespondenčního kurzu a návštěvy kazatele.

Po čtrnácti dnech přijíždí Petr s bratrem Pimkem a hovoří s tímto mužem hodinu a půl jenom o Bohu. Pozvánku na protistresový seminář pán přijímá, ale chce víc. Říká: „Lidé musí slyšet, že jediná šance záchrany je návrat k Bohu skrze Ježíše Krista.“

9.

Poprvé potkává Petr tuto paní u jejích rodičů. O zdravotní knihy zájem nemá. Nedávno prodělala chemoterapii a už toho má z této oblasti hodně přečteno. Zato o Touhu věků projevuje zájem a na doporučení maminky si ji kupuje.

Po měsíci se s ní Petr pokouší spojit podruhé, aby jí nabídl knihu Skutky apoštolů. Ale navázat kontakt přes rodiče a telefon se nedaří. Petr pracuje v Humpolci poslední den. Shodou okolností, anebo spíš Božím řízením, se dostává do ulice, kde tato paní bydlí. Napadá ho, proč se u ní nezastavit? Ne s knihami, ale zeptat se, jak se jí líbí zakoupená Touha věků. Paní říká, že je teprve na začátku a musí prý při čtení hodně přemýšlet. Na oplátku klade otázku: „A k jaké církvi vy patříte?“ Ulevuje se jí, že ne ke svědkům, a ptá se: „Mohla bych také mezi vás chodit?“ Je katolička, má velkou potřebu se s někým sdílet, ale nemá s kým.

V Humpolci žije jedna adventní rodina a hned příští sobotu ji bere do sboru v Jihlavě. Paní navštěvuje pravidelně sobotní shromáždění i modlitební týden,

protistresový seminář a všechny ostatní sborové aktivity. Je vyučována a připravena ke křtu. (Dnes je naší sestrou.)

Petr nikdy netušil, že takto prožitých pár dnů dovolené skončí tak nádherným překvapením. Říká: „Pevně věřím, že z těchto malých začátků vznikne v Humpolci skupinka a později i sbor.“ Dokonce místní farář církve husitské nabízí pronájem jejich modlitebny.

Nečekaná překvapení

Někdy je překvapený nejen knižní evangelista, ale i zákazník - v tomto případě zákaznice. Bylo horké letní odpoledne, když jsem pracoval s Petrem na okraji Frýdku - Místku. Ještě jednou jsme navštívili dům, kde nebyl předtím nikdo doma. Přivítala nás velice příjemná mladší paní. Vyprávěla nám, že prožila a ještě prožívá mnoho stresů. Koupila si od nás nějakou literaturu, a právě když si prohlížela knihu Touha věků, přišel na návštěvu mladý muž, přítel její dcery. Okamžitě povídá: „Ty knihy znám, já je mám.“ „A odkud je znáte?“ ptám se. „No přece ze sboru, od adventistů, já jsem byl nedávno pokřtěn!“ Teď se diví paní: „Vždyť já jsem také chodila na jejich biblický kurz. Ale to, co učili, jsem nemohla přijmout, tak jsem přestala kurz navštěvovat.“ Poté se obrací na mladého muže: „Ale ty jsi nám to neřekl!“ Opatrně vyzvídám, co jí bránilo dokončit biblický kurz. Z odpovědi je zřejmé, že nesprávně pochopila téma o stavu člověka po smrti. Daleko důležitější je přece stav člověka, dokud žije, a proto ji povzbuzujeme k obnovení studia. „A vy jste také adventisté?“ ptá se žena. Na to jí říkám: „Paní, nemyslíte, že to je víc než náhoda, že jsme se zde všichni takto sešli - právě teď?“ Pokyvuje hlavou a je vidět, že Duch Boží působí na její srdce. Petr domlouvá příští návštěvu... Uběhly další dva roky a paní Ella - tak se jmenuje - je spolu se svými dvěma dcerami pokřtěna. Dnes jsou všechny tři součástí Boží rodiny.

Existují zapálení lidé jiného přesvědčení, kterým se tak líbí naše knihy, že je sami nadšeně rozšiřují. Jedna paní - katolička - dostala od dcery k Vánocům knihu Touha věků. Poté se dozvěděla, že kníhaje součástí pětidílného svazku. Kniha ji natolik zaujala, že projevila zájem o kompletní sérii. Místní knižní evangelista František spolu se starším sboru jí chybějící knihy hned dodali. Netrvalo dlouho a paní zakoupila také pro svou přítelkyni z Prahy celou kompletní sérii. Od té doby stále objednává další knihy pro své přátele a známé. Je to zatím patnáct jednotlivých dílů série

Drama věků, tři Bible, pak ještě menší knihy jako je Cesta ke Kristu, Myšlenky z hory a drobnější brožury s duchovním zaměřením.

Jednou, když dočítala čtvrtý díl (knihu Skutky apoštolů), jí František nabídl nově přeložený pátý díl - Vítězství lásky Boží. Jako nadšená čtenářka ho přivítala s radostí. Po čase na otázku: „A jak se vám líbil poslední díl?“ odpověděla: „Řeknu vám, že prvních 16 kapitol jsem zuřila, ale nakonec jsem s tím musela souhlasit, i když ne se vším. A toho Husa stejně jednou prohlásí za svatého.“ Zda toto církev udělá, nebo ne, není podstatné, vždyť Bůh sám ve svém slově vyhláší za svatého každého člověka upřímně věřícího v Krista. Když čtu tento příběh, napadá mě myšlenka: Jak rychle by pokročilo Boží dílo, kdyby stejné nadšení, jaké projevuje tato upřímná katolička v šíření našich publikací, projevil adventní lid, vyznávající víru v evangelium a brzký příchod Ježíše Krista! Snad právě tento příběh a jemu podobné povzbudí některé k následování jejího příkladu.

Osten v těle

13.

Ne každý člověk je fyzicky zdatný. Přesto je v týmu knižních evangelistů celá řada bratrů a sester, kteří díky Božímu uschopnění tuto práci věrně konají. Například v africké Tanzánii pracuje bratr Joseph Bohole, který má ochrnutou nohu, v Německu dlouho úspěšně pracovala hluchoněmá sestra Erika, v Austrálii zase sestra Joan, která velmi obtížně chodila. Ve Vídni dlouhá léta působil bratr - vozíčkář, který ročně rozšířil desetitisíce časopisů Znamení doby. V Ontáriu v Kanadě asi deset let pracoval bratr Dale, který měl po vážné operaci pouze třetinu žaludku. Ve stejné provincii byl knižním evangelistou bratr Joe, původem z Rakouska, který více než 30 let svého života zasvětil této krásné práci. Tomu chyběly všechny prsty na pravé ruce.

V České republice na Břeclavsku pracuje sestra Anička. I když je vážně nemocná, s pomocí Věrky - jiné knižní evangelistky - věrně vykonává tuto práci v mezích svých možností. O své účasti v knižní evangelizaci říká mimo jiné toto: „Každý den chodím s Věrkou na Boží pole, které se často jeví velmi neúrodné. To je však jen naše zdání, neboť ze svých zkušeností vím, že Pán má všude své upřímné ovečky. Je pro mne velkou radostí, že mi vždy ‚dá‘ někoho v mé oblasti. Já vím, že chodí-li Pán napřed a nás bere s sebou, budeme mít takovéto zážitky. Vždy si to znovu a znovu plně uvědomuji a cítím hlubokou vděčnost a pokoru za to, že právě mne Pán vyzval: ‚Pojď za mnou.‘ Zdraví moje i mého manžela, který je též vážně nemocný, je v Božích rukou. Právě díky

svým problémům mám nevídané zkušenosti. Moji těžkou tašku mi pomáhá nosit Pán Ježíš. Sama bych ji neunesla. Zažila jsem to už mnohokrát." Aničce se dojetím kutálejí slzy z očí. „Často trpím chrapotem až ztrátou hlasu, ale jakmile začnu nabízet knihy, hlas se mi vrátí. Mnoho lidí mi řeklo, že se dobře poslouchám - to říkám k oslavě Pána Ježíše. Ke svému životu potřebuji nutně jeho pomoc."

Proč často lidé s vážnými potížemi a handicapy jsou tak „úspěšní" v Božím díle? Snad jsou si plně vědomi své závislosti na Kristu, „který koná to hlavní dílo". (S evangeliem dům od domu, str. 56) Jednou uslyší Kristova slova: „**Byl jsi věrný v mále, ustanovím tě nad mnohým: Vejdi a raduj se u svého Pána.**" (Mt 25,14—23)

Také apoštol Pavel prožíval určitý handicap ve své službě. Třikrát prosil Pána, aby mu tento „osten v těle" odstranil. Pán mu však nabídl něco lepšího - svoji milost, přítomnost a pomoc. Namísto zmalomyslnění a ztráty víry Pavel prohlašuje: „**A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkost pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.**" ^{2 Kor 12,9.10} Jaké napomenutí pro mnohé silné a zdravé, kteří se zdráhají Pánu sloužit, a jaké povzbuzení a výzva také pro všechny slabé dát svůj „handicap" Pánu a dnes - již v hodině jedenácté - jej následovat na cestě služby!

Nesmíš to hned vzdát

Jednou Mirek, bylo to v zimě, navštívil uměleckou školu. Cítil se unavený až vyčerpaný a měl hlad. Uvnitř dvě učitelky cosi modelovaly s dětmi. Knihy si sice prohlédly, ale o nic neměly zájem. Ačkoli se jedné z nich líbily Příběhy na dobrou noc, stejně šije nekoupila. Již na odchodu si Mirek dodal odvalu a s poslední jiskřičkou naděje povídá: „Prosím vás, kde má kancelář pan ředitel?" Strohá odpověď zněla: „Pan ředitel tu sice je, ale nebude mít o nic zájem." Mirek se nenechal odbýt a poprosil, zda by jej k němu nezavedly. Reagovaly sice s neochotou, ale vyhověly mu.

V ředitelně byl vřele přijat. Na hlad a únavu rychle zapomněl. Kromě ředitele tu sedělo dalších šest učitelů a sekretářka a každý si něco koupil. Dokonce přiběhla i ta odmítavá učitelka a vybrala si příběhy po děti. Mirkova radost byla obrovská, ale zde tato zkušenost nekončí. V této škole jsou všichni, včetně školníka, hluboce věřící lidé. Vždy, když mají zájem o další knihy, telefonují. Od té doby je Mirek navštívil osmkrát a prodal velké množství literatury včetně čtyř videokazet Strážci pravdy. Měli spolu již tři biblické hodiny. Mirek se modlí

za tuto neobvyklou školu a za uskutečnění plánu, který má Pán s těmito vzácnými lidmi.

Jak lehké by bylo hned na začátku celou věc vzdát a díky únavě a pocitu vyčerpanosti, spojeného se špatnou náladou jedné učitelky, přijít o tak krásnou zkušenost. Bůh nám připravuje cestu k upřímným lidem, ale Nepřítel se zoufale snaží zabránit právě těm setkáním, která budou mít požehnaný vliv pro záchranu lidí.

Nejsou svědci jako svědci

15.

Když na venkově na někoho zazvoníte, otevře se většinou nahoře okno a lidé se s vámi domlouvají na dálku. Tak se často stává, že se nikam dál nedostanete.

Něco podobného zažil Mirek. Mladý pán s dítětem v náručí mu povídá, aby přišel za hodinu, až bude doma manželka. Je to snad další výmluva? O hodinu později skutečně přichází otevřít paní. Je v rozpacích, protože nemá moc uklizeno, a o co prý jde.

Rozhovor se protahuje na 3/4 hodiny. Oba manželé mají zájem o zdravotní literaturu. Mirek chce otestovat jejich duchovní zájem a ptá se: „Prosím vás, vy jste věřící?“ Paní odpovídá: „Ano, jsme svědkové Jehovovi.“ Ale přesto si kupují neobvyklé množství knih. Svolují, aby se s nimi Mirek pomodlil, s vděčností přijímají nabídnutou Jitřenku a projevují zájem o NET'98. Velice vzácní a sympatičtí lidé. Při odchodu říkají: „Prosím vás, jak jste nás našel? My zde bydlíme teprve týden.“ Duch svatý ví, kde žijí lidé otevření pro jeho působení.

Farářské příhody

16.

Ten den pracoval Patrik s Mirkem na vesnici. Když se lidé zmiňovali o svém velice oblíbeném a schopném faráři, kterému je 84 let, rozhodli se jej navštívit. Jimi navržená „dvouminutová“ návštěva se protáhla na půl hodiny. Pan farář, plný elánu a humoru, vykládal mnohé prožitky ze svého života. Nakonec si koupil knihu New Start a Touhu věků se slovy: „Ty dvě minutky, co jste si žádali, už uběhly, teď se s vámi musím rozloučit, jdu sloužit mši.“

2. KAPITOLA

Zo Slovenska

„Farárské“

Mezi katolickými i evangelickými faráři je mnoho vzácných lidí. Následující zkušenosti jsem prožil s několika kolportéry na Slovensko-Moravském pomezí, v oblasti Velké Javoriny.

Nová knižní evangelistka Anežka začala svoji práci s velkým nasazením. Manžel je přes týden na služební cestě, dvě děti ve škole a ta třetí, nejmladší pětiletá dcerka, ji všude doprovází. Ve dvou se dělá lépe. S nadšením mi vypráví, jak prodala celou sérii Drama věků na evangelické faře. Dnes pracujeme na vesnici a začínáme obecním úřadem. Ale pan starosta nemá moc času. Se slovy: „A na místní školu nechcete zajít?“ se s námi loučí.

Paní ředitelka nás vítá před školou s cigaretou v ruce a říká s úsměvem: „Zdravotní osvětu? Víte, jsem zde poslední kuřačka a vždy musím ven. Je mi trapně, ale uvnitř školy se nekouří. Pojdte dál.“ Je to velice příjemná žena a s paní hospodářkou bedlivě naslouchají krátké přednášce a ukázké zdravotních a výchovných knih. Kupuje pro školu sérii těch zdravotních a zve nás do sborovny, abychom představili knihy učitelskému sboru. Učitelé kupují. Zkouším duchovní literaturu pro výuku etiky a náboženství. Na „doporučení“ hospodářky si paní ředitelka kupuje Touhu věků a říká: „Však počkejte, až přijde paní farářka, má tu dnes učit náboženství.“ Nejsem si jist, zda by to bylo to nejlepší řešení. Co když zaujme negativní postoj a tuhle naši krásnou návštěvu nějak znehodnotí? Raději bych ji navštívil osobně na faře. Hned nato jsme vyzváni přednést zdravotní osvětu sedmé a osmé třídě. Nelze odmítnout. Zůstáváme.

Za chvíli přichází mladá asi třicetiletá žena. Učitelky ji už informovaly. Rychle paní farářce ukazujeme zdravotní, výchovné, dětské a také duchovní knihy. Ty velké duchovní a Věrní přátelé pro děti ji zajímají nejvíc. „Beru tyto, tyto, Věrné přátele, Cestu ke Kristu a sérii **Drama věků**. Můžete mi je doručit příští týden na faru?“ Je to druhá sada Drama věků během několika málo dní.

Anežka je povzbuzena. Příští den jde k dalšímu faráři, kterému se ze strachu vyhýbala. Nemá prý rád adventisty a všude to dává na vědomí. Na faře ji však vítá přátelsky. Je to přímý muž. Kupuje knihy a hlavně sérii těch velkých - Drama věků. „Víte co?“ povídá. „Přijďte v neděli k nám do kostela. Já vás svým

farníkům představím a po kázání jim ukážete všechny vaše knihy." Je tohle skutečnost, nebo se jí to jen zdá?

V neděli v kostele pan farář představuje Anežku a její rodinu svým farníkům. Vytvořil velmi dobrou atmosféru, aby mohla seznámit lidi se svými knihami. Jedna noblesní paní si bere celou sérii Drama věků. Po této neděli jsou i lidé v okolních vesnicích vstřícnější. „Ano, pojdte dál, již jsme o vás slyšeli." Tentokrát tamtamy rozšířily dobrou zprávu díky faráři, který se stal skrze působení Ducha svatého propagátorem adventní literatury.

Tentýž týden pracuji s další kolportérkou, Věrkou. Měníme svůj plán. Cítíme, že bychom měli jet do úplně jiné vesnice. „Tam teď působí nový, velice mladý farář," říká Věrka. Jdeme za ním na evangelickou faru. Opravdu vzácný a vzdělaný mladý muž. V jeho rysech, chování a jednání je vidět Kristovu milost. „Máte štěstí, jiný den byste mě těžko zastihli." Opatrně ukazují zdravotní, výchovné a dětské knihy. Zdůrazňuji publikace převzaté od evangelických autorů, abych vybudoval most z toho, co nás pojí. Jsou to však opět knihy série Drama věků, které si mladý farář kupuje. Loučíme se modlitbou a jako dobří přátelé.

Další cesta vede k panu starostovi na obecní úřad. Po počátečním napětí a osvětlení naší činnosti se atmosféra uvolňuje. Knihy se mu líbí. Chci mu ukázat sérii Drama věků, ale všechny už máme prodané. Tak mu o nich aspoň něco povídám. Pan starosta není nějak duchovně zanícený, ale zajímají ho dějiny starověku a Bible. Nevěříme svým uším, když říká: „Běžte za paní knihovnicí a řekněte jí, ať koupí, co chce - má svůj rozpočet. Ale ty velké - Drama věků - ať určitě vezme. A nemáli už peníze, zaplatíme to z obecního fondu."

Ten týden byl jako sen. Během krátké doby jsme prodali šest sérií Drama věků, z toho čtyřem farářům osobně a způsobem vždy tak zvláštním, že bylo zřejmě vidět Boží přiznání. Není farář jako farář. Napadají mě slova z knihy Velké drama věků, kde se hovoří o mnoha kazatelích a vedoucích různých církví, kteří s vděčností přijmou „trojandělské poselství" a připojí se k Božímu lidu posledních dnů. A jsou to často knižní evangelisté, kteří pod vedením Ducha svatého rozsévají seménka přítomné pravdy, aby mohla v pravý čas vzklíčit a dozrát k poslední veliké žni.

To najlepšie nakoniec

18.

(O ďalších skúsenostiach hovoří brat Daniel)

Pracoval som so svojím vlastným bratom Róbertom v obci neďaleko nášho mesta. Celá dedinka mala len dve ulice. Brat pracoval v jednej, ja v druhej. Hneď v prvom domčeku som zistil, že tu bývajú veľmi milí a otvorení ľudia. Boli to oni, ktorí ma upozornili, že úplne vzadu, tam na konci ulice, je ešte posledný domček, v ktorom bývajú dve rodiny. Pekne som sa poďakoval a pokračujúc dom od domu som sa postupne dostal až na koniec ulice. S hrózou som zistil, že poľná cesta je samé bláto, samá kaluž. Podíval som sa na svoje vyleštené topánky a nebolo mi do spevu. Hovořil som si: „V týchto domčekoch, ktoré som prešiel, sa mi dařilo. Prečo by som si mal robiť nepřijemnosti? Tam ďalej určité bývajú nejakí jednoduchší ľudia, ktorí, hádám, veľa ani nečítajú. Prečo by som sa kvôli nim mal zablatiť?“ Rozhodol som sa odísť.

Neprešiel som ani pár krokov a musel som sa zastaviť. Niečo mi hovorilo, že som sa nerozhodol správne. „Čo keď je tam niekto, kto potrebuje tvoju pomoc? Si príliš pohodlný! Vráť sa!“ hovoril mi môj vnútorný hlas. Chvíľu som takto bojoval sám so sebou, ale nakoniec som sa rozhodol, že sa vrátim.

Preskakujúc kaluže som sa pomaly dostal povedľa maličkých políčok až k spomínanému domčeku. Zaklopal som na dvere a vošiel dnu... Nemýlil som sa. Naozaj som sa ocitol medzi jednoduchými ľuďmi, ktorí sedeli okolo stola a hráli karty. Bolo ich asi tak sedem. Jeden z nich, neskôr som sa dozvedel, že domáci pán, ma privítal s posmešnou poznámkou a v mene všetkých vyhlásil, že oni sa o kultúru nezaujímajú, ale že keď som už tu, tak ma zavedie dozadu k ženám. Tie si vraj niečo vyberú. Boli to dve švagríné s deťmi. Knihami, ktoré som im ponúkal, boli na moje prekvapenie nadšené. Najviac ich zaujali zdravotné knihy. Vybrali si všetky, ktoré som mal v kufříku. Vždy jedna jednu, druhá druhú, a že si ich budú požičiavať.

Bol som trochu sklamaný, že o duchovnú oblasť neprejavili záujem. Zatvoril som kufřík a chystal sa odísť. Vtom však niekto klopal na dvere. Jedna zo žien otvorila a do vnútra vstúpil pán v montérkách, celý zablatený, a ospravedlňoval sa: „Prepáčte mi, že som sem tak vtrhol, ale nedalo mi to, musel som. Keď som vás videi, ako preskakujete tie kaluže, uvedomil som si, že v tom kufříku musíte mať niečo veľmi vzácne, keď ste sa rozhodli neobísť ani tento posledný domček. Viete, ja pracujem tu vonku na svojom políčku, nie som odtiaľto, som z mesta. Moja manželka má dnes sviatok a chcel by som jej urobiť radosť. Nemáte tam náhodou knihy? Ona veľmi rada číta.“ Počúval som s otvorenými

ústami, neveriac vlastným ušiam. „A aké knihy vaša manželka najradšej číta?“ spýtal som sa. „No viete,“ hovoril zdráhavo, „ona najradšej číta všelijaké sväté knižky.“ Vytiahol som z kufríku všetky knihy, ktoré si tie dve ženy predtým nezobrali, a položil som ich na stol. „Zoberiem si všetky, spočítajte mi to,“ povedal pán celý natešený. Ako vo sne som vystavil účet. Pán mi ešte nadiktoval svoju adresu a poprosil ma, že keď vyjdú ďalšie knižky, aby som mu ich určité priniesol. Rozlúčili sme sa s domácimi a spolu s nečakaným návštevníkom sme odišli. Nevieť, kto bol šťastnejší. On, alebo ja?

Ešte že som sa vrátil! Od toho dňa som sa rozhodol, že pri svojej práci žiadny dom nevynechám.

Po roku som sa vybral na spomínanú adresu, aby som splnil svoj sľub. Vyšli ďalšie knihy, ktoré som chcel ponúknuť tejto milej rodinke.

Po krátkom hľadaní som bol na mieste. Otvoril mi môj dobrý zákazník a veľmi srdečne ma uvítal. Hneď ma zaviedol k svojej manželke a predstavil nás. „Tak to ste vy, čo ste predali môjmu manželovi tie poklady? Ja som učiteľka, prečítala som už toho veľa, ale knihám **Túžba vekov**, **Skutky apoštolov** a ani tým **Verným priateľom** sa nič nevyrovná. Čítala som ich jedným dychom. Tá spisovateľka je fantastická! A deti? Tie už všetky príbehy z Verných priateľov vedia naspamäť! Knižku Zajtrajšok sa začína už dnes som požičala aj susedkám, nevedia si ju vynachváliť. Máte už aj ďalšie knihy? Všetky ich beriem!“ Pani ma nepustila ani k slovu. Bol som veľmi rád, že som sa stretol s takým výsledkom svojej práce.

Veľmi často spomínam na tento zážitok. Nevieť, čo by sa stalo, keby som sa vtedy k tomu odstrčenému domčeku nevrátil. Ale určité viem, že by som bol chudobnejší o radosť a najmä o úprimných priateľov, ktorých som takto získal.

Koniec dobrý - všetko dobré

19

Bolo to v posledný augustový týždeň. Už od pondelka som myslel na to, že by bolo dobré konečne stretnúť niekoho, kto by ma uistil, že moja práca mu vyslovene pomohla.

Keďže bola neznesiteľná horúčava, rozhodol som sa, že sa utiahnem do panelákov. Pondelok prešiel ako obvykle. Obyčajní ľudia, všedné zážitky, bežná práca. To isté sa zopakovalo v utorok, v stredu, vo štvrtok. Bol piatok a ja som bol presvedčený, že už na takého človeka, akého by som rád stretol, nenatrafim ani dnes. Večer som zastal pred poslednými dverami. Zazvonil som. Nič. Nikto neotváral. Nahlas som si povzdychol a odchádzal som dole schodami preč. Chcel som zabočiť za výťah, keď sa v tom dveře otvorili. Otočil som sa a

uvidel som mladú paniu, ktorá bola očividne vyvedená z miery. Podišiel som k nej a krátko som jej povedal, čo robím a o čo mi ide. Skoro neprítomne mi vraví: „Dobré, zdravie. Ja som zdravotná sestra. A niečo o Bohu a o Kristovi nemáte?“ Bez slova som jej podal knižku **Cesta ku Kristovi**. Ožila, vzala knihu do ruky a pozvala ma ďalej.

Mal som možnosť vypočuť si príbeh sklamanej ženy, ktorá bola rozhodnutá skoncovať so životom. Vo chvíli, keď bola na dne, volala k Bohu, že ak existuje, aby jej poslal niekoho, kto by jej pomohol. A práve vtedy som zazvonil. Nechcela veriť, že niekto zvoní, preto dlho nešla otvoriť. No keď počula na chodbě kroky, otvorila dvere. V tú chvíľu som pochopil, že to, na čo som myslel celý týždeň, sa práve teraz stalo skutočnosťou. Mal som možnosť povedať jej, čo pre mňa znamená Ježiš Kristus. Táto smádná duša už dlho hľadala zmysel života vo východných smeroch, no čím ďalej tým viac cítila, že je vo vnútri prázdna. Keď sa potom spojila s istou vešticou, začalo sa v jej živote skutočné peklo. Cítila, že to nie je správne, no nemohla sa z toho vymaniť. Zlí duchovia ju úplne ovládli. Mala zo všetkého chaos, ale niečo veľmi silné jej hovořilo, že práve knižka, ktorú som jej ukázal vo dverách, hovoří o Tom, ktorý jej môže skutočne pomôcť.

Mal som možnosť tejto mladej panej pomôcť nadviazať kontakt s kazateľom. Dnes je šťastná a teší sa, že v Ježišovi Kristovi našla dokonalé riešenie svojich problémov. Áno, odovzdala mu svoj život a je slobodná v Kristovi.

A to všetko vďaka poslednej návšteve, v posledný pracovný deň posledného augustového týždňa.

20.

V istej dedinke, keď som pracoval so svojím kolegom v stredoslovenskom kraji, nás domáca pani poslala za svojím manželom, ktorý pásol krávy na druhom konci obce a to niekde úplne v lese. S kolegom sme sa rozhodli, že sa za ním vydáme.

Museli sme prejsť po úzkej lavičke cez potôčik. Dotyčný pán - keď videl, ako tie prekážky prekonávame - nám prišiel naproti. Bol veľmi milý. Zistili sme, že je sčítaný. Ale mal problém - nemal pri sebe peniaze. Veľmi ho zaujímala zvlášť jedna kniha. Keď sme už chceli odísť s tým, že mu ju inokedy kolega donesie, prišla jeho manželka s večerou. Pýtala sa, či si niečo vybral. Sama mu podala peniaze a on radostné zovrel v rukách knihu **Túžba vekov**.

Na tomto vzdialenom mieste, pri poslednej návšteve sme sa s kolegom presvedčili, aké dôležité je byť v práci dôsledný.

Na východnom Slovensku sme sa s kolegyňou v poslednom dome pri poslednej návšteve stretli s rodinou, kde sa nám zatajil dych. Nedávno im zomrela 13-ročná dcérka. Ich syn ležal na posteli úplne skrútený a zdeformovaný neznámou chorobou. Mal 30 rokov a takto trpel už od štvrtého roku svojho života. Matka usedavo plakala. On však na naše prekvapenie veľmi čisto a jasne hovoril, ako nejaký pastor alebo farár. My sme si mysleli, že je aj duševne zaostalý, no on bol psychicky úplne v poriadku. Sám sa naučil čítať a napriek svojmu otrasnému telesnému zjavu mal nádherného ducha - bol krásny vnútorne. Dokonca ešte povzbudil on nás.

Vybral si pre seba Túžbu vekov. Odchádzali sme s kolegyňou týmto človekom tak trochu zahanbení. Ako často sa my, ktorí máme zdravé údy a voľnosť pohybu, sťažujeme a nariekame, že je život k nám taký nespravodlivý. No od tohto človeka, ktorý mal na to plné právo, sme počuli iba vďačnosť voči Bohu.

21.

Veľakrát sa mi stalo, že takmer celý deň sa mi nedařilo. Ľudia neboli doma, a keď boli, tak ich nič nezaujímalo.

Alebo: všade boli, všetko vedia a nič nepotrebujú. Stáva sa mi to najčastešie v mestách.

Moje skúsenosti sú však jednoznačné: oplatí sa vydržať až do konca. Zažil som to nie raz, že posledne návštevy toho dňa mi vynahradili celodennú námahu.

22.

V jednom západoslovenskom mestečku som s kolegom od rána do pol šiestej večer predal len jedinú knihu. Hrôza! Ja som ho mal učiť, ako pracovať, a taký nezdar! No nevzdali sme sa. Posledných šesť návštev nám vynahradilo celodenný neúspech. O pol siedmej sme mali kufrík takmer prázdny. Kolega mi potom ďakoval, že sa od mňa naučil trpezlivosti a vytrvalosti.

Viete, prečo mám túto prácu tak rád? Lebo je to vlastne jedno veľké dobrodružstvo s Pánom Bohom. A ja mám dobrodružstvá rád! Nikdy by som túto prácu nevymenil za nič na celom svete. Som v nej šťastný a spokojný. Celá moja rodina to prežíva spolu so mnou. Je to niečo, čo nás naplňa. Vďaka Bohu za to!

23.

V ten deň bolo vonku veľmi nepríjemne, rozpráva Emília. Mrzlo, ale my sme chceli ukončiť rozpracovanú dedinu. Navýše začal fukať silný vietor, a tak sme váhali, či nemáme odísť

pracovať radšej do činžiakov. Aj ľudia sa čudovali, čo to robíme v takom nečase. Manžel sa však vzdať nechcel, lebo sa mu darilo: čo dom, to úspech. Ale ja pravý opak. Za celý deň som predala dve, podľa mňa najosožnejšie knihy: Cesta ku Kristovi a Miniencyklopédia prírodnej liečby. V závere pracovnej doby som šla zaniest sľúbený katalog. Hneď v predizbe mi babička hovorí, že prečítala už veľa knih, ale takú peknú, ako je **Cesta ku Kristovi**, ešte nemala. Totiž deň predtým si ju kúpila a polovicu už prečítala. Pýtala sa, prečo tam nie je imprimatur. Ale jej zať číta vraj všetko bez rozdielu. Nahliadol aj do **Drámy vekov**. Pre seba si kúpil celú sériu a pre syna Nový zákon. Medzitým ku nim prišli susedia - staršia pani a mladý pán - niečo si pracovne vybaviť. Pani domu im hneď vybrala knihy, ktoré by sa hodili pre ich rodiny, a ja som nestačila vypisovať bločky.

Vydržať do konca sa preto vždy vyplatí. Modlím sa za túto rodinu, aby tak oduševnene mohli raz aj oni ponúkať iným čistú Božiu pravdu.

24.

Viktoria vybavovala objednávku v jednej detskej poliklinike. Sestrička si zobrala **Vítazstvo lásky** a vianočné pohľadnice a šla sa spýtať lekárky, či nechce niečo aj ona. O chvíľu sa vrátila s tým, že lekárka jej dala číslo, aby niekam zavolala. Vytočila a hovoří: „Hanka, mám tu paniu, čo predáva tie knihy. Za 15 minút je u teba.“ Dala mi adresu, a ja som šla. Pani, ktorá mi otvorila, práve telefonovala s dcérou, či má vziať všetky štyri knihy **Drámy vekov**. A ja jej do toho volám: „Už je päť dielov.“ Pekne sme sa spolu porozprávali. Ona tie knihy videla u jednej lekárky na nočnej službe, požičala si ich a dala ich „preveriť“ pánovi farárovi. Jemu sa páčili, a preto si pre seba zobrala **Skutky apoštolov**, Recepty, Buď pokojná, mama, Hydroterapiu a pre pána farára všetkých päť dielov **Drámy vekov** s tým, že neskôr si aj ona dokúpi ďalšie diely.

Aké zvláštně sú Božie cesty. Ako svoj nástroj použije často aj iných, ktorí nám pomáhajú predávať jeho knihy.

Nie je farár ako farár

25.

Ten deň som začínal netradične, hovorí Oliver. Napadlo ma totiž navštíviť katolícky aj evanjelický farský úrad. Privítal ma príjemný 70-ročný pán, katolícky kňaz. Asi po hodinovom dialogu a nákupe iba zdravotnej literatúry (keďže duchovného podľa neho má dosť) sa s ním lúčim a on mi odporúča, aby som určité navštívil vedľajší dom, t.j. evanjelickú faru.

Zisťujem, že svojím príchodom nechtiac prerušujem pracovné zasadanie. Srdečne ma prijímajú, literatúra ich zaujíma, takže si musím ísť doplniť sortiment do auta. Tam sa zase stretávam s už spomínaným katolíckym kňazom, ktorý ma prosí, či by som mu nepomohol otvoriť uzáver palivovej nádrže na aute. Ochotné sa snažím mu pomôcť, ale zisťujem, že to nie je v ľudských silách, teda lepšie povedané v mojich. Uzáver drží ako privarený.

Po chvíli beznádejných pokusov a spoločnej bezmocnosti navrhujem riešenie - modlitbu. Modlíme sa spoločne Otčenáš. Uzáver ako zázrakom povoľuje hneď pri prvom pokuse jednou rukou. Ďakujeme spoločne Bohu a lúčime sa znovu podáním rúk. Vraciam sa na evanjelickú faru. Hostia po nákupe literatúry odchádzajú. Ostávam s miestnym farárom, ktorý volá svoju manželku a spoločne sa tešia z pekných kníh.

Pri pokuse ponúknuť duchovnu literatúru zažívam nie príliš príjemný pocit. Literatúru už poznajú. Knihy putujú potichu späť do kufra. Pána farára pred týždňom navštívil „horlivý knižný evanjelista“ s knihou v ruke a hodinovým monológom na dvore i s patričným výkladom o sobote a vegetariánstve (možno aj o iných „dôležitých“ veciach), a to hneď pri prvom stretnutí. Na chvíľu ma oblieva raz studený, raz horúci pot. Krátky vzdych v duchu k Pánovi - a vystriedal ho Boží pokoj. Som pokojný a vyrovnaný. Boh dáva rozumné východisko. Rozhovor pokračuje na rôzne témy, ale zvlášť o duchovných veciach. Je nám spolu dobré. Cítim k týmto ľuďom akúsi priateľskú náklonnosť, rozumieme si. O tri hodiny si s Martinom a Valikou tykáme a pred odchodom sa modlíme jeden za druhého.

Od tých čias uplynuli skoro štyri mesiace a my sa stretávame každý týždeň. Je to Boh, ktorý v nich vzbudil túžbu navštíviť naše zhromaždenie, a tak sme už spolu strávili aj sobotu. Po krátkom čase začíname spolu študovať Božie slovo. Raz u nich na fare a raz u nás doma v rodine. Z mnohých vecí sú veľmi prekvapení. Chápem ich, prežívam to s nimi, a nielen ja, ale aj moja manželka.

Martin, teda pán farár, navrhuje spoločnú evanjelizačnú akciu - premietanie Daniela 2. kapitoly na viacerých evanjelických fíliách. Za krátky čas, pod vplyvom literatúry, robia prvé zmeny v životnom štýle - upravujú si stravu. **Séria Dráma vekov**, s ktorou som prvýkrát neuspel, na ich žiadosť putuje z môjho skladu nielen do ich knižnice, ale aj do ich rúk a srdc. Čítajú. Okrem toho 40 Biblií pre farníkov a mnoho inej literatúry.

Dnes je Valika našou sestrou a Martin naším bratom. Obaja pracujú ako knižní evanjelisti. Oslavujem všemohúceho Boha za to, že mi dal prežiť toto krásné dobrodružstvo.

Pred sviatkami sme spolu s manželkou navštívili iného evanjelického pána farára. Hned' vo dverách nás prekvapil jeho úsměv a priateľ'ské pozvanie.

Po predstavení knih *Dráma vekov* sme pochopili, že tento mladý, sympatický farár tieto knihy už raz videi, no ešte mu nepatřili.

Stretol sa už dávnejšie s adventistami pri štúdiu na evanjelickej bohosloveckej fakulte - vtedy ešte so študentom a neskôr naším kazateľ'om Stanom Kapustom, ktorý teraz už nie je medzi nami, ale očakáva na splnenie blahoslavenej nádeje - příchod Pána Ježiša.

Brat Kapusta bol jeho dobrým priateľ'om a my sme ho teraz po rokoch navštívili. Po dvoch stretnutiach sme sa spriatelili. Kúpil si celú sériu *Drámy vekov* a mal túžbu v stětávaní pokračovat' a zaoberat' sa hlbšie štúdiom prorociev Písma svätého.

Bol smutný z toho, že cirkev evanjelická zostala akoby stáť a nepokračovala v reformácii, ktorú začal Martin Luther.

Kiež by to semienko, ktoré zasial pred rokmi náš študent, mohlo dnes v klíčení a raste pokračovat'.

Pred odchodom jeho matka, ktorá bola přítomná pri našich rozhovoroch, preja- vila radost' a povedala: „No vidíš, Stáno, konečne máš priateFa.“

Boli sme povzbudení týmto výrokom, pretože aj my sme tužili po priateľ'stve s rodinkou mladého duchovného. Našou túžbou je, aby Pán požehnal naše ďalšie stretnutia pri poznávaní a hlbšom štúdiu Písma svätého. (Manželia Andrej a Eliška pracujú na východnom Slovensku.)

Pani Alena je nadmieru přepracovaná žena. Až napotretie sa Monike podařilo vstúpiť do jej bytu. Je krajčírka - čo je i moje bývalé zamestnanie, rozpráva Monika. Ona však podniká. Táto práca nás teda spojila. Každá návštěva sa pretiahla až do polnoci. Pomohla som jej s prácou a přítom sme hovořili aj o Božích veciach. Vel'mi ju to napíňalo a zároveň bola mnohými pravdami „šokovaná“. Samo- zrejme, o svojich nových poznatkoch referovala aj svojim zákazník'kam.

„A čo sobota?“ Pýtala sa na ňu sama. Jej pracovný režim bol sedem dní v týždni. Nešlo to inak. Žije sama s dvomi dospievajúcimi dcérami. Tejto témy sme sa dotkli pri každej návštěvě. Musela sa však dostat' až do nemocnice. Přepracovanost', nepravidelná strava a stres vykonali svoje. Ťakovala sice Bohu, že ju nechal pri živote, ale pokračovala s tým istým nasadením. Po troch mesiacoch sa zrútila znovu. V tom čase som jej priniesla Vel'tcý spor vekov. Našla som ju doma takmer neschopnu života. Knihu si vzala a spolu sme sa i

pomodlili. Po týchto trpkých skúsenostiach, ktoré prežila, si uviedomila, že Boh má v rukách i jej prácu. A tým, že mu odovzdá celý deň, ktorý si On vyhradil pre seba, vlastne získá.

26.

V nasledujúcom príbehu, ktorý prežila Melánia, je vidieť typická práca Ducha Svätého, ktorý pomáha prekonať nedôveru a strach úprimnej ženy.

V jeseni som kolportérovala najednej dedinke. Jedna pani na bicykli ma neúnavne sledovala celou ulicou. Zastavila som sa pri nej a v rozhovore s ňou som zistila, že je veľmi skromná. V jej očiach som videla veľa otáznikov, ale stále mi nedôverovala. Mala strach, či nie som „niekto“, s kým by nerada mala čo do činenia. Hneď na prvýkrát si odo mňa ešte na chodníku kúpila Bibliu a všetky duchovné a zdravotne knihy, ktoré som mala pri sebe. Navštevovala som ju doma a ona ma vždy vypravádzala so slovami: „Už dávno som mala chodiť medzi vás. Ja cítim, že k vám patrím.“

Pani navštevuje spoločné zhromaždenie a modlitebnú skupinu vždy v stredu. Som vďačná nášmu Bohu za túto ženu, ktorá získala pokoj vo svojom srdci. Je svetlom pre rodinu i okolie.

27.

„Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou.“ ^{ž 46,2} Nasledujúcu skúsenosť prežil Robert počas svojho úrazu. Rozpráva:

Bol som už dlhšie práceneschopný, mal som zlomené rebro. A to viete, ani nadýchnuť, ani zakašťať, a už úplné najhoršie je to pri kýchaní. (Buďte radi, že neviete, čo je to mať zlomené rebro!)

Okrem toho, keď je kolportér dlhšie chorý, visia faktúry a popri bežných výdavkoch v rodine treba platiť aj ostatnú réžiu: nájomné, poistné, inkaso a pod. Jedným slovom, príjem žiadny a výdavky sa hromadia. Postupne sa už minuli všetky zásoby, takže sme naliehavo potrebovali - skrátka a dobré - groše.

Lenže, ako som sa už zmienil, pri mojom zdravotnom stave bolo čírym nezmyslom ísť kolportovať. Ale nič sa nedalo robiť, bolo treba niečo vymyslieť. Čím dlhšie som nad tým uvažoval, tým nemožnejším sa mi zdalo ísť pracovať. Ved' ako ponesiem kufrík, ako budem šoférovať, kam pôjdem? Čo keď príde kontrola... a iné myšlienky mi chodili po rozume. Čas pomaly plynul a ja som bol stále doma. Bolo 8 hodín, 9 hodín, 10 hodín. Pomaly som začal nosiť knihy do auta. Postupne som poodnášal všetky, ktoré som mal doma v zásobe. Nebolo ich veľa, nakoľko som bol už dlhšie chorý a nové dlhy som robiť

nechcel. Kým som sa z domu vymotal, bolo pol jedenástej. Hrudník som si stiahol flanelovým uterákom a vybral som sa akože pracovať. Celú cestu mi v duchu jeden hlas hovoril: „Ty si sa celkom dozaista pomiatol...“ a druhý hlas: „Neboj sa, len choď ďalej!“

Tak som prišiel do nasledujúcej dediny a ako obyčajne som zastal pri obecnom úrade. Kým som sa vyterigal aj s kufríkom po schodoch ku dverám starostu, tiež ubehol poriadny kus času... Keby ma tak niekto pozoroval... Musel som vyzeráť prinajlepšom „komicky“.

Zaklopal som. Pozvali ma ďalej a ja som spustil obvyklú reč. Predstavil som postupné všetky knihy, vytiahol bločky a čakal. Starosta prejavil záujem a zavolať aj kolegu. V duchu si hovorím: „Zas to bude na faktúru a ja by som potreboval v hotovosti. Keby si tak zobral menej knih, možno, že by zaplatil aj v hotovosti,“ mudrujem v duchu.

Na môj veľký úžas začal uvádzať tituly knih: „Z tohto po 5 kusov, z toho 3 kusy, z toho 4 kusy a pod. Až mi to dočista vyrazilo dych, keď som si uvedomil, že uviedol vždy presný počet knih, koľko som ich mal z daného titulu v aute. Ako keby bol jasnovidec. Z ničoho nechcel viac ani menej. Vrcholom všetkého bolo, keď som po chvíli sumu, čo stáli tie knihy, držal v hotovosti v ruchách. Bolo to v hodnote mesačného platu. Nikdy predtým, ani potom sa mi nestalo, že by niekto v hotovosti zaplatil takú sumu.

Natešený som prišiel domov a manželke odovzdal peniaze do rúk. Nebol som z domu preč dlhšie ako dobré dve hodiny a zarobil som toľko, že sme mohli pokryť všetky výdavky.

Som Pánovi vďačný za túto „lekcii“, pri ktorej ma chcel naučiť viacej mu dôverovať. Tam, kde my nevidíme žiadne riešenie, On má hneď niekoľko takých, ktoré sú niekedy v naprostom protiklade voči zákonom ľudskej logiky!

3. KAPITOLA

Plakať, alebo sa smiať?

28. Keď som v jednej východoslovenskej dedine prechádzal ulicou, spomína Janko, pristavili sa pri mne dvaja dedinčania. „Hej, vy s tým kufrom, čo spisujete, plyn?“ - „Nie,“ odpovedám a vysvetľujem im, čo robím. No iba slová im nestačili. Chceli aj vidieť, čo mám v tom kufri. Ukázal som im teda uprostred dediny niektoré knihy. „Vy ste salviš!“ (svedok) „Nie som,“ povedal som po pravde. Jeden z nich ma pozval: „Podťe sa trocha zohriať, bývam hen na druhej strane.“ Šiel som.

Páčili sa mu knihy Túžba vekov a Skutky apoštolov. Chvilíu sme sa rozprávali a on zrazu hovorí: „Viete, mne sa veľmi páči ten váš kufor. Ja som sa naň ulakomil. Mám návrh: vymeňte mi ten váš veľký aj s tými dvomi knihami za môj malý a ešte vám aj doplatím." Snažil som sa mu vysvetliť, že môj kufor je už opotrebovaný, že keď zájde do mesta, môže si kúpiť celkom nový, kvalitnejší a bude mať poriadny kufor. Ale on nechcel. Stále mi opakoval to isté: „Viete, ale ja som sa ulakomil na ten váš kufor. Načo je mi nový, keď sa mi páči ten váš." Keďže som nemal v pláne predávať niekomu svoj pracovný kufor, snažil som sa ho odbyť inak: „Ale ako budem ďalej pracovať, keď vám tu nechám svoj kufor? Kde dám všetky tieto knihy?" „To nieje problém," mal hneď riešenie. „Tie dve duchovné knihy od vás kúpim, ale len spolu s kufrom, a ostatné si dáte do tohto môjho starého malého kufríka." A už mi aj podával svoj kufrík, akoby sme sa boli práve dohodli. Čo robiť? Nepustí ma preč, kým nepristanem na jeho ponuku. Motivoval ma napokon jeho záujem o knihy. Pristal som. Odchádzal som s jedným malým kufríkom, doplatkom a kopou kníh pod pazuchou.

Keď som vyšiel z domu na dvor, všimol som si, že tam má traktor. Hneď ma napadlo - rýchlo preč! Ešte si všimne, že som tu na škodovke a nepustí ma, kým ju nevymením.

S jeho kufríkom dnes chodím na menšie objednávky a som rád, že nemusím ťahať veľký kufor. A navyše si vždy spomeniem a pobavím sa na tom, ako sa „ulakomil" môj zákazník.

Hrča sem, hrča tam

29

(Svoj humorný prežitok rozpráva s úsmevom Víťa)

Na spoločnej kolportáži, po rozdelení rajónov, som dostal ulicu, ktorá sa volala Berlínska. Skôr mi však pripomínala berlínsky múr. Bol to pochmúrny činžiak. Výťahom som sa vyviezol na jedenáste poschodie a zvoním u prvých dverí. Nik nie je doma, a tak zamyslený odchádzam o poschodie nižšie. Čosi si zapisujem a nevenujem pozornosť, že odkiaľsi vybehuje pes. Ešte dva kroky a som na druhom poschodí... a vtom sa to stalo. Žena vybehla za psom z predizby na chodbu a ja, nevšímavý k okoliu a zadumaný do seba, som jej vošiel „do dráhy". Bola to celkom slušná „zrážka dvoch pozemských telies". Ako tak ležíme v nezvyklom rozpoložení spolu na zemi, rozsvietilo sa mi v hlave a vravím: „To sa mi ešte nestalo, aby ma žena prepadla." Vstávame a ja mám na hlave veľkú hrču. Pani ma pozýva ďalej,

ospravedlňuje sa, odchádza pre psa, ale o chvíľu sa vracia a kupuje odo mňa peknú kôpku kníh. Ani hrča na hlave nie je prekážkou k predaju!

Bola to nevšedná situácia, hovorí Peter. Na základe telefonickej objednávky som sa vybral k zákazníčke, s ktorou som sa dohodol, že prídem do určitej hodiny. Po krátkej snahe neuviaznuť v bratislavskej dopravnej špičke, som musel uznať, že v dohodnutý čas sa k zákazníčke nedostanem. S asi desaťminútovom meškaním som prišiel na jej adresu. Po zaklopaní, predstavení a krátkom rozhovore som zistil, že doma je iba manžel, ktorý bol už informovaný o tom, kto príde a čo prinesie. „To má byť darček na Vianoce,“ hovorí pán domáci. „Ako to vyriešime? Nesmiem to vidieť. Viete čo? Ja odídem von a vy to môžete dať sem do skrine, do tejto voľnej police.“ Po takejto gentlemanskej dohode som ostal v izbe chvíľu sám. Rýchlo som vytiahol celý zväzok Drámy vekov a pekne ich vložil do prázdnej police v skrini. Domáci pán sa vrátil aj s peňaženkou a bez toho, že by knihy vôbec videl, zaplatil, poďakoval sa a milo sme sa rozlúčili.

Ďakujem Pánu Bohu aj za takýto spôsob predaja!

„Milý Bože, veď ma k ľuďom, ktorých chceš, aby som stretol. Nie vždy robím to, čo si praješ, Bože, ale prosím ťa, neprestávaj mi ukazovať, ako ťa mám nasledovať.“ Takto sa modlil jedného rána Andrej, ktorý sa nám zveruje s týmto príbehom:

Začal by som tou prosbou k Pánu Bohu, pretože to, čo sa mi stalo pri kolportáži v Nitre v 12-poschodovom činžiaku, sa nestáva tak často. Začal som s návštevami bytov doobeda okolo jedenástej v tmavej chodbe, kde bolo päť bytov na každom podlaží. Problém bol v tom, že zvončeky boli pohromade na stene výťahovej šachty, a to viac-menej bez menovky. Zazvonil som a čakal, ktoré dvere sa otvoria. Prvá návšteva prebehla dobre a tak isto aj ďalšie štyri. Po prvej návšteve na ďalšom podlaží som sa vrátil k zvončekom. Po dlhšom zvonení sa rozleteli dvere a objavil sa v nich mohutný muž v pyžame s nie veľmi prívetivým výrazom v tvári. Nedôverčivo sa na mňa pozerá a pri predstavovaní mi skočí do reči a nahnevane hovorí: „Viete čo, ja som po nočnej zmene a vy ste ma kvôli takým hlúpostiam zobudili. Vypadnite odtiaľto, kým nebude neskoro!“ Pribuchol prudko dvere, ktoré skoro vyleteli z pántov. Pokračoval som v práci ďalej. Na nešťastie tak asi po hodine a pol zostával posledný byt na tom poschodí a ja som nevedel, ktorý zvonček k tomu bytu patrí. Po chvíľkovom zaváhaní som stlačil gombík. Ubehlo len niekoľko sekúnd, dvere sa otvorili a ja som od hrôzy zmeravel. Vo dverách stál pán v pyžame a so zúrivým pohľadom si ma premeriaval. Rýchlo som sa začal ospravedlňovať. Dotyčný

ma počastoval nevyberavými slovami. Poslal ma k všetkým čertom a pribuchol dvere. Pracoval som až do večera. Jednotlivé podlažia som si značil a hlavne tie, kde neboli majitelia doma.

Na jednom podlaží som si kvôli tomu zážitku s pánom v pyžame v roztržitosti jeden z takých bytov presne nepoznačil. A tak keď som sa vracal späť a pokúšal sa tých ľudí znova navštíviť, pri tej najlepšej snahe som zazvonil do bytu, kde som predpokladal, že teraz už budú doma. A predstavte si tú hrôzu, keď sa dvere bytu rozleteli a objavil sa v nich mne už dobre známy pán, ale tentoraz v obleku. Keď ma zbadal, otvoril dvere dokorán, otočil sa smerom do bytu a vrazil: „Prosím ťa, pod' von, lebo mňa už šľak trafí z tohto človeka." Vyšla milá pani, ktorá sa hneď so záujmom pýtala, o čo ide. Keď som sa jej predstavil a vysvetlil, čo sa stalo, s chuťou sa zasmiala, pozvala ma ďalej a kúpila si odo mňa štyri knihy. Domov som sa vracal s vedomím, že aj toto bol jeden z dní, na ktorý nikdy nezabudnem, pretože Pán aj tentoraz moju prosbu vypočul.

30.

Nasledujúcu skúsenosť prežil brat Pavol, ktorý pracuje na východnom Slovensku.

Navštívil som rodinný radový domček. Po zazvonení mi prišla otvoriť asi 40-ročná pani s veľkými modrými očami, vysoká len asi necelého poldruha metra. Postavila sa medzi dvere a keď som sa jej predstavil a opýtal sa, či môžem ísť ďalej, povedala: „Áno," no ani sa nepohla. Pýtal som sa, či má niekoho doma a znovu som počul odpoveď: „Áno." Položil som ďalšiu otázku: „Koho máte doma?" Odpoveď: „Áno." Takto sa to opakovalo asi päťkrát. Dopátral som sa, že má brata. Spýtal som sa: „Zavoláte ho?" Odpoveď: „Áno." No žiadny pohyb. Pochopil som, že pani s veľkými modrými očami má asi špecifické osobné problémy. Kladiem ďalšiu otázku: „Kedy bude niekto doma?" Odpoveď: „Áno." Bolo asi 14 hodín a ja sa pýtam: „Bude niekto doma o pol štvrtej?" „Áno."

Prichádzam o pol štvrtej a s čudnými pocitmi zvoním. Znovu otvára tá istá pani a ja už premýšľam, akú taktiku na ňu zvoliť, aby sa pohla odo dvier, medzi ktoré sa znovu postavila. V duchu sa modlím o Božie vedenie a múdrosť, ale rozhovor sa opakuje a odvíja ako nahrávka z magnetofónu. Bol som rozhodnutý odísť. Obraciam sa k odchodu, ale Pán mi v duchu hovorí: skús to ešte raz. Spravím obrat a hovorím: „Pani, choďte zavolať svojho brata." Keď sa nič nedeje, chytím pani za rameno, pomaly ju otočím smerom do bytu a dôrazne hovorím: „Prosím vás, choďte po brata." Dotyčná asi pochopila, že nemá inú možnosť, ako aj na toto moje ručné nasmerovanie zareagovať zasa kladne a odcupitala do útrob bytu. Znovu sa v duchu modlím, uvažujem, čo je

to asi za rodina a kto príde k dverám. Po chvíľke ticha sa malá panička vracia so slovami: „Môj brat leží.“ Ešte raz ju otáčam s prosbou, aby mu povedala, že sa s ním potrebujem súrne porozprávať. Opäť po chvíľke ticha a modlitbe sa zrazu veľmi prudko otvoria dvere vedúce do obývačky a muž v trenírkach, vysoký skoro dva metre a vážiaci okolo 120 kg, sa na mňa rúti s vystretými rukami a so slovami: „Vy ste ten psychotroník... ja vám dám psychotronika!“ Hneď som pochopil, že to so mnou nedopadne dobre. Reflexívne vystieram ruky pred seba. V jednej držím preukaz, v druhej štatistiku a hlasité hovorím: „Prosím vás, ja s psychotrikom nechcem mať nič spoločné!“ Keď jeho vystreté ruky dorazia až ku mne, držia na moje prekvapenie nie mňa, ale v jednej je štatistika a v druhej môj preukaz. Po dôkladnej prehliadke mi dáva otázku: „Vy nie ste psychotroník?“ Konečne môžem dotyčnému mužovi s tvárou červenou od rozčúlenia vysvetliť, kto som a čo robím. Po vzájomnej komunikácii sa na moje veľké prekvapenie dozvedám, že je primátorom mesta.

Som rád, že som sa nenechal odradiť, keď ma tá pani predstavila ako psychotronika a verím, že Túžba vekov, ktorá v tejto rodine ostala, môže byť dôvodom našich ďalších stretnutí.

4. KAPITOLA

Duch Boží prekonáva predsudky

31.

Navštívil som jednu temperamentnú paniu - hovorí Janko. O zdravotné knihy nemala záujem. Všimol som si, že v knižnici má aj duchovnú literatúru. Vzápätí sa ma opýtala: „Dúfam, že nie ste jehovista alebo sobotár!“ Odpovedám: „Nie pani, som z občianskeho združenia Život a zdravie.“ V tichosti sa modlím: „Pane, mám silné nutkanie vytiahnuť Túžbu vekov, ale táto žena ma zaskočila svojimi otázkami. Prosím ťa, veď ma pri tejto návšteve. Ďakujem.“ Vybral som z kufríka Túžbu vekov a podal jej ju do rúk so slovami o našom pohľade na človeka a jeho potreby...

Pani si berie Túžbu vekov a otvárajú presne v kapitole Sobota. Zostal som ako zarezaný. Vyletím von z tohto bytu? Nič také sa nedeje. Dotyčná si listuje v knihe letmo ďalej, občas čosi prečíta a napokon hovorí: „Beriem.“ Dnes už má táto pani takmer celú sériu kníh **Dráma vekov**.

Ďakujem Pánovi, že pôsobí na ľudí svojím Svätým Duchom.

(Janko hovorí pravdu. Nie sme sobotári, ale adventisti a k ľuďom prichádzame ako zástupcovia občianskeho združenia Život a zdravie.)

Jednoho dne jsem se vypravil do nedaleké vesnice, vzpomíná bratr Jiří. (Bratr je Čech a pracuje na Slovensku.) Rozhodl jsem se, že nejdřív navštívím Obecní úřad. V kanceláři seděly dvě ženy, které nebyly mojí návštěvou moc nadšeny. Když jsem jim naznačil, že knihy, které nabízím, jsou klenotem každé knihovny, odbyly mě tím, že v obci žádnou knihovnu nemají. Prosil jsem je, aby mě odvedli k panu starostovi. Ale odvětily, že tam má návštěvu.

Byl jsem mírně znechucen, ale natolik jsem se ovládl, že jsem čekal, až pan starosta bude volný. Na rozdíl od těchto pracovníků byl velmi vstřícný a pozorný na každé slovo, které jsem řekl. Bystře rozpoznal, že knihy, které prezentuji, mají velkou hodnotu. Obzvláště zdravotní literaturu důkladně zkoumal a vyslovoval se o každé knize s nadšením.

32.

Po delší odmlce, ve které asi rozmýšlel, které knihy koupí, prohlásil: „Víte, my jsme malá obec a je zde pramalý zájem o knihy. A ten, kdo má zájem, zajde si do knihovny v Seredi. Ale já jsem se nyní rozhodl, že v naší obci knihovnu založím. První exempláře budou: New Start, Hydroterapia, Minútky bez masa.“ Jak řekl, tak se i stalo. S nikým se neradil, sáhl do náprsní kapsy, vyndal peněženku a hotově zaplatil.

Nasledující dva příběhy, ktoré přežil brat Jožko, najlepšie hovoria o zmysle knižnej evanjelizácie.

Keď sa otvorili dvere, stála tam mladá žena. Spoznal som v nej kamarátku z detstva. To mi pomohlo, aby som sa dostal dnu. Sama mi neskôr povedala, že keby som to nebol ja... Je nedóverčivá, a „takých“ ako ja dnu nevpúšťa. A okrem toho bola ateistka. Dva múry predsudkov.

Sedím. Pôvodných slubených päť minút vo dverách je dávno preč. A téma už dávno nie je zdravotná. Vzduch je nasiaknutý príbehom o Niekom, kto sa z lásky k človeku stal človekom a zomrel za neho, aby ho zachránil.

Moja dávna kamarátka uvažuje a ja sa modlím. Skúšam otázku: „Môžem prísť zas?“ „Ano.“ To slovíčko mi rozozvučalo struny vďačnosti v srdci.

Dnes je našou sestrou. Vďaka Ti, Bože.

Po zaklopaní mi otvára staršia pani. Preukazujem sa dokladom a snažím sa povedať, o čo ide.

Strohý tón v reči mi napovedá, že šanca je silné nulová. Horúčkovo uvažujem, lebo dvere sa začínajú pomaly zatvárať. Skúšam to ešte raz - naposledy: „Niečo som vám ešte neukázal.“ Z tašky vyťahujem prvé dva diely Drámy vekov. Viac sme vtedy ešte nemali. Pani berie knihy do rúk a s

nadšením si ich prezerá. V duchu sa modlím a snažím sa niečo povedať. Pani hovorí: „Tak toto si zoberiem.“

Asi o rok a pol sa znovu stretávame. V očiach kedysi chladnej panej je vidieť veľú radosť. Hovorí mi, že tie knihy sú úžasné. Úplné zmenili jej život. Pomohli aj jej synovi, ktorého v noci navštevoval satan. Dokonca ich čítala aj jej dcéra a zať, ktorý mal problémy s alkoholom a prestal piť. Pokračuje: „Som taká šťastná. Nemôžem zabudnúť na ten deň, keď ste stáli s tým preukazom v dlani a ja, ja som vás skoro poslala preč. Vďaka Bohu, že sa tak nestalo.“

Plní dojatia sa rozprávame ešte hodnú chvíľu. Ponúkam jej biblické kurzy. S nadšením prijíma. Od seba nás však delí veľká vzdialenosť. Blízko nej býva iný kolportér, ktorého jej odporučím. Pani súhlasí.

Dries, nájdená jedným a vyučená druhým kolportérom, je našou sestrou. „Ja som zasadil, Apollo polial, ale Boh dal vzrast.“

5. KAPITOLA

Zázraky Boží milosti na Balkáně

33. Sesazením Ceaucesca v Rumunsku zdaleka neskončily problémy této země. V roce 1993 se roční inflace blížila čtyřemstům procentům. A právě v tomto roce se adventní církve rozhodla obnovit knižní evangelizaci. Lidé byli ochotni pracovat, ale málokdo věřil, že v tak obtížných podmínkách bude možné tuto práci vykonávat úspěšně, nebo z ní dokonce vyžít. Bůh však použil nejméně nadějně kandidáty, aby ukázal svoji moc navzdory tak svízelným okolnostem.

34. Bratr L. uvěřil jako armádní důstojník. Hodně se zadlužil a domníval se, že se svých dluhů už nikdy nezbaví. Jednoho dne pocítil Boží oslovení stát se knižním evangelistou. Zvyklý poslouchat rozkazy, začal pilně pracovat. Na cestě do města zastavil pěkně oblečené stopaře - paní, které ujel autobus. Byla to vedoucí manažerka velké textilní továrny. Slovo dalo slovo a paní ho pozvala, aby své knihy představil „děvčatům, která to bude určitě zajímat“. Několik měsíců, vždy po domluvě s paní vedoucí, chodil pak se svými knihami do různých provozoven závodu. Splatil všechny dluhy, a dokonce začal finančně pomáhat ostatním.

Nebráňte dětem

35.

Bogdan neměl lehké dětství. Otec alkoholik, matka nezaměstnaná. Až jednou, to byl Bogdan ještě malý, uslyšeli poselství evangelia. A když mu bylo třináct let, byl pokřtěn společně se svou maminkou.

Ještě před křtem, ve svých dvanácti letech, si vždy malý Bogdan naložil knihy do batůžku a po vyučování chodil prodávat. Nikdy nezapomenu na ten upřímný pohled a nevinný úsměv nejmladšího knižního evangelisty, kterého jsem kdy potkal. Dnes je mu šestnáct let a nadále pracuje v knižní službě. Tím zároveň pomáhá zajistit živobytí pro sebe a svou matku.

36.

Galati žije jiný Bogdan. Je mu čtrnáct let. Pouze on a jeho dědeček jsou adventisty. Po křtu absolvoval kurz pro knižní evangelisty. Dnes pracuje jako velice schopný kolportér a vede v této oblasti mladší mládež a děti ve svém sboru.

37.

Mihaiovi je třicet čtyři roků. V útlém dětství prodělal vážnou chorobu mozku a míchy. Nemoc na něm zanechala trvalé následky nervového původu. Má nepřírodně zkřivené tělo a tvář a nemůže zřetelně mluvit. Před několika lety jsem jej potkal jako nového adventistu a - podle mého úsudku - nejméně schopného adepta pro kolportérskou práci. Chtěl vědět, jak prodávat duchovní literaturu. Poradil jsem mu, ať nejdřív nabízí zdravotní publikace a potom nenásilně přejde na duchovní téma. Na jaře roku 1998 jsem potkal úplně „jiného“ Mihaie. Znamky deprese a sebelítosti, zřejmě při prvním setkání, byly pryč. Dnes je Mihai nejúspěšnějším kolportérem v Rumunsku a úžasnou inspirací pro ostatní spolupracovníky. Pracuje v domácnostech, ale také v nemocnicích vjemu přidělené oblasti Bukurešti. Spřátelil se s několika vedoucími lékaři a ti mu povolili volný přístup ke stále se střídajícím pacientům nemocnic. Lékaři oceňují zdravotní literaturu a pacienti jsou otevření jak zdravotním tak i duchovním publikacím. Mihai navazuje mnohá přátelství, má možnost se s nemocnými modlit a povzbudit ty, kteří mají obavy o své zdraví a život.

Díky vlivu Mihaie, jeho svědectví a povzbuzení, pracuje dnes v Bukurešti sedmdesát knižních evangelistů. Ve městě Craiova dlouho nikdo nechtěl tuto práci dělat. Vedoucí knižní evangelizace pozval bratra Mihaie, aby se s případnými zájemci podělil o krásné zkušenosti ze své práce. Jeho vyprávění přispělo k tomu, že dnes pracuje v Craiově patnáct knižních evangelistů.

Naši rumunští bratři a sestry všech věkových skupin konají svou práci ve velmi nepříznivých podmínkách, v zemi, kde je veliká chudoba, vysoká nezaměstnanost, kriminalita a velký odpor státní církve vůči jejich aktivitám.

Zmíněné příběhy ukazují, že Bůh je schopen použít i ty nejméně nadějně jedince ve svém díle. Oddajili se mu celým srdcem, dosahují neuvěřitelných výsledků. V roce 1997 bylo v Rumunsku pokřtěno přes sto nových lidí na základě kontaktů knižních evangelistů.

38.

Také Bulharsko prožívá velkou ekonomickou, sociální a politickou krizi. Práce knižní evangelizace byla obnovena v roce 1994. Přes mnohé potíže a perzekuci pravoslavné církve zde pracuje asi čtyřicet knižních evangelistů. Snad nejpozbudivější zkušenosti jsou s asi jednomiliónovou romskou menšinou.

roce 1995 působilo několik kolportérů v městečku Perustitsa, přibližně 30 km od Plovdivu. Dařilo se jim prodávat duchovní literaturu mezi Romy. A když zde tito kolportéři znovu pracovali o dva roky později, byla tu již malá skupinka připravená ke studiu Bible. Přes veškeré snahy bulharského kazatele se však nikdo nerozhodl ke křtu. Potom přijela pěvecká skupina mládeže ze vzdáleného romského sboru v Kjustendilu spolu se starším sboru, který začal navštěvovat jednotlivce i rodiny. Bůh požehnal jejich úsilí a již v dubnu roku 1998 byli pokřtěni první dva Romové. Osm dalších se na křest připravuje, ostatní studují Bibli.

39.

Ještě úžasnější byl vliv malé skupinové akce čtyř romských kolportérů, kteří prodávali knihy mezi Romy v Plovdivu. Největší zájem projevili Romové tureckého původu, kteří nedávno opustili muslimskou víru a přijali charismatický směr křesťanství. Mnohé z nich přestaly uspokojovat excentrické až fanatické projevy v jejich společenství. Cítili prázdnotu a toužili po hlubší a stabilní zkušenosti s Bohem. Právě tehdy je navštívili romští knižní evangelisté. Následovaly kurzy Bible, semináře a přátelství plovdivských sborů. Jedenáct z nich bylo pokřtěno a dalších osm pravidelně studuje Bibli. Když jsem navštívil tuto živou a radostnou skupinku velmi chudých a pro svou novou víru pronásledovaných Romů, napadla mne slova Pána Ježíše z evangelia Matouše 11,25.26: „**Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před učenými a rozumnými a zjevil jsi je malíčkým. Ano, Otče: Tak se ti zalíbilo.**“ Chudoba těchto nových věřících je až neuvěřitelná, jejich životní podmínky téměř zoufalé. Přesto nejvíc touží po

tom, aby měli vlastní televizor a video a mohli promítat NET'98 svým sousedům, kteří ještě nepoznali radost z Kristova evangelia. Ačkoli velká většina romských obyvatel Bulharska žije ve velmi obtížných podmínkách, mnozí z nich se otvírají vlivu evangelia. Je úžasné vidět změnu, která se děje v jejich životech. Bůh má své děti mezi všemi národy, kmeny, jazyky a rasami. Knižní evangelizace je účelnou a nenásilnou formou oslovení širokých skupin obyvatel, ať žijí kdekoliv. Je-li tisk zasvěcen Bohu a použit Duchem svatým, oslovuje, formuje a mění myšlení miliónů na celém světě. Připravuje upřímné lidi pro pochopení pravého smyslu života v zorném úhlu věčnosti.

ZÁVĚREM

Předchozí zkušenosti představují maličký zlomek ze zajímavé a naplňující práce knižních evangelistů. Bůh volá a používá ve své službě muže, ženy i děti různých věkových kategorií, vzdělání a postavení. Možná četbou těchto prostých, někdy zcela jednoduše psaných příběhů, oslovil také tebe. I život věřících postrádá mnohdy plnohodnotnou náplň a děj. Kniha Dobrodružství bez hranic chce ukázat, že být v Boží službě, je to nej lepší, co můžeme dělat. Konat práci, která tolik dává jak druhým, tak i nám, to má i v dnešní - převážně materialisticky orientované době - skutečnou cenu.

Jestliže jsi dočetl až sem, zřejmě nejsi typ člověka, kterého uspokojují materiální hodnoty, pohodlí, postavení. Chceš, hledáš a toužíš po náplni života, která dá víc tobě i druhým. Je-li tomu tak a chceš-li také prožívat „dobrodružství bez hranic“, pověz o tom Pánu nebe i země a napiš hned teď na jednu z následujících adres:

*Nakladatelství Advent-Orion, s.r.o., odd. KE,
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 - Sedlec*

*Nakladatelstvo Advent Orion, s.r.o., odd. KE,
Šafárikova 9, 036 08 Martin*

Russell C. Thomas

Karel Samek

Daniel Marföldi

Dobrodružství bez hranic

Překlad: Lubor Barták,

Karel Samek, Dagmar Dolinská,

Jazyková redakce: Marie Dvořáková

Obálka a grafická úprava: Podsedník Filip

Fotografie: Michael Photobank

Odpovědný redaktor: Karel Samek

Pro oddělení KE CASD

vydal Advent-Orion s.r.o.,

Roztocká 5, Praha 6 Vydání první,

Praha 1999 Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

ISBN 80-7172-138-7

„Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo. Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohledte na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec. Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujte.“

Ježíš Kristus (Ev. Jana 4, 34-38)